

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **BESTPAY s.r.o.**, IČO: 041 11 648
se sídlem Praha 1, Purkyňova 74/2
zastoupený advokátem Mgr. Ing. Janem Šovarem
se sídlem Praha 1, Revoluční 1003/3

proti

žalované: **bankovní rada České národní banky**
se sídlem Praha 1, Na Příkopě 864/28

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 4. 2024 č. j. 2024/042927/CNB/110

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu a průběh správního řízení

- Žalobou podanou u Městského soudu v Praze, v níž za žalovanou označil Českou národní banku, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí bankovní rady České národní banky označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí České národní banky ze dne 19. 12. 2023 č. j. 2023/159125/650 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Výrokem A. prvoinstančního

rozhodnutí Česká národní banka (dále též jen „ČNB“) rozhodla, že žalobci se odnímá povolení k činnosti platební instituce podle § 244 odst. 1 písm. b) zákona č. 370/2017 Sb., o platebním styku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPS“), neboť svým jednáním závažným způsobem porušil ad i) povinnosti stanovené ZPS a ad ii) povinnosti stanovené zákonem č. 253/2008 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AML zákon“). Výrokem B. prvoinstančního rozhodnutí pak ČNB rozhodla, že žalobce je vinen tím, že se svým jednáním dopustil ad i) přestupku podle § 226 odst. 1 písm. d) ZPS ve znění účinném do 30. 6. 2022; ad ii) přestupku podle § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona, za což byla žalobci podle § 44 odst. 3 písm. c) AML zákona uložena pokuta ve výši 2 000 000 Kč. Výrokem C. prvoinstančního rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč.

2. Žalobce byl ode dne 25. 1. 2020 oprávněn k činnosti platební instituce a poskytování platebních služeb dle § 3 odst. 1 písm. a), b), c), e) a f) ZPS. Dne 15. 11. 2021 u něj byla doručením oznámení ČNB o zahájení kontroly zahájena kontrola, jejímž předmětem bylo prověření dodržování právních předpisů v následujících oblastech jeho činnosti:

- vybrané povinnosti stanovené ZPS;
- prevence legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu;
- dodržování ustanovení § 33 zákona č. 136/2011 Sb., o oběhu bankovek a mincí,

a to v kontrolovaném období ode dne 25. 1. 2020 do dne 15. 11. 2021 (dále jen „kontrolované období“). O zjištěních, k nimž ČNB dospěla v rámci této kontroly, byl pořízen protokol o kontrole ze dne 20. 7. 2022, č. j. 2022/052071/CNB/650 (dále jen „Protokol o kontrole“). Dne 30. 9. 2022 podal žalobce námitky proti Protokolu o kontrole. Rozhodnutím o námitkách ze dne 12. 10. 2022 č. j. 2022/103529/CNB/650 nadřízená osoba kontrolujících tyto námitky zamítla.

3. Doručením oznámení o zahájení řízení dne 23. 1. 2023 ČNB zahájila se žalobcem řízení o přestupcích podle § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona s tím, že žalobce jako obviněný měl porušit § 9 odst. 1 písm. a) bod 6, písm. b) a c) a odst. 2 písm. a), b), d), e) AML zákona ve spojení s § 7 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Těchto přestupků se měl dopustit tím, že v období od 1. 6. 2020 do 11. 11. 2021 nesplnil povinnost provést kontrolu klientů při uzavírání obchodního vztahu, a to nejpozději před provedením první transakce, dále v době trvání obchodního vztahu, a taktéž při převodu peněžních prostředků v hodnotě 1 000 EUR a vyšší mimo obchodní vztah. Dále bylo se žalobcem zahájeno řízení o přestupcích podle § 226 odst. 1 písm. d) ZPS, přičemž mu bylo kladeno za vinu porušení povinnosti stanovené v § 20 odst. 1 písm. d) bod 3 ZPS ve spojení s § 20 odst. 2 ZPS. Tohoto přestupku se žalobce měl dopustit tím, že nenastavil postupy v rámci vnitřního auditu tak, aby zajišťoval nezávislou a objektivní vnitřní kontrolu výkonu činnosti platební instituce a předkládání jasných doporučení k zajištění nápravy takto zjištěných nedostatků příslušné úrovni řízení. Současně bylo se žalobcem zahájeno řízení o odejmutí jeho povolení k činnosti platební instituce.
4. Dne 31. 3. 2023 ČNB obdržela vyjádření žalobce ke skutkovým okolnostem obsaženým v oznámení o zahájení řízení (dále též „Úvodní vyjádření“). Dne 22. 5. 2023 se konalo ústní jednání, o jehož průběhu byl pořízen protokol ze dne 22. 5. 2023, č. j. 2023/63103/570.

Přípisem ze dne 1. 6. 2023, č. j. 2023/67995/570 ČNB vyzvala žalobce k předložení dokumentů ohledně jeho majetkových poměrů a současně mu sdělila, že ve lhůtě do 30. 6. 2023 se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí shromážděným v řízení. Dne 30. 6. 2023 ČNB obdržela žalobcovu vyjádření k podkladům rozhodnutí.

5. Dne 19. 12. 2023 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, jímž ČNB rozhodla, že žalobce jako platební instituce

i) v období od 25. 1. 2020 do 15. 11. 2021 neuplatňoval účinný systém vnitřní kontroly ve vztahu k vnitřnímu auditu;

ii) v období od 1. 6. 2020 do 11. 11. 2021 řádně neprováděl kontrolu klienta před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah, při vzniku obchodního vztahu a v průběhu obchodního vztahu, když:

a) v období od 4. 1. 2021 do 17. 2. 2021 při provádění 10 odchozích transakcí neprovedl řádně kontrolu klienta mimo obchodní vztah při převodu peněžních prostředků, jejichž hodnota byla vyšší než 1 000 EUR, neboť řádně nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchody týkaly;

b) při provádění kontroly v průběhu obchodního vztahu nezískal a nevyhodnotil dostatečné množství informací o účelu a zamýšlené povaze obchodního vztahu a dostatečně nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků, kterých se obchodní vztahy s klienty týkaly;

c) v období od 1. 6. 2020 do 11. 11. 2021, aniž by řádně přezkoumával obchody prováděné v průběhu obchodního vztahu za účelem zjištění, zda tyto obchody jsou v souladu s tím, co mu bylo známo o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu, realizoval 35 příchozích a odchozích transakcí o celkovém objemu 6 161 874, 75 EUR;

tedy porušil ad i) závažně povinnost uplatňovat účinný systém vnitřní kontroly v rámci řídicího a kontrolního systému dle § 20 odst. 1 písm. d) bod 3 ZPS ve spojení s § 20 odst. 2 téhož zákona; ad ii) závažně povinnost provádět kontrolu klientů dle § 9 odst. 1 písm. a) bod 6, písm. b) a c), odst. 2 písm. a), d) a e) AML zákona.

Výrokem A. prvoinstančního rozhodnutí bylo žalobci odňato povolení k činnosti platební instituce podle ustanovení § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, neboť svým jednáním závažným způsobem porušil ad i) povinnosti stanovené ZPS a ad ii) povinnosti stanovené AML zákonem. Výrokem B. prvoinstančního rozhodnutí byl žalobce uznán vinným tím, že se svým jednáním dopustil

ad i) přestupku podle ustanovení § 226 odst. 1 písm. d) ZPS;

ad ii) přestupku podle ustanovení § 44 odst. 1 písm. b) AML zákona;

za což mu byla uložena podle § 44 odst. 3 písm. c) AML zákona pokuta ve výši 2 000 000 Kč. Výrokem C. prvoinstančního rozhodnutí byla žalobci uložena povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení.

6. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce rozklad, který následně doplnil. Napadeným rozhodnutím byl žalobcův rozklad zamítnut a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

II. Žaloba a její doplnění

7. V žalobě žalobce konstatoval, že před nabytím právní moci napadeného rozhodnutí jako platební instituce poskytoval v zásadě dvě různé platební služby, a to:
- platební službu Money Remittance, tj. platební službu spočívající v poukazování peněz dle § 3 odst. 1 písm. f) ZPS. Jednalo se o jednoduchou platební službu založenou na tom, že klient, který u žalobce nemá platební účet, předal žalobci v jeho provozovně hotovost s tím že příslušnou částku poukázal jiné osobě. Tato jiná osoba si pak mohla tyto peněžní prostředky vyzvednout v jakékoliv provozovně žalobce nebo na provozovně spolupracující platební instituce (zpravidla v jiném státě). Službu Money Remittance žalobce poskytoval výhradně fyzickým osobám, zásadně nepodnikatelům;
 - platební službu RemitOne [tj. platební služby dle § 3 odst. 1 písm. a), b), c) a e) ZPS], v rámci níž vedl klientům platební účty, na které si klienti vkládali peněžní prostředky za účelem provádění převodů těchto peněžních prostředků na platební účty jiných osob. Službu RemitOne poskytoval téměř výhradně korporátní klientele, tedy podnikajícím právnickým osobám.
8. Ke službě Money Remittance se vztahuje porušení popsané v části ii) písm. a) prvoinstančního rozhodnutí. Toto porušení povinností žalobce v zásadě nerozporuje, opakovaně však (v průběhu správního řízení) poukazoval na jednorázovost a nízkou závažnost tohoto porušení, které bylo zapříčiněno chybou v informačním systému a týkalo se pouze 10 klientů, resp. 10 transakcí. Chybu v informačním systému žalobce sám identifikoval a napravil ještě před zahájením kontrolního řízení ze strany žalované.
9. Ke službě RemitOne se vztahují porušení popsaná v části ii) písm. b) a c) prvoinstančního rozhodnutí, přičemž tato (údajná) porušení jsou výrazně závažnější – ČNB dokonce dospěla k závěru, že AML kontrola ve vztahu ke službě RemitOne vykazovala systematické nedostatky a rozsah prováděné kontroly byl natolik formální, že AML kontrola *de facto* nebyla vůbec prováděna S těmito závěry žalobce kategoricky nesouhlasí. Vytčená pochybení v oblasti provádění AML kontroly při poskytování služby RemitOne se týkají následujících korporátních klientů žalobce:
- KAISERREICH PRIVATE FOUNDATION (dále jen „KAISERREICH“);
 - Stichting Administratiekantoer Lukratief Investeren (dále jen „Stichting“);
 - ECTO MANAGAMENT LLP (dále jen „ECTO“);
 - Excellence Invest s.r.o. (dále jen „Excellence“);
 - Kvanteks Limited (dále jen „Kvanteks“);
 - DELTA M TRADING LTD (dále jen „DELTA“); a
 - Betta Trading Limited (dále jen „BETTA“).

Žalobce v této souvislosti upozornil na vzájemnou provázanost klientů KAISERREICH, Stichting a ECTO, která podle něj hraje zásadní úlohu v posouzení platebních transakcí jako AML/CFT¹ nezávadných. Všichni tito klienti žalobce mají tytéž společné skutečné majitele, a to fyzické osoby A. O. a K. Y. Tyto osoby jsou dále skutečnými majiteli dalších současných nebo minulých klientů žalobce, jako ALFA FOUNDATION, BENEFIT PRIVATE TRUST COMPANY, VENTA GROUP LTD nebo GEOKOM GROUP LTD a dalších. Uvedené společnosti tedy tvoří seskupení, které skuteční majitelé vlastní, nebo, v případě nadací, jejichž majetek byl v konečném důsledku spravován ve prospěch skutečných majitelů. Žalobce si byl vzhledem k obchodním vztahům mezi jednateli žalobce (G. Y. a A. S.) a skutečnými majiteli (viz funkce p. G. Y. v KAISERREICH a p. A. S. v ECTO) popsaného propojení vědom, měl jej doložit a vzal jej při provádění kontroly jednotlivých subjektů v úvahu.

10. V žalobě a jejím doplnění uplatnil žalobce celkem osm žalobních bodů.
11. V prvním žalobním bodu namítl, že napadené rozhodnutí je zatíženo závažnými procesními vadami, protože ČNB nepřihlédla k novým důkazům a tvrzením předloženým žalobcem, a to s odůvodněním, že je měl žalobce předložit již v rámci kontrolního řízení a že ČNB není povinna k důkazům předloženým po kontrolním řízení přihlížet. Jejich odmítnutí tedy bylo postaveno pouze na ničím nepodložených spekulacích žalované o jejich možné nevěrohodnosti.
12. Argumentace ČNB o automatické nevěrohodnosti důkazů předkládaných žalobcem v rámci řízení navazujícího na kontrolní řízení a přenášení důkazního břemene ohledně jejich věrohodnosti na žalobce je v rozporu se zásadou materiální pravdy, dle které má správní orgán povinnost zjišťovat skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 13. 12. 2023 č. j. 6 As 289/2022 – 46 a ze dne 15. 8. 2018 č. j. 6 As 196/2018 – 30, z nichž vyplývá, že správní orgán nemůže vycházet pouze z protokolu o kontrole, resp. že protokol o kontrole nenahrazuje dokazování provedené v samotném řízení o přestupku, v rámci kterého jsou účastníci řízení oprávněni předkládat nové důkazy. Pokud tedy žalobce v řízení o přestupku předložil nové důkazy, nebylo možné je automaticky považovat za nedůvěryhodné s tím, že je žalobce měl předložit již v rámci kontrolního řízení nebo v rámci námitek k protokolu o kontrole. Povinností ČNB bylo se s nimi vypořádat. Měla-li pochybnosti o nevěrohodnosti, resp. zfalšování těchto důkazů, byla povinna tuto skutečnost prokazovat ona sama a nikoliv žalobce jako účastník řízení. Přístup ČNB k důkazům nově předloženým v rámci správního řízení navazujícího na kontrolní řízení představuje zásadní procesní vadu, která zapříčinila, že zjištěný stav věci je neúplný a nesprávný a napadené rozhodnutí nezákonné.
13. Žalobce v rámci prvního žalobního bodu dále namítl, že nikoli ze všech, ale z řady jím předložených dokumentů vyplývá, že jimi v době kontroly skutečně disponoval. V tomto ohledu poukázal zejména na e-mailovou komunikaci s klienty s datem předcházejícím zahájení kontrolního řízení, v rámci které byly vyžádány doplňující informace (faktury) k obchodům, k nimž se vztahovaly platby uvedené ve výroku prvoinstančního rozhodnutí.

¹ opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu (z angl. Anti-Money Laundering/Countering The Financing Of Terrorism)

Na uvedené skutečnosti, resp. důkazy osvědčující, že těmito dokumenty disponoval ještě před zahájením kontrolního řízení, žalobce upozornil již v doplnění rozkladu, bankovní rada se však k nim vůbec nevyjádřila a v tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

14. Skutečnost, že si nově předkládané listiny účelově nevytvořil, ale skutečně s nimi disponoval již v době kontroly, žalobce u některých dokumentů demonstroval ČNB například poukázáním na detaily souborů s naskenovanými listinami uvedenými na cloudovém uložišti žalobce (Google drive), kde je uvedeno datum jejich modifikace, které by mělo odpovídat datu, kdy byl soubor nahrán na lokální disk, ze kterého byl následně nahrán na cloudové uložště (Google drive). Žalobce připouští, že asi existují aplikace, s jejichž pomocí je možné datum změny/modifikace souboru upravit. Žalobce ale tyto možnosti dosud nezkoumal a časové známky souborů nahraných na Google drive žádným způsobem neměnil.
15. Žalobce neměl důvod předkládat důkazy o věrohodnosti jím překládaných dokladů, neboť nemohl anticipovat názor ČNB zpochybňující jejich věrohodnost. ČNB účelově vytkla žalobci, že nepředložil doklady o tom, že důkazy jsou věrohodné, aniž by takovou námitku dříve vznášela a aniž by konkrétně uvedla, proč je ten který žalobcem předložený důkaz nevěrohodný. Takový požadavek měla v souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy vznést předtím, než učinila závěr o nevěrohodnosti předkládaných dokumentů.
16. Rozhodnutí NSS ze dne 30. 8. 2018 č. j. 6 Afs 76/2018 – 26, jímž ČNB argumentovala, se týká daňového řízení, které je ovládáno zcela jinými procesními zásadami, zejména pak není ovládáno zásadou vyšetřovací, jak ostatně NSS zdůrazňuje v bodě 31 zmíněného rozhodnutí. Toto rozhodnutí proto na projednávanou věc nedopadá.
17. ČNB též v projednávané věci dospěla k závěru, že i pokud by k nově předloženým důkazům bylo přihlédnuto, nejsou tyto důkazy pro přestupkové řízení relevantní, protože neosvědčují plnění povinnosti provést AML kontrolu dle § 9 odst. 2 AML zákona v dostatečném rozsahu. S tím ale žalobce kategoricky nesouhlasí, neboť předložené důkazy osvědčují skutečný rozsah provedené AML kontroly a prokazují splnění povinnosti provést AML kontrolu v souladu s § 9 odst. 2 AML zákona. I kdyby z nich snad vyplývalo, že ve vztahu k některému z klientů žalobce provedl AML kontrolu nedostatečně, neznamená to, že jsou pro řízení irrelevantní. I v takovém případě tyto důkazy osvědčují rozsah provedené kontroly, tzn. případnou míru porušení povinnosti provést AML kontrolu, a tedy i závažnost porušení povinnosti, resp. spáchání přestupku.
18. Následně se žalobce v žalobě vyjádřil k relevanci jednotlivých důkazů. Uvedl, že účetní závěrky a daňová přiznání si vyžádal, aby provedl přezkum původu a zdroje peněžních prostředků klienta KAISERREICH, resp. příjmy skutečných majitelů KAISERREICH, kteří do této nadace vložili své příjmy. V tomto ohledu vycházel z informací získaných od skutečných majitelů KAISERREICH a dále z informací známých žalobci na základě obchodních vztahů mezi jednateli žalobce (G. Y. a A. S.) a skutečnými majiteli KAISERREICH. Současně možnost, že peněžní prostředky pocházely od skutečných majitelů, ověřil tím, že požadoval podklady dokládající příjmy skutečných majitelů ve výši

prováděných plateb, tj. příslušné účetní závěrky a daňová přiznání. Potvrzení informací o zdroji a původu peněžních prostředků formou daňového přiznání nebo účetní závěrky je podle žalobce standardním postupem povinných osob. Žalobce se proto domnívá, že peněžní prostředky ověřil v dostatečném rozsahu. Nejednalo se jen o formální kontrolu, kdy by se spoléhal čistě na sdělení KAISERREICH, ale požadoval i potvrzení těchto skutečností právě účetními závěrkami a daňovými přiznáními. Důkazy ve formě účetních závěrek a daňových přiznání osvědčují skutečnosti významné pro toto řízení a je nutné k nim přihlédnout.

19. Pokud jde o dodatky ke smlouvě mezi Stichting a Excellence, žalobce upozornil na to, že platby byly vázané na smlouvu o správě majetku, ve které byla uvedena konkrétní částka spravovaného majetku. V případě, že platby mezi Stichting a Excellence tuto částku překročily, si žalobce vyžádal nové informace o účelu (právním důvodu) plateb a v návaznosti na to mu společnost Stichting poskytla dodatky k příslušné smlouvě. Důkazy ve formě smluvních dodatků tedy osvědčují, že žalobce průběžně sledoval jednotlivé platby za účelem zjištění, zda jsou v souladu s tím, co je mu o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu známo, resp. zda odpovídají smluvní dokumentaci odůvodňující provedení těchto plateb. Tato kontrola byla součástí AML kontroly dle § 9 odst. 2 AML zákona. Důkazy ve formě smluvních dodatků tedy osvědčují skutečnosti významné pro toto řízení a je nutné k nim přihlédnout.
20. Ve vztahu ke komunikaci s klientem DELTA, respektive závěru ČNB, že daňové přiznání předložené panem B. neosvědčuje zdroj peněžních prostředků, tedy z jaké činnosti byl příjem získán, žalobce uvedl, že tato informace je zjevná z dopisu přiloženého k daňovému přiznání, ve kterém pan B. uvádí, že příjem pochází z jeho dosavadní pracovní pozice u společnosti Novye Technologii Remonta, v rámci které má příjem okolo 70.000 EUR ročně. Není tedy pravda, že žalobce vycházel pouze z prohlášení klienta - vycházel z kombinace prohlášení klienta, které bylo dále potvrzeno daňovým přiznáním.
21. ČNB pochybila rovněž tím, že neprovedla žalobcem navržený důkaz v podobě výsledku svědka A. K., jenž byl pracovníkem žalobce na pozici tzv. „relationship manager“ a zajišťoval onboarding klientů včetně AML kontroly. Tímto důkazem hodlal žalobce prokázat, jaké informace a listiny měl při provádění AML kontroly společnosti KAISERREICH, Stichting a ECTO k dispozici jeho pracovník A. K. provádějící AML kontrolu a jakými úvahami se při provádění AML kontroly tohoto klienta řídil. Neprovedením výsledku svědka A. K. zkrátila ČNB procesní práva žalobce a postupovala v rozporu se zásadou materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu a se zásadou vyšetřovací promítnutou do § 50 odst. 3 správního řádu, což zapříčinilo, že zjištěný stav věci je neúplný a nesprávný.
22. ČNB výslech tohoto svědka neprovedla s odůvodněním, že nejde o a priori nezávislého a nestranného svědka, a že při AML kontrole pouhé vědění nestačí, ale je nutné rekonstruovatelným způsobem zachytit získané a vyhodnocené informace; v opačném případě by se totiž funkce AML kontroly naprosto vyprázdnila. Dle mínění žalobce však nelze akceptovat postup, kdy ČNB odmítne výslech svědka pouze z důvodu, že je v zaměstnaneckém poměru se žalobcem, a proto nejde o nezávislého a nestranného svědka. Závěr že výpověď svědka je nevěrohodná, si mohla ČNB učinit až po provedení jeho výsledku, a to posouzením výpovědi svědka (či jeho jednotlivých sdělení) ve vzájemné souvislosti s ostatními důkazy a okolnostmi případu. Žalobce sice souhlasí s tím, že AML

zákon „pouhou vědomost“ o skutečnostech významných pro provedení AML kontroly nepovažuje za dostatečnou, když určuje, že povinné osoby jsou povinny uchovávat záznamy dokládající splnění povinností vyplývajících z AML zákona, to však neznamená, že v případě neuchovávání záznamů dojde k vyprázdnění funkce AML kontroly. AML kontrola naopak naplní svůj účel i bez případného uchování záznamů z této kontroly - klient a jeho obchody budou skutečně prověřeny a v případě podezřelých skutečností nahlášeny jako podezřelé, pouze může být obtížnější plnění provedení kontroly a jejího rozsahu osvědčit. V případě neuchovávání záznamů se jedná o nesplnění povinnosti dle § 16 AML zákona, tedy o spáchání jiného přestupku méně závažné povahy, než pro který bylo zahájeno správní řízení se žalobcem.

23. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítl, že ČNB založila napadené rozhodnutí na nesprávném právním posouzení věci. Nesprávně totiž interpretovala některé zákonné pojmy, nesprávně posoudila povinnosti AML kontroly a identifikace klientů vyplývající z AML zákona a AML vyhlášky², zejména pokud jde o rozsah informací a podkladů, které je žalobce povinen zjišťovat, a v návaznosti na to označila rozsah identifikace a kontroly klientů provedené žalobcem za nedostatečný, resp. dokonce dospěla k závěru, že žalobce AML kontrolu vůbec neprováděl, a to přesto, že žalobce si od svých klientů vyžádal řadu podkladů v rozsahu přesahujícím běžnou kontrolu prováděnou bankovními institucemi v České republice. Ve vztahu k jednotlivým klientům uzavřela, že zjištěné informace jsou příliš obecné a neosvědčují tak (i) účel a zamýšlenou povahu obchodního vztahu s příslušnými klienty; (ii) zdroje peněžních prostředků, kterých se obchodní vztah s příslušnými klienty týká; iii) zda jsou platby provedené příslušnými klienty v souladu s tím, co je žalobci o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu známo. Žalobce takové posouzení považuje za nesprávné a účelové, neboť ČNB přehlíží řadu jeho argumentů a informace jím získané v rámci AML kontroly hodnotí samostatně a nikoliv ve vzájemných souvislostech.
24. Ve vztahu k vytýkanému pochybení, že nezískal a nevyhodnotil dostatečné množství informací o účelu a zamýšlené povaze obchodního vztahu s klientem, čímž mohl porušit ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) AML zákona, žalobce namítl, že ČNB poskytl vyčerpávající množství informací a podkladů týkajících se posouzení účelu a zamýšlené povahy obchodního vztahu všech klientů, u kterých mu ČNB toto pochybení vytýkala. V této souvislosti odkázal na informace a dokumenty získané od klientů nebo z veřejně dostupných zdrojů (zejm. AML dotazníků, zápisů v obchodním rejstříku, zakladatelských listin, depozitních certifikátů, internetových stránek, uzavřených smluv, vyjádření klientů) a rovněž popsal své úvahy ohledně posouzení získaných informací. Ve vztahu k vytýkanému pochybení, že dostatečně nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků, kterých se obchodní vztah s klientem týká, čímž mohl porušit ustanovení § 9 odst. 2 písm. e) AML zákona, žalobce ČNB poskytl informace o přezkumu zdrojů peněžních prostředků svých klientů, zejména společností KAISERREICH a Stichting, jejichž peněžní prostředky byly používány ve všech navazujících platebních transakcích, včetně transakcí provedených dalšími klienty žalobce, a dále daňová přiznání skutečných vlastníků společnosti KAISERREICH dokládající provedení přezkumu zdrojů peněžních prostředků. Ve vztahu k vytýkanému pochybení, že realizoval platby, aniž by v průběhu obchodního vztahu s klientem dostatečným způsobem dané obchody přezkoumal za účelem zjištění, zda jsou v souladu s

² vyhláška č. 67/2018 Sb., o některých požadavcích na systém vnitřních zásad, postupů a kontrolních opatření proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu, ve znění pozdějších předpisů

tím, co je mu o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu známo, čímž mohl porušit ustanovení § 9 odst. 2 písm. d) AML zákona, žalobce ČNB doložil doklady o tom, jakým způsobem přezkoumával platby prováděné klienty, zejména ke každé platbě doplnil smluvní dokumentaci a faktury osvědčující ekonomický důvod a právní titul všech plateb. Součástí tohoto posouzení rovněž bylo, zda je ekonomický důvod plateb v souladu s tím, co je mu o klientovi, povaze obchodního vztahu a jeho podnikatelském profilu známo. Doložil rovněž provedení vnitřní kontroly, v rámci níž si ke všem platbám týkajícím se nákupu zboží vyžádal nákladní listy (tzv. CMR listy), přičemž kontrola potvrdila původní závěry žalobce. Požadavkům standardní AML kontroly dle § 9 odst. 2 AML zákona tak zcela vyhověl.

25. Nesprávnost a účelovost právního posouzení věci je dle přesvědčení žalobce nejviditelnější na příkladu AML kontroly jeho klienta Excellence. Co se týče tohoto klienta, ČNB vytkla žalobci, že se spokojil pouze s obecnými, značně omezenými informacemi ohledně povahy obchodní činnosti a obchodních záměrů klienta (jedná se o společnost, která je alternativním fondem, jehož služby spočívají v kolektivní správě prostředků svých klientů; Excellence investuje aktiva svých klientů do fixního příjmu (např. dluhopisy), nakupuje akcie přes brokery), aniž by toto prohlášení jakož i další klientovy deklarace relevantním způsobem blíže ověřil, a tedy nezískal a nevyhodnotil dostatečné množství informací o účelu a zamýšlené povaze obchodního vztahu s klientem (Excellence), čímž porušil ustanovení § 9 odst. 2 písm. a) AML zákona. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasí. Svému klientovi Excellence poskytoval pouze jednu finanční službu, a to provádění platebních transakcí a vedení platebního účtu za účelem provádění platebních transakcí. Povaha obchodního vztahu žalobce s klientem tedy spočívala v provádění platebních transakcí v souvislosti s ekonomickou aktivitou klienta a účelem obchodního vztahu bylo provádění plateb souvisejících s provozováním ekonomické aktivity klienta. Na základě toho žalobce dospěl k závěru, že pro získání a vyhodnocení informací o účelu a zamýšlené povaze obchodního vztahu bude stěžejní zejména zjištění povahy podnikání či jiné činnosti klienta, aby následně tato zjištění mohl porovnat s tím, zda prováděné platební transakce jsou s uvedeným účelem v souladu, tedy zda platby skutečně mají souvislost s podnikáním/ekonomickou aktivitou klienta, a naplňují tak předpokládaný účel. Na základě AML dotazníku vyplněného dne 19. listopadu 2019 žalobce ve vztahu k Excellence získal informace o předpokládaných počtech plateb měsíčně, objemu plateb, měně plateb a též informaci, že platby nebudou probíhat v hotovosti. Současně v kolonce pro uvedení doplňujících skutečností k zamýšleným obchodům klient Excellence uvedl: „*Stichting Administratiekantoor Lucratief Investeren – assets management agreement; Digital Star OU – assets management agreement; ALFA FOUNDATION*“. Z této informace lze dovodit, že hlavními partnery, respektive protistranami transakcí, mají být společnosti Stichting, Digital Star OU a ALFA FOUNDATION, přičemž důvodem plateb bude zasílání peněžních prostředků za účelem jejich správy, což je v souladu se zjištěnou povahou podnikání Excellence jako tzv. „osoby dle § 15 ZISIF“. Ve vztahu k povaze svého podnikání Excellence uvedla, že se jedná o „*alternativní investiční fond, jehož služby zahrnují kolektivní správu kapitálu klientů; Excellence investuje aktiva klientů do fixního výnosu (jako jsou dluhopisy) či nakupuje akcie.*“ Žalobce v tomto ohledu postupoval naprosto v souladu s požadavky AML zákona a současně s požadavky uvedenými v Metodickém pokynu FAÚ č. 9 – Kontrola klienta, ve kterém FAÚ na str. 9 až 13 shrnuje otázky, na které by povinné osoby měly být schopné odpovědět. Na otázky „Jaký je předpokládaný rozsah a podoba obchodů s klientem, uzavírá-li s klientem

obchodní vztah?“, „Co klient dělá?“ a „Kdo jsou klientovi hlavní obchodní partneři?“ žalobce získal odpovědi v rámci AML dotazníku a takto získané informace se rozhodl ověřit dalšími podklady. Povahu podnikání Excellence si potvrdil prostřednictvím dokumentu ze dne 13. 12. 2018 č.j. 2018/147360/CNB/57 „Vyrozumění o zápisu do seznamu osob uvedených v § 15 odst. 1 zákona č. 240/2013 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech (dále jen „ZISIF“), kterým vznikla povinnost nechat se zapsat do seznamu vedeného ČNB podle § 596 písm. f) téhož zákona“ a tyto informace si dále ověřil z internetových stránek Excellence <https://www.exinvest.cz/>, kde se Excellence prezentuje jako fond dle § 15 ZISIF. Informace k povaze činnosti Excellence a současně informace o zamýšlených platbách, tedy o zamýšlené povaze obchodního vztahu, pak byly potvrzeny smlouvou mezi Excellence a Stichting (uvedeným jako jeden z obchodních partnerů Excellence) ze dne 31. 5. 2019 nazvanou „Smlouva o svěření finančních prostředků (fondů) k správě za účelem jejich kolektivního investování“, ze které žalobce zjistil, že předmětem smlouvy je svěření peněžních prostředků za účelem jejich obhospodařování formou investování do finančních nástrojů. Vyhodnotil pak, že takový účel smlouvy je v souladu s informacemi, které získal jak o Stichting (především popis ekonomické aktivity, která má spočívat v „pasivní“ správě majetku formou investování do rizikovějších produktů, zejména akcií a private equity), tak o Excellence, která je zapsaná na seznamu žalované jako osoba spravující majetek dle § 15 ZISIF. Žalobce se však nespokojil se získanými informacemi a vyžádal si ještě další podklady pro ověření skutečné povahy podnikání Excellence: obchodní podmínky Excellence (dokument „Terms“), které konkretizují smluvní vztah mezi Stichting a Excellence a také investiční strategii, Potvrzení o založení účtu u brokera InteractiveBrokers ze dne 21. 8. 2019, smlouva s BLOOMBERG FINANCE L.P týkající se služby poskytování informací, včetně souvisejících faktur, potvrzení o založení obchodního účtu u FxPro UK Limited.

26. Dle žalobce je evidentní, že výše popsaným postupem zcela vyhověl požadavku standardní AML kontroly dle § 9 odst. 2 písm. a) AML zákona, neboť zjistil, vyhodnotil a ověřil dostatečný rozsah informací o účelu a zamýšlené povaze obchodního vztahu s Excellence. Není mu zřejmé, jaké další informace by měl v tomto ohledu požadovat a ani ČNB neuvedla žádné konkrétní informace, které si měl v rámci AML kontroly vyžádat nebo potvrdit, pouze nekonkrétně tvrdí, že jím zjištěné informace jsou nedostatečné a obecné. I v tomto ohledu žalobce považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.
27. Ve třetím žalobním bodu žalobce vytkl ČNB, že se nezákonně dopustila opakovaného přičítání téže skutečnosti, a to pokud jde o zjišťování zdrojů peněžních prostředků. Žalobci totiž vytkla, že neprováděl kontrolu zdroje (původu) peněžních prostředků použitých k provádění transakcí u všech výše uvedených korporátních klientů. Žalobce však zdroj peněžních prostředků použitých k provedení všech transakcí zjišťoval. Z důvodu řetězení transakcí byl jejich zdrojem vždy klient provádějící předcházející platbu v řetězci, a to až do první transakce, která byla provedena klientem KAISERREICH. Od něho peněžní prostředky směřovaly postupně ke všem dalším klientům, tj. ke Stichting, ECTO, Excellence, Kvanteks, DELTA a BETA. ČNB ve vztahu ke každému jednotlivému klientovi argumentuje tím, že žalobce nedostatečně přezkoumal zdroj peněžních prostředků KAISERREICH, a proto nesprávně přezkoumal zdroj peněžních prostředků i všech dalších klientů, kterým byly peněžní prostředky KAISERREICH postupně zaslány. Tím dochází k opakovanému přičítání téže skutečnosti žalobci, neboť tvrzené selhání v rámci provádění AML kontroly klienta KAISERREICH ČNB přenáší i na AML kontroly všech dalších

klientů. Jedno tvrzené pochybení tak ČNB opakovaně přičítá žalobci k tíži a současně tím dochází k vytvoření zcestného dojmu, že se na straně žalobce jedná o systémové nedostatky.

28. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce poukázal na to, že jeho postupy v oblasti AML/CFT byly již dříve prověřeny FAÚ v rámci kontroly, která u žalobce proběhla od 3. 7. 2019 do 7. 4. 2020 a v postupech a procesech žalobce v oblasti AML/CFT neshledala žádné pochybení. Kontrola provedená FAÚ přitom zahrnovala mj. též kontrolu zákaznických složek a transakcí klientů KAISERREICH, Stichting či ECTO. Předmět kontroly FAÚ se tedy zčásti překrýval s předmětem kontroly provedené následně ČNB. FAÚ, který je stejně jako ČNB správním orgánem, jenž je pověřen státním dozorem v oblasti AML, při kontrole u žalobce žádné nedostatky nezjistil. V období kontroly prováděné FAÚ a kontroly prováděné ČNB se nijak významně nezměnil ani AML zákon, ani vnitřní postupy žalobce podle AML zákona (kontrolu klientů žalobce prováděl dlouhodobě stejným způsobem). Vzhledem k tomu, že kontrolní postupy žalobce byly ze strany FAÚ aprobovány, je napadené rozhodnutí překvapivé a je v rozporu s legitimním očekáváním žalobce, a jako takové je v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“).
29. Obsahem pátého žalobního bodu je tvrzení žalobce, že ČNB účelově interpretuje zjištění tak, aby vyložila jeho jednání jako „závažné porušení povinností“ ve smyslu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, a mohla mu tak odejmout povolení. Napadené rozhodnutí z tohoto důvodu porušuje právo žalobce na svobodu podnikání dle čl. 26 LZPS.
30. Podle ČNB žalobce „závažným způsobem porušil povinnost“ ve smyslu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS při provádění vnitřního auditu, při provádění AML kontroly při poskytování služby Money Remittance a při provádění AML kontroly při poskytování služby RemitOne. Žalobce shledává pochybení ČNB zejména v tom, že v žádné části prvoinstančního či napadeného rozhodnutí nevyložila neurčitý právní pojem „závažný způsob porušení“ ve smyslu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS ve vztahu k tvrzenému porušení zákona žalobcem. Není tak splněn základní předpoklad pro subsumpci skutkového stavu pod neurčitý právní pojem, jak vyplývá např. z rozhodnutí NSS ze dne 28. 7. 2005 č. j. 5 Afs 151/2004 – 73 či ze dne 10. 7. 2008 č. j. 4 As 38/2007 - 122. ČNB dále při aplikaci § 244 odst. 1 písm. b) ZPS nepřihlédla k řadě polehčujících okolností uváděných žalobcem a tento její nesprávný procesní postup zapříčinil, že nevycházela z úplného skutkového stavu. Jak vyplývá z judikatury NSS, při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou i všemi ostatními okolnostmi případu (srov. rozhodnutí NSS ze dne 28. 7. 2005, č.j. 5 Afs 151/2004 – 73). Žalobce je proto přesvědčen, že ČNB byla povinna zabývat se polehčujícími okolnostmi, zejména těmi, které ve správním řízení uváděl.
31. Žalobce má dále za to, že žádné z jemu vytčených pochybení nemůže být považováno za „spáchané závažným způsobem“, a není tedy naplněn předpoklad pro aplikaci § 244 odst. 1 písm. b) ZPS. Nedodržení plánu vnitřního auditu bylo zapříčiněno nečinností třetí osoby (společnosti Jurekon), přičemž žalobce si byl nečinnosti jmenované společnosti vědom a činil kroky pro nápravu situace. Vynaložil veškeré možné úsilí, aby porušení svých povinností, resp. spáchání přestupku zabránil a podle § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále „přestupkový zákon“) by vůbec neměl být za tento přestupek odpovědný. I pokud by však odpovědným shledán byl, nelze v žádném případě uzavřít, že by porušil své povinnosti závažným způsobem. Co se týče

vytčených „nesprávných závěrů ve zprávě o vnitřním auditu“, žalobce opětovně poukázal na skutečnost, že provádění vnitřního auditu zajišťovala společnost Jurekon a právě ona (nikoliv sám žalobce) se dopustila rovněž uvedeného pochybení. Vytýkané porušení povinností týkajících se provádění vnitřního auditu není dle žalobce natolik závažné, aby ospravedlňovalo odnětí povolení. Jedná se o nikoliv výjimečný přestupek subjektů poskytujících platební služby, za který ČNB v řadě případů ukládá pokutu, avšak neodnímá povolení. O tom svědčí i její rozhodnutí ze dne 12. 4. 2022 č. j. 2022/38192/570, z něhož plyne, že ČNB rovněž zjistila závažné nedostatky týkající se provádění auditu, avšak k odnětí povolení nepřistoupila, a to ani v kombinaci s jinými přestupky.

32. Ani žalobci vytčené porušení povinnosti týkající se provádění AML kontroly při poskytování služby Money Remittance nemůže být považováno za spáchané závažným způsobem. Výpadek zjištění informace vztahující se ke zdroji peněžních prostředků, ačkoliv se jednalo o převod peněžních prostředků v hodnotě převyšující 1 000 EUR, byl zapříčiněn technickou chybou v informačním systému. Žalobce tento nedostatek v informačním systému sám identifikoval v rámci systému vnitřní kontroly, a to ještě před zahájením kontrolního řízení. Na zjištěný nedostatek také okamžitě reagoval a pověřil dodavatele informačního systému (společnosti Fin Flow Solutions Limited), aby tento technický nedostatek urychleně opravil. Dodavatel informačního systému následně nedostatek opravil ke dni 12. 3. 2021. Po tomto datu se již vytýkané pochybení nikdy neopakovalo. Žalobce zároveň upozornil na nízký počet případů, jichž se toto pochybení týkalo (celkem 10) a dále na to, že porušení povinnosti trvalo pouze pár měsíců, než žalobce příčinu sám napravil (opravil chybu v informačním systému).
33. Žalobce má za to, že ani vytčené porušení povinnosti týkající se provádění AML kontroly při poskytování služby RemitOne nemůže být považováno za spáchané závažným způsobem. ČNB ohledně služby RemitOne došla k závěru, že žalobce systematicky porušoval povinnosti AML kontroly a prováděl tuto kontrolu natolik formálním způsobem, že v zásadě kontrola nebyla vůbec prováděna. S tím ovšem žalobce zásadně nesouhlasí, neboť je přesvědčen, že povinnosti AML kontroly řádně plnil a pokud by snad jeho činnost v oblasti AML kontroly nějaké nedostatky vykazovala, nelze hovořit o závažných nedostatecích. Žalobce v řízení prokázal, že při poskytování služby RemitOne AML prováděl kontrolu klientů dle § 9 AML zákona v dostatečném rozsahu, resp. že zjišťoval účel a povahu obchodních vztahů; přezkoumával zdroje peněžních prostředků a prováděné platby přezkoumával za účelem zjištění, zda jsou v souladu s tím, co je mu o klientech a jejich podnikatelských a rizikových profilech známo. Od klientů vyžadoval řadu dokumentů týkajících se jak jejich vlastnické a řídicí struktury, tak jejich podnikání a vztahů s jinými klienty, vůči kterým prováděl transakce. Všechny transakce rovněž pravidelně kontroloval a vyžadoval k nim dodatečné dokumenty osvědčující právní důvod transakce a další doklady osvědčující skutečné provádění obchodů (zejména příslušné smlouvy a faktury). Pokud jde o vzájemné propojení klientů a řetězení plateb, žalobce rovněž v tomto ohledu provedl kontrolu a zvažoval ekonomické pozadí takového chování, přičemž dospěl k závěru, že je ekonomicky opodstatněné. Řetězení plateb je logickým následkem obchodních vztahů mezi jednotlivými klienty. I kdyby však ČNB ve vztahu k některým klientům shledala v provádění kontroly žalobcem dle § 9 AML zákona nějaké nedostatky, nelze je považovat za „systematické porušování povinnosti AML kontroly...“, kterou účastník řízení svým jednáním zcela popřel“, jak ČNB uzavřela v prvoinstančním rozhodnutí.

34. ČNB v projednávané věci dospěla k závěru, že zjištěné nedostatky zavdávají vážné pochybnosti o důvěryhodnosti žalobce při plnění jeho AML povinností do budoucna, a není proto možné užít mírnějšího opatření. Žalobcova dosavadní činnost totiž ukázala nevůli plnit povinnosti kontroly klienta, a hrozí tak stále nebezpečí, že žalobce bude i ve změněném obchodním modelu své povinnosti při kontrole klienta porušovat. Podle ČNB vykazuje poskytování platebních služeb žalobcem značná rizika v oblasti AML, a správní orgán považuje odnětí povolení k činnosti za jediné opatření, které může zajistit, že nebude docházet k poskytování platebních služeb rozporu s právními předpisy. Žalobce svým jednáním zavalil důvod k vážným pochybnostem o jeho důvěryhodnosti a odbornosti. Prokázal již totiž, že své AML povinnosti neplnil a nic nenasvědčuje tomu, že v novém obchodním modelu tomu bude jinak. Uvedené závěry žalobce považuje za výsledek libovůle ze strany ČNB, která jeho celkovou činnost vytrhuje z kontextu a vybírá si pouze skutečnosti, které mohou nasvědčovat omezené důvěryhodnosti a schopnostem a naopak svévolně nepřihlíží k dalším skutečnostem, které svědčí o řádném plnění povinností a celkové vůli žalobce veškeré regulatorní povinnosti řádně dodržovat.
35. Žalobce namítl, že ve vztahu k posouzení pojmu „porušení povinností závažným způsobem“ ve smyslu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, resp. při činění závěrů o tom, jak je žalobce důvěryhodný s ohledem na předpoklad řádného plnění regulatorních povinností v budoucnu, měla ČNB přihlédnout k následujícím okolnostem, které vypovídají o míře plnění regulatorních povinností z jeho strany, případně o jeho úmyslu jakékoliv historické nedostatky napravit tak, aby v budoucnu všechny regulatorní povinnosti plnil:
- dosavadní bezúhonnost žalobce;
 - řádná spolupráce žalobce s ČNB;
 - skutečnost, že žalobce bez prodlení po zjištěních ČNB učiněných v rámci kontrolního řízení započal s revizí a úpravou vnitřních postupů v oblasti AML, aby odstranil jakékoliv případné nedostatky;
 - úspěšná kontrola plnění povinností AML žalobcem ze strany FAÚ;
 - skutečnost, že žalobce si byl vědom povinnosti zajistit provádění vnitřního auditu a za tímto účelem uzavřel na základě doporučení advokátní kanceláře Kopečný&Partners smlouvu se společností Jurekon;
 - skutečnost, že v průběhu kontrolního řízení byla smlouva o provádění vnitřního auditu se společností Jurekon ukončena a žalobce za účelem zajištění provádění vnitřního auditu uzavřel smlouvu se společností FINREG, která okamžitě začala činit kroky k nápravě.
 - v návaznosti na činnost nového auditora FINREG žalobce provedl revizi a zdokonalil vnitřní postupy a vnitřní předpisy v řadě oblastí (např. oblasti řídicího a kontrolního systému, řízení rizik, compliance, outsourcing činností, včetně činností pověřených zástupců);
 - žalobce se ihned po obdržení Protokolu o kontrole v návaznosti na zjištění ČNB rozhodl ukončit činnost v oblasti poskytování služby RemitOne a provádění platebních služeb „korporátní klientele“ a dále poskytoval pouze platební službu Money Remittance pro fyzické osoby;
 - zjištěné porušení povinností související s poskytováním platební služby Money Remittance bylo zapříčiněno chybou v informačním systému, kterou žalobce sám

identifikoval ještě před zahájením kontrolního řízení ze strany žalované a na zjištěný nedostatek okamžitě reagoval tím, že pověřil dodavatele informačního systému, aby předmětný nedostatek urychleně opravil, k čemuž došlo ke dni 12. 3. 2021;

- nízký počet případů (celkem 10), kdy došlo k nesprávnému provedení AML kontroly při poskytování služby Money Remittance a skutečnost, že toto nesprávné provádění AML kontroly trvalo pouze po omezenou dobu.

36. Výše uvedené skutečnosti jsou dle žalobce způsobily ovlivnit posouzení, zda k porušením jednotlivých zákonných povinností došlo závažným způsobem, jakož i závěry ohledně jeho důvěryhodnosti. Žalobce dodal, že všechny tyto okolnosti už namítal, nicméně ČNB se k nim buď vůbec nevyjádřila, nebo je shledala nerelevantními. Žalobce též poukázal na to, že ČNB k uvedeným skutečnostem běžně přihlíží. Jako příklad uvedl rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020 č. j. 2020/146559/570, kterým ČNB předmětnému subjektu odňala povolení k poskytování platebních služeb a v rámci tohoto rozhodnutí přihlédla k řadě okolností případu, např. (i) že předmětný subjekt jí pravidelně předkládal nepravdivé informace a (ii) že nedošlo k žádnému významnému zlepšení poměrů regulované instituce a nápravě nedostatků, zejména úprava AML oblasti v rámci vnitřních předpisů nedoznala výrazného zlepšení. Z uvedeného rozhodnutí dle žalobce vyplývá, že ČNB při úvahách o odnětí povolení zohledňuje výše zmíněné okolnosti případu, přesto v jeho případě k těmto okolnostem přihlédnout odmítla. Jedná se přitom v podstatě o totožné okolnosti, když žalobce rovněž poukazuje na míru jeho spolupráce s ČNB a na přijatá nápravná opatření. Hlavním rozdílem je, že u předmětného subjektu řešeného ve zmíněném rozhodnutí se jednalo o okolnosti negativní (nespolupracoval a nepřijal nápravná opatření), zatímco v případě žalobce se jednalo o okolnosti svědčící v jeho prospěch (spolupracoval a přijal nápravná opatření).
37. Napadené rozhodnutí je dle žalobce nezákonné rovněž z toho důvodu, že ČNB označila jeho jednání za „závažné porušení povinností“ ve smyslu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, přestože ve skutkově shodných a podobných případech závěr o „závažném porušení povinností“ neučinila. V této souvislosti žalobce znovu odkázal na rozhodnutí ze dne 12. 4. 2022 č. j. 2022/38192/570 a namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou legitimního očekávání vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu.
38. V šestém žalobním bodu žalobce označil odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS za nepřiměřené. Ze skutkových okolností daného případu podle něj nelze vyvodit závěr, že by existovaly pochybnosti o plnění jeho povinností v budoucnu. Záměru sledovaného ČNB, tedy toho, aby žalobce nadále neporušoval stanovené povinnosti, bylo navíc možné dosáhnout méně invazivním opatřením státního dozoru, např. některým opatřením uvedeným v § 242 ZPS či odnětím povolení k činnosti platební instituce pouze v částečném rozsahu. Napadené rozhodnutí z tohoto důvodu porušuje právo žalobce na svobodu podnikání dle čl. 26 LZPS.
39. Žalobce je přesvědčen, že v rámci úvahy o odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS je nutné aplikovat test proporcionality. ČNB však tento test neprovedla, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

40. Dle mínění žalobce neexistuje žádný důvod, aby mu bylo odnímáno povolení i ve vztahu k platební službě Money Remittance, když ve vztahu k této službě nelze shledat žádné systematické nebo závažné porušení povinnosti z jeho strany, a není tak důvod předpokládat, že při poskytování této služby v budoucnu bude porušovat zákonné povinnosti. Nedostatek, jenž se týkal provádění AML kontroly při poskytování služby Money Remittance, byl pouze ojedinělého charakteru, byl zapříčiněn chybou v informačním systému, týkal se pouze 10 transakcí a žalobce jej dokonce sám rozpoznal ještě před zahájením kontrolního řízení a sám jej napravil. Pokud tedy ČNB uzavřela, že je nutné žalobci odejmout povolení, mělo se odnětí povolení vztahovat výlučně k platební službě RemitOne, nikoliv i ke službě Money Remittance.
41. V rámci doplnění žaloby předložil žalobce sedmý žalobní bod, v němž namítl splnění podmínek pro zproštění odpovědnosti dle § 21 přestupkového zákona ve vztahu k jednání, jež mělo spočívat v tom, že nezajistil, aby byl vnitřní audit prováděn v termínech stanovených v periodickém plánu vnitřního auditu, tedy ve vztahu k přestupku podle § 226 odst. 1 písm. d) ZPS. Žalobce je totiž přesvědčen, že ve vztahu k pochybení, že nezajistil provedení auditu v souladu s periodickým plánem, vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Za rozhodující přitom považuje skutečnost, že provádění vnitřního auditu bylo z jeho strany zajištěno prostřednictvím uzavření smlouvy o provedení vnitřního auditu se společností Jurekon s.r.o., IČO: 277 29 354 (dále jen „Jurekon“). Provádění vnitřního auditu tedy zajišťovala společnost Jurekon, která měla dle periodického plánu zahájit vnitřní audit dne 21. 2. 2022 a dokončit jej 16. 5. 2022. Žalobce nicméně zjistil a dne 2. 3. 2022, tedy pouhých 9 dní poté, co měl být vnitřní audit zahájen, ČNB v návaznosti na její výzvu informoval, že vnitřní audit nebyl dosud zahájen. Následně dne 30. 4. 2022 byla smlouva se společností Jurekon o provádění vnitřního auditu ukončena, aniž by byl vnitřní audit zahájen nebo dokončen. Mezitím dne 31.3.2022 došlo k uzavření nové smlouvy o provádění vnitřního auditu se společností FINREG s.r.o. (dále jen „FINREG“) tak, aby bylo provádění vnitřního auditu zajištěno jinou osobou. Nedodržení plánu vnitřního auditu tedy bylo zapříčiněno nečinností třetí osoby (společnosti Jurekon), sám žalobce si toho byl vědom a činil kroky pro nápravu situace.
42. Žalobce tak ve vztahu k nedostatku spočívajícímu v nedodržení periodického plánu auditu vynaložil veškeré možné úsilí, aby porušení svých povinností, resp. spáchání přestupku, zabránil. Jednal bez zbytečného odkladu poté, co vyšlo najevo, že společnost Jurekon své povinnosti pravděpodobně nesplní a vnitřní audit neprovede (natož aby jej provedla dle periodického plánu) a během jednoho měsíce od výskytu prvních problémů zajistil provádění vnitřního auditu jinou osobou. Podle § 21 přestupkového zákona by proto neměl být v rozsahu porušení povinnosti spočívající v nedodržení periodického plánu vnitřního auditu za přestupek dle § 226 odst. 1 písm. d) ZPS odpovědný.
43. V rámci doplnění žaloby žalobce dále uplatnil osmý žalobní bod spočívající v námitce porušení práva EU. Poukázal na to, že § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, podle něhož ČNB rozhodla o odnětí žalobcova povolení k činnosti platební instituce, zakládá obligatorní povinnost odejmout povolení. V případě, že je splněna některá z podmínek uvedených pod písm. a)

nebo b), nemá ČNB jinou možnost než povolení odejmout. Zmíněné ustanovení ZPS je transpozicí čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2³, jenž zní takto:

Příslušné orgány mohou odejmout povolení vydané platební instituci pouze tehdy, pokud tato instituce:

- a) nevyužije své povolení do dvanácti měsíců, výslovně se jej zřekne nebo neprovozuje činnost po dobu více než šesti měsíců, nestanoví-li daný členský stát, že v takových případech povolení zaniká;*
- b) získala povolení na základě nepravdivých prohlášení nebo jinými nedovolenými prostředky;*
- c) již nesplňuje podmínky pro udělení povolení nebo neinformuje příslušný orgán o významných změnách, k nimž v tomto ohledu došlo;*
- d) při pokračování svého podnikání v oblasti platebních služeb by představovala hrozbu pro stabilitu platebního systému nebo ohrožovala důvěru v něj nebo*
- e) spadá pod jeden z dalších případů, pro které vnitrostátní právní předpisy stanoví odnětí povolení.“*

44. Jak vyplývá z textu čl. 13 směrnice PSD2, tato směrnice zakotvuje naopak fakultativní možnost odnětí povolení v případě naplnění předepsaných podmínek. Žalobce je toho názoru, že zavedení obligatorní povinnosti odejmout povolení v § 244 odst. 1 ZPS jde nad rámec požadavku na fakultativní možnost odnětí povolení dle čl. 13 směrnice PSD2. Ustanovení § 244 ZPS tedy zavádí přísnější pravidlo pro odnětí povolení, čímž se dostává do rozporu s čl. 13 směrnice PSD2, a nelze jej tedy takto aplikovat.
45. Žalobce upozornil na to, že směrnice PSD2 je koncipována jako směrnice v režimu maximální (úplně) harmonizace, což vyplývá z jejího článku 107. Tato skutečnost znamená, že se nejedná o minimální požadavky, které členské státy mohou případně zpřísnit stanovením dodatečných požadavků, nýbrž o požadavky minimální i maximální. Členské státy tedy nemají volnost v zavádění přísnějších pravidel, ale musí se držet v limitech stanovených regulací. Směrnice PSD2 jako směrnice v režimu maximální harmonizace sice v řadě případů zavádí ustanovení zakládající možnost členských států se od pravidel upravených v této směrnici odklonit, ve vztahu k čl. 13 však takové ustanovení neexistuje, a Česká republika tedy nemohla požadavek týkající se odnětí povolení zpřísnit tak, že fakultativní možnost odebrat povolení upravenou v čl. 13 směrnice PSD2 implementovala do § 244 odst. 1 ZPS jako povinnost obligatorní. Ustanovení § 244 odst. 1 ZPS je tudíž v rozporu s právem EU, konkrétně s čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2, a nelze jej proto aplikovat.
46. Žalobce soudu navrhl, aby v případě, že by měl o výše uvedené argumentaci pochybnosti, položil SDEU předběžnou otázku týkající se souladu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS a článku 13 směrnice PSD2, respektive výkladu čl. 13 směrnice PSD2 ve vazbě na Recitál 46 této směrnice. Dle žalobce se nabízí následující předběžné otázky:
 - a) Je ustanovení § 244 odst. 1 ZPS, které národnímu orgánu dohledu stanovuje obligatorní povinnost odejmout povolení platební instituci při naplnění podmínky

³ směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, o změně směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES, 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a o zrušení směrnice 2007/64/ES, ve znění pozdějších změn a doplnění

uvedené v písm. b) tohoto ustanovení, v rozporu s čl. 13 PSD2, které stanovuje, že příslušné národní orgány „mohou odejmout povolení“, tedy stanovuje pouze fakultativní možnost odejmout povolení?

- b) Je třeba čl. 13 PSD2 vykládat tak, že vyžaduje, aby se národní orgán dohledu při úvaze o tom, zda povolení platební instituci odejme, s ohledem na dodržování základních práv a svobod vždy vypořádal s tím, zda lze zvolit méně invazní dohledový nástroj, například povolení odejmout jen částečně?

III. Vyjádření ČNB k žalobě a jejímu doplnění

47. ČNB navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádřeních k žalobě a k doplnění žaloby ve vztahu k prvnímu žalobnímu bodu zmínila obsah výzev k zaslání klientských složek a dalších dokumentů, které žalobci při kontrole doručila. Z těchto výzev jednoznačně vyplývalo, jaké dokumenty po žalobci vyžadovala - jejich znění bylo jasné, srozumitelné a nenechávalo žádné pochyby o tom, jaké dokumenty jsou vyžadovány a k plnění jaké zákonné povinnosti se vztahují. Žalobce v návaznosti na tyto výzvy předložil vyžádané dokumenty, kterými disponoval, načež byl seznámen se závěry kontroly v rámci Protokolu o kontrole. I pokud by z nějakého důvodu došlo k neodeslání všech vyžádaných dokumentů, kterými žalobce disponoval, tak nejpozději v tento okamžik byl žalobce jednoznačně seznámen s kontrolními závěry a zejména s tím, že předložené dokumenty jsou pro prokázání plnění povinností dle AML zákona nedostatečné. Žalobce poté vůči kontrolnímu protokolu podal obsáhlé námítky, ale i v rámci těchto námitek setrval na tom, že předložené klientské složky jsou kompletní a obsahují vše, co bylo vyžádáno, resp. tento závěr obsažený v kontrolním protokolu nijak nezpochybnil; své námítky proti kontrolním zjištěním omezil na rozporování toho, jak byla posouzena nedostatečnost při kontrole předložených dokumentů. Žalobce tak opakovaně ČNB tvrdil, že složky jsou kompletní a obsahují všechny vyžadované dokumenty, kterými disponuje, a to i po seznámení se s kontrolními závěry, ze kterých vyplývalo, že obsah těchto složek není dostatečný. Tvzení, že později předloženými dokumenty disponoval již v době AML kontroly, začal uplatňovat až později ve správním řízení. ČNB souhlasí s tím, že předkládání důkazů ve správním řízení po provedené kontrole aprobováno je, není však toho názoru, že by následně měla ignorovat všechna zjištění učiněná při kontrole pouze na základě tvrzení žalobce, zejména když tato tvrzení zpochybňují i jiné zjištěné okolnosti. ČNB tak odmítá, že by arbitrárně k důkazům nepřihlédla nebo že je automaticky považuje za nevěrohodné pouze z důvodu, že nebyly předloženy v rámci kontroly. Řídila se úvahou, že pokud žalobce opakovaně tvrdí určitou skutečnost a následně svá tvrzení změní, nová tvrzení, která jsou s předešlými tvrzeními v rozporu, nejsou sama o sobě věrohodná. Žalobce obrat ve svých tvrzeních přesvědčivě neosvětlil, a ČNB proto k nově předloženým důkazům nepřihlédla, neboť byla toho názoru, že žalobce jimi v době AML kontrol nedisponoval. Správnost tohoto postupu vyplývá i z judikatury, na kterou odkazuje žalobce (viz bod 32 rozhodnutí NSS ze dne 13. 12. 2023 č. j. 6 As 289/2022-46).
48. Ke snímkům obrazovky zachycujícím emaily s datem předcházejícím kontrole ČNB uvedla, že vycházela z toho, že je obecně známou skutečností, že zobrazený čas odeslání se řídí podle nastaveného času počítače uživatele, a v tomto ohledu má tedy malou výpovědní hodnotu. Co se týče snímků obrazovky předložených žalobcem v doplnění rozkladu, ČNB si nebyla

jistá, zda informace ohledně snadnosti manipulace s datem změny/modifikace je znalostí, která je obecně známá, a proto tuto informaci v napadeném rozhodnutí uvedla jak ve vztahu ke speciálním programům, tak i ve vztahu k obecným programům, které jsou součástí základní softwarové výbavy každého počítače. Smyslem tedy bylo pouze poukázání na to, že snímky obrazovky mají malou průkaznost ohledně toho, kdy žalobce dokumenty obdržel, když datum změny/modifikace není jakkoliv zabezpečeno proti manipulaci. ČNB vyvinula všechnu možnou snahu spojit předložené snímky obrazovky s dokumenty, které žalobce zaslal v rámci Úvodního vyjádření. Snímky obrazovky však prokazují pouze to, že žalobce má na cloudovém úložišti uloženy soubory, které mají názvy podobné dokumentům, které ČNB zaslal v rámci Úvodního vyjádření; neprokazují však, že obsahem souborů zobrazených na snímcích obrazovky jsou kopie těch dokumentů, které žalobce předložil v Úvodním vyjádření. ČNB se tak pouze pokoušela propojit soubory zobrazené na snímcích obrazovky s dokumenty z Úvodního vyjádření, avšak takové propojení nelze z těchto snímků provést. Navíc po provedení žalobcem navrhovaného posouzení snímků obrazovky zjistila, že ze čtyř dokumentů (případně jejich kompilací) jeden dokument nebyl v rámci vyjádření žalobce ze dne 31. 3. 2023 vůbec zaslán a další dva dokumenty měl žalobce obdržet v jiný čas, než tvrdil (viz body 22 a 23 napadeného rozhodnutí). Jakékoliv vysvětlení, proč žalobce dle jím navrženého důkazu obdržel většinu daňových přiznání skutečných vlastníků KAISERREICH až po kontrole, ačkoliv ve vyjádření ze dne 31. 3. 2023 tvrdil, že jimi disponoval již před kontrolou, v žalobě absentuje. ČNB tak v napadeném rozhodnutí dospěla k názoru, že snímky obrazovky zaslané jako příloha rozkladu neprokazují, že žalobce měl tyto dokumenty k dispozici již během AML kontroly. Naopak tyto snímky obrazovky spíše svědčily o účelovosti tvrzení žalobce a nevěrohodnosti důkazů navržených v Úvodním vyjádření, když některé dokumenty, které měl mít žalobce dle svých tvrzení již v době AML kontroly, patrně dle zaslaných snímků obdržel až po správní kontrole.

49. ČNB v projednávané věci i) dospěla k názoru, že žalobce předloženými dokumenty nedisponoval v době, kdy jimi disponovat měl, a proto k nim nepřihlédla, a ii) nad rámec uvedeného, i v případě, že by žalobce hypoteticky těmito dokumenty disponoval již v době správní kontroly a ČNB by z tohoto důvodu k předloženým dokumentům přihlédla, tak by byly stále nedostatečné pro doložení splnění povinnosti provést AML kontrolu. Neučinila tedy závěr, že nově předložené důkazy nejsou relevantní a není nutné k nim přihlížet. Námitky žalobce mívají podstatu závěrů ČNB a zároveň mísí její dva výše zmíněné závěry dohromady.
50. ČNB zdůraznila, že v oblasti boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a boje proti financování terorismu („AML/CTF“) se uplatňuje tzv. *risk based approach* (dále také „RBA“), tedy ke každému klientovi by mělo být přistupováno individuálně na základě jeho rizikovosti a zároveň by se do přístupu měla promítnout i samotná rizikovost činnosti povinné osoby, když již ze samotného výčtu povinných osob v § 2 odst. 1 AML zákona je očividné, že ne všechny povinné osoby jsou si ve své rizikovosti z hlediska AML/CFT rovny. Podle Metodického pokynu FAÚ č. 9, na který žalobce v žalobě odkazuje: *„je třeba si uvědomit, že zákonodárce ponechal povinným osobám při provádění kontroly klienta značnou svobodu. Ustanovení AML zákona a AML vyhlášky sice určují minimální rozsah kontroly, kterou musí povinná osoba provést, a dávají povinné osobě základní nástroje, které k tomu může nebo musí použít, ale povinná osoba může jít nad rámec tohoto minimálního požadovaného standardu, a měla by tak učinit, kdykoli to vyplývá z RBA. Řada ustanovení je navíc záměrně*

vágní, aby povinná osoba mohla způsob a rozsah provádění kontroly přizpůsobit individuálním okolnostem své činnosti a každého jednotlivého případu. Na to je třeba pamatovat i při čtení tohoto metodického pokynu. Z této svobody ale zároveň plyne odpovědnost povinné osoby: své vnitřní postupy pro provádění kontroly klienta musí nastavit tak, aby kontrolu vždy prováděla přiměřeně riziku ML/TF, a musí být připravena prokázat kontrolním orgánům, že takto kontrolu klienta v každém jednotlivém případě skutečně provedla (§ 9 odst. 3 AML zákona).“. Poskytování platebních služeb patří k velmi rizikovým činnostem pro oblast AML/CFT, zejména v případě poskytování platebních služeb mezinárodní korporátní klientele, přičemž u žalobce byly identifikovány jevy, které tato rizika ještě nadále zvyšují, případně rovnou na materializaci AML/CFT rizik již poukazují (viz bod 284 a následující prvoinstančního rozhodnutí, zejm. část o tzv. tranzitních účtech a kaskádových platbách). ČNB je tedy toho názoru, že žalobce měl rizikovitost své činnosti, rizikovitost své klientely a rizikovitost zaznamenaných jevů v rámci své AML/CFT činnosti zohlednit ve svých postupech. To ale nečinil, a proto by ani dodatečně předložené dokumenty nebyly dostatečné pro doložení, že provedl kontrolu dle § 9 AML zákona. Žalobce by se totiž za situace, že by k nově předloženým dokumentům přihlédnuto bylo, ve své činnosti vykazující velmi vysoká rizika v oblasti AML/CFT spokojil v řadě případů s absolutním minimem informací a jejich ověření. Ve své argumentaci metodickým pokynem FAÚ č. 9 žalobce zdůrazňuje, co by mělo být obecným minimem, avšak již opomíjí nutnost toto minimum upravit v závislosti na rizicích v oblasti AML/CTF, kterým v rámci své činnosti konkrétně čelí. ČNB rizikovitost v oblasti AML/CTF, rizikovitost klientů žalobce a rizikovitost jejich chování detailně osvětlila v prvoinstančním rozhodnutí a bankovní rada žalované se s těmito závěry v napadeném rozhodnutí ztotožnila.

51. ČNB dále uvedla, že nesmazává rozdíl mezi tím, kdy se povinná osoba dopustí porušení povinnosti provést kontrolu dle § 9 AML zákona, a tím, kdy se dopustí porušení povinnosti uchovávat informace dle § 16 AML zákona. Vždy zkoumá, zda se jedná o porušení povinnosti § 9 AML zákona nebo o porušení § 16 AML zákona. U žalobce ale dospěla k názoru, že s ohledem na rizikovitost jeho činnosti a rizikovitost jeho klientů dosahovala AML kontrola klientů takové formálnosti, že již nešlo uvažovat o tom, že byla provedena AML kontrola podle § 9 AML zákona. V této úvaze je zároveň obsaženo i vyhodnocení míry porušení povinnosti provést AML kontrolu podle § 9 AML zákona.
52. K doložení příjmů skutečných vlastníků KAISERREICH ČNB uvedla, že mezi tvrzenými příjmy skutečných vlastníků KAISERREICH a zahájením obchodního vztahu s tímto klientem existovala časová prodleva. Dle žalobce tak mělo být kvůli tomu, že mu bylo známo, že vklady po roce 2015 již neprobíhaly, avšak o tom v klientské složce neexistuje žádný záznam. Zároveň také nebylo doloženo, že tyto peněžní prostředky byly použity v nadaci KAISERREICH. Pokud se žalobce spokojil pouze s tím, že příjmy skutečných vlastníků KAISERREICH v dlouhodobém horizontu, který ani nenavazuje na počátek obchodního vztahu žalobce s tímto klientem, převyšovaly vklady do této nadace, a bylo tak možné, aby z těchto příjmů byla nadace financována, tak se jedná o obecnou informaci, která o zdroji peněžních prostředků, kterých se obchod nebo obchodní vztah týkal, nic nevypovídá.
53. Žalobcem předložené dodatky mezi Stichting a Excellence mají totožný obsah a pouze je jimi zvyšována horní hranice finančních prostředků, které mohou být dle smlouvy

investovány. Nikterak tedy nedokládají řádný přezkum plateb v rozsahu § 9 odst. 2 písm. d) AML zákona. Podstatné také je, že žalobce o klientovi nezískal na počátku obchodního vztahu dostatek informací, zejména o povaze obchodní činnosti, jeho obchodních záměrech, jakož i o zdroji financování těchto záměrů, resp. činností, aby mohl v průběhu obchodního vztahu dostatečným způsobem přezkoumat obchody tohoto klienta a posoudit, zda jsou v souladu s tím, co je mu o něm známo.

54. Ke komunikaci s klientem DELTA ČNB uvedla, že z daňového přiznání není zdroj finančních prostředků zřejmý a v případě vyjádření pana B. se jedná o prohlášení klienta žalobce. Pokud žalobce odkazuje na tabulku na straně 11 Metodického pokynu FAÚ č. 9, tak v úvodu této tabulky je uvedeno, že ověření tvrzených skutečností je vždy nutné provést s ohledem na rizikovost a další okolnosti konkrétního případu. Jak činnost žalobce, tak jeho klienty považuje ČNB za velmi rizikové, a proto to, co bývá standardně finančními institucemi vyžadováno, je u žalobce v případě mezinárodního poskytování platebních služeb korporátní klientele vykazující značná rizika pro oblast AML/CFT nedostatečné.
55. Výslech žalobcem označeného svědka A. K. nebyl proveden primárně z důvodu nadbytečnosti. Nebylo totiž možné očekávat, že by výpověď této osoby mohla relevantním způsobem zpochybnit učiněná skutková zjištění. Je nemožné, aby A. K. byl schopen rekonstruovat jednotlivé klientské složky a obsah dokumentů z paměti tak, aby bylo doloženo, že žalobce AML kontroly dle § 9, jejichž neplnění mu bylo vytknuto, řádně splnil. Obecná tvrzení ohledně postupů a toho, co bylo A. K. známo, by k doložení splnění AML povinnosti žalobce nebyla dostatečná. Podstatné totiž není to, co bylo známo A. K., ale co bylo při AML kontrole známo a doloženo žalobci.
56. Pokud jde o druhý žalobní bod, v němž je namítáno nesprávné posouzení povinnosti AML kontroly a identifikace klientů, zejména pokud jde o rozsah informací a podkladů, které byl žalobce jako povinná osoba povinen podle AML zákona zjišťovat, ČNB konstatovala, že podle § 9 odst. 3 AML zákona povinná osoba provádí kontrolu podle § 9 odst. 2 AML zákona v rozsahu potřebném k posouzení možného rizika legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu v závislosti na typu klienta, obchodního vztahu, produktu nebo obchodu. Stejně tak § 21 AML zákona upravuje povinnost povinných osob zavést a uplatňovat odpovídající strategie a postupy vnitřní kontroly a komunikace k účinnému řízení rizik legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu identifikovaných v řízení rizik a k naplnění dalších povinností stanovených AML zákonem. AML zákon tak po povinných osobách jasně požaduje odpovídající postupy, které budou účinné k řízení rizik legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu. S ohledem na rozdílnou rizikovost povinných osob, jejich klientů a jejich činností nelze přesně v obecné metodice stanovit minimální standard toho, co by povinná osoba měla od svých klientů získat pro splnění povinnosti dle § 9 AML zákona. Co může být dostatečné pro jednu povinnou osobu pro řádné provedení AML kontroly dle § 9 odst. 2 AML zákona, může být pro jinou povinnou osobu nedostatečné. Obdobně nemusí ani stejné povinné osobě stačit zjistit a ověřit u jednoho klienta nebo obchodu to, co stačilo zjistit a ověřit u jiného klienta nebo obchodu. Dané lze demonstrovat například na tom, že u služby Money Remittance ČNB nevyžadovala po žalobci stejně důkladnou úroveň a hloubku AML kontroly dle § 9 AML zákona jako v případě služby RemmitOne, neboť vyhodnotila, že se jedná o méně rizikovou

službu poskytovanou méně rizikové klientele, při které jsou zpravidla zasílány nižší částky, a celková rizikovost v AML/CFT oblasti u této služby tak byla výrazně nižší.

57. ČNB nesouhlasila se závěry žalobce ohledně jeho klienta Excellence. S odkazem na body 163 až 183 prvoinstančního rozhodnutí a bod 68 napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobce pouze získal a ověřil informace, které formálně potvrzují, že Excellence je alternativní fond dle § 15 ZISIF, je připravena k činnosti a uzavírá smlouvy, což žalovaná považovala za nedostatečné. Pro úplnost ČNB dodala, že nad alternativními fondy dle § 15 ZISIF nevykonává dohled a žádost o zápis do tohoto seznamu přezkoumává pouze po formální stránce. Pokud žalobce uvádí, že se s takovými informacemi nespokojil, tak tato nespokojenost dle jeho vlastního vyjádření nastala až v reakci na kontrolní zjištění žalované. Dle názoru ČNB nebyl žalobce schopen odpovědět na otázky, na které by měl dle Metodického pokynu FAÚ č. 9 odpovědět, neboť i tento pokyn akcentuje, že čím *„je riziko vyšší, tím více relevantních informací musí povinná osoba získat a tím více detailní musejí tyto informace být. Toto pravidlo vyplývá z § 9 odst. 3 AML zákona a § 8 odst. 1 AML vyhlášky.“* Žalobce tak ale neučinil, když se i přes skutečnosti, které jsou způsobilé zvýšit rizikovost klienta, spokojil s obecnými informacemi ohledně povahy obchodních činností a záměrů klienta.
58. K námitce opakovaného přičítání téže skutečnosti (třetí žalobní bod) ČNB uvedla, že povinností dle § 9 odst. 2 písm. e) je přezkoumání původu peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká. Pokud byl tedy žalobce povinen dle § 9 odst. 1 AML zákona provést AML kontrolu klienta, tak byl také povinen peněžní prostředky přezkoumat v rámci každého obchodu nebo obchodního vztahu, tedy měl tuto povinnost u každého předmětného obchodu nebo obchodního vztahu, ve kterém byly peněžní prostředky použity, a nikoliv pouze u prvního obchodu, v rámci kterého byly u žalobce při poskytování platebních služeb použity. Pokud tak neučinil u jednotlivých klientů, jedná se o různá jednání, kterými byla porušena právní povinnost, a nejde tedy o přičítání téže skutečnosti. Zákazem přičítání téže skutečnosti je myšlen zákaz užití určité okolnosti, která je součástí skutkové podstaty (zákonným znakem přestupku), při ukládání sankce jako okolnosti polehčující nebo přitěžující. O takový případ zde nejde, protože každá žalobcem neprovedená AML kontrola je samostatným skutkem, a to, že žalobce řádně neproověřil původ peněžních prostředků, mu jako polehčující nebo přitěžující okolnost nikdy nebylo přičítáno ve vztahu k jakémukoliv z těchto různých skutků.
59. V prvoinstančním rozhodnutí ČNB k dalším klientům v řetězci uvedla pouze to, že žalobce argumentuje stejnými námitkami, které již byly vypořádány ve vztahu ke klientovi KAISERREICH, a na toto vypořádání odkázala. Z těchto částí odůvodnění není možné vyčíst, že žalobce nesplnil svoji povinnost i u dalších klientů z toho důvodu, že peněžní prostředky nepřezkoumal u klienta KAISERREICH. ČNB v této souvislosti rovněž poznamenala, že žalobce bagatelizuje své povinnosti, když zjištění zdrojů peněžních prostředků redukuje víceméně pouze na zjištění, kdo byl v dané platební transakci plátcem.
60. Ke čtvrtému žalobnímu bodu, v němž žalobce namítl překvapivost napadeného rozhodnutí s poukazem na to, že jeho postupy v oblasti AML/CFT byly již dříve prověřeny v rámci kontroly provedené FAÚ, ČNB uvedla, že kontrolní období (míněno kontroly provedené FAÚ a kontroly provedené žalovanou) od sebe dělily tři měsíce. ČNB zjistila konkrétní

pochybení u konkrétních AML kontrol, které měly být provedeny. Tyto předmětné AML kontroly FAÚ vůbec neposuzoval, a nemohl tak ani dospět k závěru, že tyto konkrétní AML kontroly byly provedeny v souladu s AML zákonem. ČNB v této souvislosti poukázala na poslední větu bodu 100 rozhodnutí NSS ze dne 19. 2. 2015 č. j. 9 As/202/2014-236 ze dne 19. 2. 2015, která zní takto: „*Pokud však jednáním provozovatele burzy dojde ke splnění podmínek pro odejmutí povolení, aniž by takové jednání bylo státní mocí jednoznačně aprobováno, není odebrání povolení v rozporu s ústavním pořádkem*“. I pokud by se závěry tohoto rozhodnutí daly plně aplikovat na projednávaný případ, tak ČNB není toho názoru, že ze strany FAÚ došlo k jednoznačné aprobaci jednání, za které byl žalobce v projednávané věci sankcionován a za které mu bylo odňato povolení k činnosti platební instituce. Přistoupení na žalobcovu argumentaci by ve svém důsledku navíc vedlo k tomu, že pokud určité postupy byly aprobovány v rámci jedné kontroly, tak do změny těchto postupů, případně do změny právní úpravy by měla být kontrolovaná osoba v oblasti, ve které byly tyto postupy uplatňovány, beztrestná, a to navíc za situace, kdy tyto postupy a jejich řádné uplatňování byly aprobovány pouze u vybraných případů a nikoliv v celé širší činnosti, ke které se vztahují. Konstatování obecného plnění povinností v souladu se zákonem nemohlo žalobci garantovat, že posouzení plnění konkrétních povinností bude v budoucnu také posouzeno jako souladné s právem.

61. K pátému žalobnímu bodu, jenž se týká výkladu a aplikace pojmu „závažný způsob porušení povinností“, ČNB uvedla, že v bodě 95 napadeného rozhodnutí odmítla nutnost definovat neurčitý právní pojem, ale přiklonila se k postupu, kdy bylo protiprávní jednání žalobce detailně popsáno, objasněno a následně osvětleno, proč je dané porušení právních povinností správním orgánem prvního stupně považováno za porušení závažným způsobem. ČNB si ani není jista, jakým způsobem by měla neurčitý právní pojem přesně definovat, když neurčité právní pojmy jsou používány právě tam, kde přesvědčivou obecnou definici nelze nalézt. Je přesvědčena, že dostatečně osvětlila, proč považuje daná pochybení za závažná, a pokud je pro žalobce v podstatě nemožné proti posouzení závažnosti způsobu porušení jeho právních povinností argumentovat, tak to nemůže být z důvodu, že by v prvoinstančním rozhodnutí bylo nedostatečně osvětleno, proč ČNB považovala tato porušení povinností za učiněná závažným způsobem.
62. K polehčujícím okolnostem ČNB přihlédla v rámci hodnocení přestupků. V bodě 361 prvoinstančního rozhodnutí pak uvedla, že při odnětí povolení se zkoumá závažnost porušení právní odpovědnosti, kterou správní orgán již shledal. Pokud tedy v rámci hodnocení přestupku, který je kvalifikovaným porušením právní povinnosti, byla jeho závažnost již shledána včetně posouzení polehčujících okolností, tak již není důvod při odnětí povolení tyto polehčující okolnosti opakovaně přičítat a hodnotit. ČNB si stojí za tím, že porušení právních povinností, která vyhodnotila jako porušení závažným způsobem, byla opravdu žalobcem učiněna závažným způsobem. Důvody, které jí k tomuto závěru vedly, jsou obsaženy v bodech 314 až 320 a 343 až 361 prvoinstančního rozhodnutí.
63. Z prvoinstančního rozhodnutí je evidentní, jak ČNB vykládá pojem „závažné porušení právních povinností“ a jaké jednání za takové porušení považuje (např. dle bodu 315 je závažné porušení právní povinnosti takové jednání, kterým je předmětná povinnost ve své podstatě popřena, nebo jednání spočívající v systematickém porušování zákona), případně co závažnost porušení nadále zvyšuje (např. dle bodu 316 závažnost porušení povinností dle

AML zákona zvyšuje to, že tato pochybení jsou spáchána při činnosti, která vykazuje zvýšená AML rizika). Následně byla pod takto vyložený pojem provedena subsumpce odkazy na jednotlivá skutková zjištění včetně hodnocení a odůvodnění, proč je dané porušení povinností považováno za spáchané závažným způsobem.

64. Pokud ČNB v prvoinstančním rozhodnutí uvádí, z jakých důvodů považuje vytýkaná jednání za závažná, je prostřednictvím uvedení těchto důvodů nepřímým podáním i výklad toho, co považuje za závažný způsob porušení právních povinností. Obdobný postup vymezení a aplikace neurčitěho právního pojmu byl aprobován i Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 12. 6. 2012, č. j. 1 As 51/2012-242 u výkladu a aplikace neurčitěho právního pojmu „závažné porušení povinností“ ve smyslu zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství.
65. Tvzení ohledně nemožnosti oddělení stejné povinnosti ČNB učinila pouze ve vztahu k odnětí povolení, když povolení je dle § 244 odst. 1 písm. b) zákona o platebním styku odnímáno právě za závažný způsob porušení zákonné povinnosti. ČNB souhlasí s tím, že v její úvaze ohledně závažnosti porušení zákonné povinnosti jako celku měla zjištěná pochybení při poskytování platební služby Money Remittance spíše podpurnou roli, a proto se i odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí zaměřilo primárně na hodnocení závažnosti pochybení při poskytování služby RemitOne. Ve svém souhrnu se však jednalo o závažné porušení povinnosti provádět AML kontrolu klientů dle ustanovení § 9 AML zákona, přičemž porušení této povinnosti se vyskytovalo u všech platebních služeb poskytovaných žalobcem.
66. Co se týče namítaného porušení zásady legitimního očekávání, žalobce dle názoru ČNB selektuje pouze případy, které mu v určitých částech dávají za pravdu, a ignoruje ustálenou rozhodovací praxi žalované v oblasti poskytování platebních služeb. Jednotlivé případy mohou vykazovat určitá specifika a odchylky, ty jsou ale vždy odůvodněny individuálními skutkovými okolnostmi jednotlivých případů, a nedochází tak k nedůvodným rozdílům v rozhodování.
67. K polehčujícím okolnostem ČNB obecně uvedla, že pokud v rozhodnutí uvede výčet polehčujících okolností, ke kterým přihlédla, sděluje tím současně, že jiné okolnosti, v rozhodnutí výslovně neuvedené, jako polehčující v daném případě neshledala. Odnětí povolení k činnosti platební instituce není trestem ve smyslu § 35 přestupkového zákona, ale opatřením správního dozoru. Polehčující okolnosti se dle § 37 přestupkového zákona užívají jako součást určení druhu správního trestu a jeho výměry. Polehčující okolnosti se tak použijí v rámci správního trestání a nikoliv u opatření státního dozoru, kterým je odnětí povolení, jehož hlavním účelem je ochrana třetích osob a nikoliv potrestání pachatele. Polehčující okolnosti je tedy nutné hodnotit při určování druhu a výměry trestu za přestupek, nikoliv u opatření správního dozoru, které není správním trestem.
68. ČNB následně objasnila, proč nebylo k žalobcem tvrzeným skutečnostem přihlédnuto v rámci určování druhu a výměry trestu. Skutečnost, že žalobce nebyl dosud sankcionován, vyhodnotila při stanovování druhu a výměry trestu jako polehčující okolnost, jak je uvedeno v bodě 373 prvoinstančního rozhodnutí. Co se týče spolupráce s dohledovým orgánem, ta je povinností dohlížených osob, a prosté plnění jejich povinností by tak nemělo být hodnoceno

jako polehčující okolnost. Jako polehčující okolnost vyhodnocuje ČNB pouze nadstandardní spolupráci. Žalobce však v rámci kontroly předložil neúplné klientské složky a zaslal chybné plány interního auditu, a těžko tak lze hovořit o jeho nadstandardním přístupu ke spolupráci s dohledovým orgánem. K údajné žalobcově snaze uvést svoji činnost do souladu s právními předpisy ČNB uvedla, že se jedná o nezbytnou reakci na zjištění, že jeho činnost v souladu s právními předpisy není. Jedná se opět o pouhé plnění zákonných povinností, které navíc směřuje do budoucna a nemá jakýkoliv vliv na spáchané přestupky. Správní kontrolu provedenou FAÚ nepovažuje ČNB pro daný případ za podstatnou, protože kontrolované období i rozsah této kontroly byl odlišný. Tvrzení žalobce, že zjistil ne zahájení auditu pouze 9 dní poté, co měl vnitřní audit započít, považuje ČNB za zavádějící, a to z důvodů popsaných níže. Stejně tak nepovažuje za polehčující okolnost, že se žalobce rozhodl svoji interní činnost, za jejíž řádný výkon je odpovědný, delegovat na třetí osobu, která následně tuto smluvní povinnost neplnila, a za polehčující okolnost nepovažuje ani to, že žalobce uzavřel novou smlouvu s jiným poskytovatelem vnitřního auditu, když činnost vnitřního auditu žalobce vykonávat musí a z neupřesněných důvodů tak původním smluvním partnerem činěno nebylo. Znovu se jednalo o standardní a nezbytnou reakci na to, že žalobcova činnost nebyla v souladu se zákonem. Pokud jde o ukončení poskytování služeb korporátní klientele, s ohledem na závažnost zjištěných pochybení při poskytování platebních služeb korporátní klientele má ČNB pochybnosti o celkovém výkonu regulované činnosti žalobce, nikoliv pouze ve vztahu k poskytování služeb korporátní klientele.

69. K rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020 č. j. 2020/146559/570 ČNB uvedla, že se obdobnými skutečnostmi zabývala, neshledala je však v projednávaném případě relevantními. Zároveň platí, že ani v tomto případě nebyly hodnoceny polehčující okolnosti při odnímání povolení, ale při určování druhu a výměry trestu. Nadto se jednalo o jedno z prvních rozhodnutí podle nového zákona o platebním styku, takže v současnosti je to spíše rozhodnutí č. j. 2020/146559/570, které vybočuje z konstantní rozhodovací praxe ČNB ve vztahu k odnětí povolení osobám poskytujícím platební služby (viz bod 141 napadeného rozhodnutí).
70. K bagatelizaci pochybení třetí osoby ČNB uvedla, že podstatou vytýkaného jednání bylo, že smluvní interní auditor označil některé povinnosti předložení reportingu žalobci jako splněné, ačkoliv k danému reportingu dle vyjádření žalobce nikdy nedošlo (viz bod 33 prvoinstančního rozhodnutí). Obdobně i další výtky se týkala toho, že v rozporu s vnitřním předpisem žalobce o vnitřní kontrole došlo k úpravě četnosti reportingu týkajícího se compliance (viz bod 35 prvoinstančního rozhodnutí). ČNB tedy žalobci ve své podstatě vytkla, že mu odborné závěry z vnitřního auditu nebyly sděleny (reportovány), ačkoliv tak mělo být dle vnitřního předpisu Řízení společnosti a vnitřní kontrola činěno. Nejednalo se tak o samotné odborné závěry vnitřního auditu, ve kterých by bylo shledáno pochybení.
71. K nepřiměřenosti odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS (šestý žalobní bod) ČNB uvedla, že odnětí povolení dle § 244 odst. 1 ZPS je koncipováno jako obligatorní, takže v případě, že jsou splněny podmínky stanovené zákonem, správní orgán musí k odnětí povolení přistoupit. Hranici, kdy je přiměřené odejmout platební instituci povolení, tedy stanovil již zákonodárce v § 244 odst. 1 písm. b) zákona o platebním styku a úkolem žalované je pouze posoudit to, zda platební instituce již tuto hranici překročila, tedy zda porušila právní povinnost závažným způsobem. Jinak řečeno, ČNB nemůže přiměřenost posuzovat v rámci správního uvážení, zda k odnětí povolení přistoupí, ale test proporcionality provádí

při posouzení, zda se jedná o závažný způsob porušení právních povinností. Pokud žalobce namítá, že mu mohlo být povolení odňato částečně, tak takový postup není možný. Dle § 7 ZPS je platební instituce právnická osoba, která je na základě povolení oprávněna poskytovat platební služby. Dle § 8 odst. 1 písm. a) ZPS může platební instituce na základě povolení poskytovat ty platební služby, na něž se povolení vztahuje. Každá platební instituce tak disponuje pouze jedním nedělitelným povolením, bez kterého není oprávněna poskytovat platební služby. Pokud tedy správní orgán musí přistoupit k odnětí povolení, tak musí odejmout celé povolení, nikoliv pouze zúžit rozsah platebních služeb, které na základě tohoto povolení může platební instituce poskytovat. ZPS upravuje v § 245 institut zúžení povolení, zmíněné ustanovení ale nepřipouští porušení právních povinností jako důvod pro zúžení povolení. K zúžení povolení může dojít pouze i) v případě zúžení povolení na žádost, ii) v případě, kdy osoba s povolením přestane splňovat některé podmínky pro jeho udělení ve vztahu ke konkrétní platební službě, a iii) v případě, kdy k jeho udělení došlo na základě nepravdivých nebo neúplných informací nebo jiného nepovoleného jednání. Jsou-li splněny podmínky pro odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, zákon ČNB nedává ani možnost povolení neodejmout a namísto toho přistoupit k uložení nápravných opatření dle § 242 ZPS. Opatření k nápravě dle § 242 zákona o platebním styku je totiž možné uložit pouze v případech méně závažných porušení právních povinností, neboť jinak by muselo být uloženo vedle odnětí povolení a takový postup by postrádal smysl. Odnětí povolení k činnosti platební instituce žalobci bylo tudíž v projednávané věci jediným možným způsobem, jak dosáhnout sledovaného účelu, že na trhu platebních služeb nebudou působit subjekty, které neplní povinnosti stanovené jim zákonem o platebním styku či jinými předpisy upravujícími jejich povinnosti při poskytování platebních služeb.

72. Ve vztahu k sedmému žalobnímu bodu, v němž žalobce argumentoval splněním podmínek pro zproštění jeho odpovědnosti dle § 21 přestupkového zákona ve vztahu k jednání, jež mělo spočívat v tom, že nezajistil, aby byl vnitřní audit prováděn v termínech stanovených v periodickém plánu vnitřního auditu, tedy ve vztahu k přestupku podle § 226 odst. 1 písm. d) ZPS, ČNB uvedla, že tento žalobní bod považuje za čistě účelový a částečně založený na zavádějících až nepravdivých tvrzeních. Má za to, že sjednání smlouvy o delegování určité interní činnosti na jinou osobu a následnou absenci kontroly, zda je tato delegovaná činnost opravdu vykonávána takovým způsobem a v takových časových obdobích, jak bylo ujednáno, nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí. Naopak se jedná spíše o nutné minimum pro to, aby taková činnost byla vůbec externím partnerem vykonávána. Právě to, že žalobce činil v této oblasti minimum, vedlo k tomu, že jeho systém vnitřní kontroly nebyl účinný, neboť nedohlížel na to, zda je tato činnost v souladu s jeho vnitřními předpisy. Již samotná delegace určité činnosti zavádá důvod k tomu, aby ustanovení § 21 odst. 1 přestupkového zákona bylo v takových případech využíváno ještě o to výjimečněji, neboť tím, že žalobce delegoval tuto činnost na jinou osobu, oslabil zároveň i svoji možnou kontrolu nad touto činností. Pokud se předem vzdal určitých možností ve vztahu k dané činnosti, lze jen stěží uvažovat o tom, že ve vztahu k této činnosti vynaložil veškeré možné úsilí, které po něm bylo možné požadovat. Nedelegování této činnosti na třetí osobu by žalobci poskytlo daleko větší kontrolu např. nad dostatečnou vybaveností (personální, organizační atd.) útvaru provádějícího vnitřní audit a v případě nutnosti mohl např. reagovat tím, že útvar vnitřního auditu personálně posílí, poskytne mu chybějící vybavení, dodatečné finance atd. Tím, že žalobce tuto činnost delegoval na smluvního partnera, oslabil své možnosti ohledně toho, jak může činnost vnitřního auditu podporovat a kontrolovat za

účelem toho, aby činnost vnitřního auditu byla vykonávána řádně. Tuto skutečnost nepřímou připouští sám žalobce, když se svojí argumentací snaží část své odpovědnosti přenést na smluvního partnera, neboť v důsledku delegace měl pouze omezené možnosti, jak nastalou situaci řešit.

73. Co se týče žalobcem tvrzené včasné reakce, ČNB upozornila na to, že při správní kontrole původně předložený Plán interního auditu u platební instituce Bestpay s.r.o. na rok 2021 obsahoval audity, které měly být provedeny v období od 12. 3. 2021 do 15. 5. 2021. Poté, co byl ČNB tento plán při správní kontrole předložen a co si vyžádala auditní spisy k těmto auditům, které měly být ke konci května 2021 již ukončeny, jí bylo sděleno, že plán obsahoval chybné informace a že k realizaci těchto auditů dojde až v roce 2022. Žalobcem tvrzených 9 dní od výzvy do data, kdy být měl interní audit zahájen, tak platí pouze vůči novému Plánu interního auditu, který žalobce předložil až poté, co v návaznosti na výzvu ČNB zjistil, že svůj původní plán interního auditu neplní. Tento nový plán interního auditu byl přitom velmi podobný původně předloženému plánu, když hlavně došlo k odstranění slov „pro rok 2021“ z názvu plánu interního auditu a došlo k uvedení nových termínů pro jednotlivé audity, které měly nově proběhnout až v roce 2022.
74. ČNB žalobci primárně nevytýkala neodborné nebo vadné provádění interního auditu, ale to, že (mj.) nezajistil, aby byl interní audit prováděn v termínech stanovených v periodickém plánu vnitřního auditu. Na to, že předchozí plán interního auditu nebyl jakkoliv plněn, žalobce za více jak půl roku od té doby, kdy tyto audity měly by ukončeny, nereagoval - s největší pravděpodobností tento nesoulad zjistil až v průběhu přípravy reakce na výzvu žalované k poskytnutí informací a dokumentů vztahujících se k provádění vnitřního auditu. I kdyby se opravdu jednalo o chybu a dané audity měly být provedeny až v roce 2022, tak pokud by žalobce provádění vnitřního auditu kontroloval, měl tuto skutečnost zjistit a opravit dříve než po více jak půl roce od doby, kdy tyto audity měly být ukončeny. Uvedené jasně dokládá, že žalobce v žádném případě neučinil vše, co po něm bylo možné požadovat, aby přestupku zabránil.
75. ČNB tudíž nesouhlasí s tím, že žalobce sám zjistil informaci, že jeho periodický plán vnitřního auditu je chybný, že sám zjistil, že plánované audity v něm nebyly provedené, a už vůbec nesouhlasí s tím, že žalobce sám reagoval a snažil se zjednat nápravu. Tuto nápravu začal žalobce zjednávat až poté, co ČNB předložil (dle jeho následného vysvětlení) chybný plán a ta ho v návaznosti na informace v tomto plánu požádala o předložení auditních zpráv z auditů, které měly být už více jak půl roku ukončeny. Až tato výzva žalobce pohnula k tomu, aby zjednal nápravu tím, že ČNB předložil dle svého tvrzení správný plán s posunutými termíny auditů na rok 2022, které ale, jak sám uvádí, stejně plně nedodržel. ČNB tak setrvává na tom, že dané porušení povinnosti bylo závažné, když žalobce víceméně rezignoval na důležitou část svého systému vnitřní kontroly. Žalobcův přístup k systému vnitřní kontroly podtrhuje obavy ohledně jeho budoucí důvěryhodnosti a plnění zákonných povinností, když je to mimo jiné právě činnost interního auditu, která má sloužit k tomu, aby žalobce svoji činnost vykonával v souladu s právními předpisy.
76. K namítanému rozporu s právem EU (osmý žalobní bod) ČNB uvedla, že ustanovení § 244 odst. 1 ZPS je v souladu se směrnicí PSD2 a není nutné pokládat předběžnou otázku SDEU. V případě formulace čl. 13 směrnice PSD2 se jedná o standardní legislativní techniku

používanou ve směrnici, neboť tyto musí být následně transponovány do právních řádů jednotlivých členských států. Ačkoliv daná formulace ve směrnici PSD2 odpovídá tomu, co by v tuzemském právu bylo považováno za fakultativní odnětí povolení, s ohledem na autonomní výklad práva EU nebylo záměrem unijního zákonodárce zavedení nutnosti fakultativního odnětí povolení v případech platebních institucí, ale pouze stanovení toho, že dohledovým orgánům mohou vnitrostátní zákonodárci pro určité případy stanovit pravomoc odejmout povolení platební instituci. Jedná se tedy pouze o přiznání určité pravomoci příslušným orgánům, resp. to, že jim tuto pravomoc může (a s ohledem na maximální harmonizaci by i měl) přiznat vnitrostátní zákonodárce, nikoliv o stanovení toho, jakým způsobem má tato pravomoc být následně vykonávána. I pokud by směrnice PSD2 zaváděla pouze možnost odnětí povolení, tak této diskrece využil již tuzemský zákonodárce tím, že obligatorní odnětí povolení stanovil pouze pro závažné porušení právních povinností, nikoliv pro jakékoliv porušení právních povinností. Byl to tak již zákonodárce, kdo provedl předvýběr toho, v jakých případech porušení právních povinností správní orgány povolení odejmou, a i v tomto případě by tak ustanovení § 244 odst. 1 písm. b) ZPS bylo souladné se směrnicí PSD2, neboť ustanovení a pojmy evropského práva by měly být vykládány autonomně a neměl by jim být přisuzován stejný obsah a význam jako v právních rádech jednotlivých členských států. Z formulace čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 tak nelze dovodit, že by tuzemský zákonodárce byl povinen zavést pro platební instituce fakultativní odnětí povolení. Takový závěr by bylo možné učinit pouze v případě, že ustanovení čl. 13 směrnice PSD2 bude nesprávně přisuzován význam dle českého vnitrostátního práva. Ačkoliv je směrnice PSD2 v režimu maximální harmonizace, ustanovení čl. 13 odst. 1 písm. e) této směrnice výslovně přiznává vnitrostátním zákonodárcům možnost stanovit vlastní případy, pro které může být povolení platební instituci odňato. Princip maximální harmonizace byl tak v této oblasti úmyslně evropským zákonodárcem oslaben a byl dán prostor zákonodárcům jednotlivých členských států, aby si další případy, ve kterých lze odejmout povolení, upravili dle potřeb jejich členských států.

77. ČNB tedy nepokládá položení předběžné otázky SDEU za účelné, protože i) čl. 13 směrnice PSD2 nestanoví nutnost zavedení fakultativního odnětí povolení platební instituce do vnitrostátního právního řádu; ii) i pokud by čl. 13 směrnice PSD2 stanovoval pouze možnost odnětí povolení, tak již tuzemský zákonodárce využil diskrece stanovení případů, ve kterých ČNB odejme platební instituci povolení; iii) i v rámci obligatorního odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) zákona o platebním styku dochází k posouzení, zda je odnětí povolení jediným přiměřeným opatřením, a to aplikací neurčitého právního pojmu „porušení právní povinnosti závažným způsobem“. Podle ČNB tak pochybnosti o souladu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS a čl. 13 směrnice PSD2 neexistují.

IV. Replika žalobce

78. V replice ze dne 31. 10. 2004 žalobce shrnul jednotlivé žalobní body. K prvnímu žalobnímu bodu doplnil, že v rámci kontrolního řízení předložil na základě výzvy ČNB téměř 5 tisíc dokumentů osvědčujících plnění povinností vyplývajících ze ZPS a AML zákona. Při zaslání takového množství dokumentů se jeho pracovníci dopustili administrativního pochybení a nezaslali všechny dokumenty, kterými žalobce v souvislosti s prováděním AML kontroly disponoval (například byly ve složce jiného klienta, v interních složkách jiných pracovníků nebo byly až zpětně dohledány v rámci emailové komunikace s klienty). Dle žalobce není

pravdou, že by ČNB explicitně tvrdil nebo jakkoliv potvrzoval, že předložené dokumenty jsou kompletní; zejména pak kompletnost dokumentů nepotvrzoval v rámci námitek proti Protokolu o kontrole. V době předložení dokumentů v rámci kontrolního řízení samozřejmě nevěděl, že poskytnuté dokumenty nejsou kompletní (jejich nepředložení bylo nevědomým pochybením pracovníků připravujících podklady), nicméně úplnost předložených dokumentů žalované zpětně explicitně nepotvrzoval. Skutečnost, že se v námitkách proti Protokolu o kontrole k existenci dalších dokumentů týkajících se rozsahu AML kontroly nevyjádřil, ČNB převrátila do tvrzení, že „žalobce opakovaně tvrdil, že předložené dokumenty jsou kompletní a až v rámci řízení o přestupku toto své tvrzení změnil.“ Takový závěr je však zavádějící - z mlčení žalobce nelze dovozovat závěr, že něco tvrdil, nebo že mlčením některé skutečnosti potvrzoval.

79. Žalobce dále upozornil na to, že existenci snímků obrazovky s emaily klientům namítal již v rámci doplnění rozkladu. Pokud jde o datum a čas odeslání e-mailů, žalobce pro zasílání e-mailů používá emailového klienta (aplikaci) Forpsi od společnosti INTERNET CZ, a. s., který je provozován na serverech této společnosti. Je proto přesvědčen, že čas zobrazovaný v e-mailech je vždy shodný s časem tohoto serveru, což vylučuje manipulaci časové známky ze strany žalobce. Pokud měla ČNB pochybnosti o tom, že časové známky e-mailů žalobce byly zmanipulovány, tížilo ji v tomto ohledu břemeno důkazní. K argumentaci ČNB ohledně snímků obrazovky, jež jí byly předloženy jako příloha č. 1 doplnění rozkladu, žalobce uvedl, že předkládá (soudu) relevantní soubory uvedené na snímcích obrazovky jednotlivě tak, aby žalovaná a soud mohli ověřit obsah těchto dokumentů, resp. to, zda je shodný se „spojenými dokumenty“ předloženými jako přílohy Úvodního vyjádření. Tvrzení ČNB o jednom dokumentu (z celkem čtyř), který jí nebyl vůbec zaslán, je dle žalobce pravdivé - týká se snímku obrazovky souborů ve složce s názvem „FX Pro LTD; Examples of statements“. Žalobce ho v žalobě nerozporoval, ale naopak explicitně uvedl, že tento snímek obrazovky byl předložen omylem a není pro řízení relevantní. Tvrzení ČNB o dvou dokumentech, jež měl žalobce obdržet v jiný čas, než tvrdil, se týká snímků obrazovky „Bloomberg Invoices“, tj. dokumentů s fakturami souvisejícími se smlouvou se společností Bloomberg, a dále snímků obrazovky „Declaration Y.“, tj. daňových přiznání pana Y., jednoho ze skutečných majitelů KAISERREICH. Ve vztahu k „Bloomberg Invoices“ žalobce nadále trvá na svém tvrzení, že fakturami souvisejícími se smlouvou s BLOOMBERG FINANCE L.P (dokumenty předložené jako příloha č. 74 Úvodního vyjádření) disponoval ještě před kontrolním řízením. S tímto tvrzením bylo nekonzistentní pouze vyjádření uvedené v bodě 124 Úvodního vyjádření, přičemž tato nekonzistence byla způsobena prvotním nedorozuměním mezi žalobcem a jeho právním zástupcem. Jednalo se o neúmyslnou chybu, nikoliv o záměr tvrdit nepravdivé skutečnosti. Ve vztahu k daňovým přiznáním pana Y. žalobce trvá na svém tvrzení, že všemi předloženými daňovými přiznáními ve vztahu ke skutečným majitelům KAISERREICH disponoval již před zahájením kontrolního řízení. Na tom nic nemění ani předložení snímků obrazovky s daňovými přiznáními pana Y., které u daňových přiznání za rok 2008 až 2015 uvádějí datum „poslední modifikace“ rok 2023. Žalobce k tomu poznamenal, že předložené snímky obrazovky, resp. v nich uvedené časové značky modifikace souborů, nemohou vždy přesně určit datum získání daného souboru, jelikož téměř jakákoliv manipulace se souborem (například překopírování souboru do jiné složky v rámci Google drive, „otočení“ obsahu souboru tak, aby byl zobrazen v lépe čitelné poloze, opětovné stažení souboru z dříve zasláního e-mailu nebo sdíleného uložení a jeho nahrání na Google drive, přejmenování

souboru na Google drive, nebo převedení souboru do jiného formátu má za následek přepsání časové značky uváděné v rámci Google drive. Vzhledem k tomu, že žalobce se soubory v případě potřeby běžně pracoval, například právě v období 15. a 16. 2. 2023, když je zpřístupňoval právnímu zástupci za účelem jejich předložení žalované v rámci Úvodního vyjádření, není překvapivé, že v některých případech mohlo dojít k přepsání časové značky. Později uvedená časová známka automaticky neznamená, že soubor ve skutečnosti nebyl žalobcem získán dříve. Časové známky neuvádějí přesné datum vzniku souboru, nicméně ukazují, že žalobce jimi disponoval minimálně od uvedené časové známky. Tvzení ČNB, že dva dokumenty měl žalobce obdržet v jiný čas, než který tvrdil, tedy není správné.

80. Žalobce je toho názoru, že ČNB měla v souladu se zásadou vyšetřovací a zásadou materiální pravdy v návaznosti na nová tvrzení a důkazy provést další úkony ke zjištění skutkového stavu věci, například vyžádat si ohledně nově předložených dokumentů doplňující informace, na základě nichž by si následně mohla učinit relevantní názor o jejich věrohodnosti. To však neučinila.
81. Nově předložené dokumenty byly relevantní z hlediska míry intenzity, s jakou byly povinnosti AML kontroly porušeny, a tedy zda se jednalo o „závažné porušení“. Tento významný aspekt přitom ČNB při svém rozhodování nezohlednila.
82. Žalobce je přesvědčen, že daňová přiznání skutečných majitelů KAISERREICH a společností v jejich vlastnictví jsou pro účely AML kontroly samy o sobě relevantní. V případě společností ve vlastnictví (resp. nadací/svěřeneckých fondů spravovaných ve prospěch) osob s velmi vysokými příjmy, které mají finanční zázemí, které je přiměřené obchodům prováděným těmito společnostmi (nebo nadacemi/svěřeneckými fondy), existuje obecně menší riziko praní špinavých peněz v porovnání se situací, kdy by společnosti (nadace/svěřenecké fondy) prováděly obchody v hodnotách zjevně nepřiměřených ve vztahu k finančnímu zázemí vlastníků.
83. Žalobce v replice označil za nesprávný také závěr ČNB, že v případě vyjádření pana B. se jedná o prohlášení klienta a z daňového přiznání není zdroj finančních prostředků zřejmý. Z daňového přiznání je evidentní, že příjem plyne ze závislé činnosti (viz kolonka „income code“ a v ní uvedený kód „2000“), a to v souvislosti s pracovním poměrem u společnosti „Novye technologii remonta“ (kolonka „tax agent JSC“). Zdroj peněžních prostředků byl tedy nejprve zjištěn z prohlášení klienta a následně ověřen prostřednictvím daňového přiznání. K tomu žalobce doplnil, že skutečnost, že kód „2000“ označuje příjem ze závislé činnosti, vyplývá z právního předpisu Ruské federace „Nařízení Federální daňové služby ze dne 10. září 2015 N MMV-7-11/387@ o schválení kódů druhů příjmů a odpočtů“, kde je u kódu 2000 uvedeno „Odměna, kterou daňový poplatník obdržel za výkon pracovních nebo jiných povinností“.
84. Co se týče navrženého důkazu výsledkem svědka A. K., žalobce nesouhlasí se závěrem ČNB, že podstatné není to, co bylo A. K. známo, ale co bylo při AML kontrole známo a doloženo žalobci. A. K. byl pracovníkem žalobce na pozici „relationship manažer“, jehož úkolem bylo (mimo jiné) jednání s klienty žalobce, včetně provádění AML kontroly klientů. Skutečnost, jakými informacemi A. K. disponoval a jaké závěry na základě těchto informací při provádění AML kontroly učinil, je proto podstatná.

85. Žalobce trvá na tom, že rozsah jím provedené AML kontroly a přezkoumávaných informací byl i s ohledem na rizika spojená s jeho klienty dostatečný. Rozsah získaných a ověřených informací významně převyšoval nezbytné minimum uvedené v § 9 AML zákona nebo v metodickém pokynu FAÚ č. 9. V případě mnohých klientů rozsah provedené AML kontroly naplnil rovněž požadavky na zesílenou identifikaci a kontrolu ve smyslu § 9a AML zákona.
86. Žalobce konstatoval, že v obecné rovině nechce rozporovat tvrzení, že ČNB nad „alternativními fondy dle § 15 ZISIF“ (kterým je i jeho klient Excellence) nevykonává dohled. ČNB skutečně nedohlíží na „alternativní fondy dle § 15 ZISIF“ v tom smyslu, že by prováděla pravidelná šetření dodržování povinností ZISIF, nicméně tyto subjekty dílčímu (byť omezenému) dohledu z její strany podléhají. V návaznosti na uvedení klienta Excellence v seznamu vedeném dle § 596 písm. e) ZISIF žalobce získal alespoň informaci, že klient Excellence v rámci žádosti o zápis do seznamu poskytl ČNB informace, které svědčí ve prospěch jím tvrzené povahy podnikání (jako „alternativního fondu dle § 15 ZISIF“) a současně (ii) řádně plní pravidelné vykazovací povinnosti vyplývající ze ZISIF. Tímto způsobem žalobce ověřil povahu podnikání tohoto klienta ve smyslu § 9 odst. 2 písm. a) AML zákona. Faktickou povahu jeho podnikání pak ověřil řadou dalších dokumentů, a to ještě před zahájením kontrolního řízení.
87. K námitce opakovaného přičítání téže skutečnosti žalobce v replice doplnil, že tato námitka se týká přezkumu „zdroje peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká“ ve smyslu § 9 odst. 2 písm. e) AML zákona. Zatímco ČNB došla k závěru, že žalobce zdroj peněžních prostředků řádně nepřezkoumal u žádného z korporátních klientů, žalobce je přesvědčen, že zdroj peněžních prostředků u všech klientů řádně přezkoumal. Pokud jde o klienty DELTA, BETTA a Kvanteks, povaha podnikání těchto společností dle žalobcem zjištěných informací spočívala mj. ve zprostředkovávání obchodů týkajících se různého spotřebního zboží. Jedním ze zákazníků uvedených společností byla společnost ECTO, přičemž pro provádění plateb souvisejících s obchody s ECTO byly využívány služby žalobce. Společnosti podnikaly tím způsobem, že nejprve získaly zakázku na prodej zboží od jiné společnosti (v případě kontrolovaného vzorku plateb jím byla až na jednu výjimku vždy společnost ECTO), přičemž postupovaly tak, že objednané zboží objednaly u svého dodavatele a následně jej přeprodaly ECTO. Platby pak probíhaly tak, že nejdříve ECTO proplatila fakturu těmto společností, které (po odečtení své provize) získané peněžní prostředky použily na proplacení faktury svých dodavatelů. Zdroj veškerých peněžních prostředků použitých společnostmi DELTA, BETTA a Kvanteks pro provedení platebních transakcí prostřednictvím žalobce tedy pocházel z předjednaných obchodů (zpravidla se společností ECTO), ke kterým žalobce získal i příslušné smlouvy a faktury. Zdroj peněžních prostředků byl tedy řádně přezkoumán a zjištěn. V případě klienta Excellence povaha jeho podnikání spočívala ve správě majetku – jednalo se o tzv. „alternativní fond dle § 15 ZISIF“. Z předložených informací a dokumentů pak vyplynulo, že peněžní prostředky, které Excellence v rámci plateb prováděných prostřednictvím žalobce použilo, získalo na základě smluv o svěření finančních prostředků ke správě za účelem jejich kolektivního investování od jiných klientů žalobce, zejména od Stichting. Rovněž peněžní prostředky použité klientem ECTO byly získány od společnosti Stichting. V tomto ohledu je důležité, že ECTO je společnost ve formě tzv. „partnerství s

ručením omezeným“, přičemž je z 90 % vlastněna právě Stichtingem a Stichting je oprávněn řídit činnost ECTO. Platby mezi ECTO a Stichting tedy byly platby mezi ovládající a ovládanou osobou. Současně v čl. 4 zakladatelské listiny ECTO je uveden závazek Stichting financovat činnost ECTO. Platby prováděné společností Stichting ve prospěch ECTO tak byly v souladu s vlastnickým a obchodním vztahem s ECTO.

88. Z výše uvedeného je zjevné, že v případech klientů DELTA, Kvanteks, BETTA, Excellence a ECTO byl zdroj peněžních prostředků, které tyto společnosti používaly pro provádění plateb prostřednictvím žalobce, řádně přezkoumán - byla získána informace od koho, z jakého důvodu a na základě jakého právního titulu byly peněžní prostředky získány. Konkrétně bylo zjištěno, že peněžní prostředky pocházely ze vzájemných obchodních vztahů, což je zjevné i z výpisů z účtu jednotlivých klientů. Platby přitom v zásadě proudily od společnosti KAISERREICH a Stichting postupně k dalším uvedeným klientům. ČNB ve vztahu ke každému z výše uvedených klientů argumentuje tím, že žalobce nedostatečně přezkoumal zdroj peněžních prostředků KAISERREICH, a proto nesprávně přezkoumal zdroj peněžních prostředků těchto dalších klientů. Takový závěr je však nesprávný, protože AML kontrolu spočívající v přezkumu zdroje peněžních prostředků dle § 9 odst. 2 písm. e) AML zákona je nutné posuzovat ke každému klientovi zvlášť. Pokud ČNB (tvrzené) nedostatky při provádění AML kontroly (přezkumu peněžních prostředků) klienta KAISERREICH žalobci vytýká rovněž při posuzování plnění povinnosti AML kontroly jiných klientů (DELTA, Kvanteks, BETTA, Excellence, ECTO a Stichting), dochází z její strany k opakovanému přičítání téže skutečnosti – jedno porušení povinnosti při provádění AML kontroly jednoho klienta je přenášeno na plnění povinností žalobce ve vztahu k jiným jeho klientům.
89. K namítané překvapivosti napadeného rozhodnutí s ohledem na předchozí kontrolu ze strany FAÚ žalobce v replice dodal, že dle jeho přesvědčení by se systematické, plošné a intenzivní porušování povinností týkající se AML kontroly, které u něj zjistila ČNB, muselo projevit rovněž v rámci kontrolního vzorku FAÚ. Vzhledem k tomu, že FAÚ žádné nedostatky v provádění AML kontroly dle § 9 AML zákona u žalobce neshledal, je závěr ČNB, že AML kontrola nebyla ze strany žalobce vůbec prováděna, závažující a překvapivý.
90. K namítané absenci vymezení „závažného způsobu porušení“ jako neurčitého právního pojmu žalobce v replice uvedl, že vymezení uvedené v bodech 315 a 316 prvoinstančního rozhodnutí je nedostatečné a nesplňuje požadavek vyplývající z judikatury NSS, aby správní orgán nejprve objasnil neurčitý právní pojem a jeho rozsah a poté hodnotil, zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. ČNB pouze shrnula, jakého porušení se žalobce podle ní dopustil a následně uzavřela, že se jedná o „závažný způsob porušení“. Nicméně z takového odůvodnění nelze seznat, jak žalovaná uvedený neurčitý právní pojem vykládá, resp. jak bude tento pojem vykládat v budoucnu v jiných případech. Jakékoliv vymezení tohoto pojmu pak absentuje ve vztahu k porušení povinnosti v oblasti systému vnitřní kontroly – provádění vnitřního auditu.
91. Ohledně námitky týkající se nezohlednění polehčujících okolností žalobce v replice zmínil, že neargumentoval použitím polehčujících okolností ve smyslu § 37 přestupkového zákona, ale rozhodovací praxí NSS, podle níž se při interpretaci neurčitého právního pojmu správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou i všemi ostatními okolnostmi případu.

Žalobcem namítané okolnosti nesměřují k posouzení „závažnosti přestupku“ dle § 38 přestupkového zákona, ale „závažného způsobu porušení“ dle § 244 ZPS. V tomto ohledu se žalobce shoduje s ČNB, že účelem odejmutí povolení není primárně potrestat subjekt za prokázaný přestupek, ale ochrana třetích osob a veřejného zájmu spočívajícího v tom, aby platební služby neposkytovaly subjekty, které nesplňují regulatorní požadavky. Proto je nutné při posouzení závažnosti „způsobu porušení“ přihlídnout ke všem okolnostem včetně subjektivních a individuálních okolností daného případu (včetně zavinění nebo pohnutek žalobce), které mohou vypovídat o tom, jakým způsobem bude žalobce dodržovat své povinnosti v budoucnu, a tedy do jaké míry budou ohrožena práva třetích osob a veřejný zájem, pokud k odejmutí povolení nedojde. Tento závěr vyplývá rovněž z přístupu ČNB, která argumentuje „ochranou třetích osob“ a odůvodňuje odejmutí povolení v bodě 318 prvoinstančního rozhodnutí mimo jiné tím, že „zjištěné nedostatky zavadávají vážné pochybnosti o důvěryhodnosti účastníka řízení při plnění svých AML povinností do budoucna. Není proto možné užít mírnějšího opatření...“ Žalobce je tudíž přesvědčen, že ČNB byla povinna zabývat se jím předestřenými okolnostmi nejen v rámci určování druhu a výměry trestu, ale i při rozhodování o opatření správního dozoru, resp. posouzení, zda žalobce porušil své povinnosti „závažným způsobem“.

92. Skutečnost, že žalobce zavedl rozsáhlá nápravná opatření za účelem toho, aby svoji činnost uvedl do souladu s právními předpisy, ČNB označila za žalobcovu povinnost, k níž není nutné přihlídnout jako k okolnosti svědčící ve prospěch neodejmutí povolení. To je ale podle žalobce v zásadním logickém rozporu s tím, že odejmutí povolení má být nezbytné k ochraně třetích osob, nikoliv potrestání pachatele. Pokud je skutečně hlavním účelem odejmutí povolení ochrana třetích osob, je skutečnost, jaká opatření žalobce zavedl, aby v budoucnu předešel dalšímu porušování povinností, velmi relevantní, ba rozhodující.
93. K namítané nepřiměřenosti odnětí povolení žalobce v replice doplnil, že v zásadě souhlasí s tím, že z důvodu, že odejmutí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS je koncipováno jako obligatorní, nemůže ČNB přiměřenost posuzovat v rámci správního uvážení, zda k odnětí povolení přistoupí, ale přiměřeností (resp. testem proporcionality) je nutné se zabývat v rámci posouzení toho, zda se jedná o závažný způsob porušení právních povinností. Žalobce by rád postavil na jisto, že nepřiměřenost napadeného rozhodnutí tkví v tom, že odejmutí povolení žalobci není přiměřené rozsahu porušení povinností, a proto ČNB vůbec nemohla uzavřít, že žalobce „porušil povinnost závažným způsobem.“ Zopakoval, že skutečně závažného porušení, kterým mohla být ohrožena práva třetích osob, se mohl teoreticky dopustit pouze ve vztahu k poskytování platební služby RemitOne, nikoliv však při poskytování služby Money Remittance. Sledovaného účelu, tj. preventivní ochrany třetích osob, tedy bylo možné v daném případě dosáhnout méně invazivním opatřením státního dozoru, například některým opatřením uvedeným v § 242 ZPS nebo odejmutím povolení toliko ve vztahu ke službě RemitOne. Argumentaci ČNB, že mu povolení nemohla odejmout pouze částečně, protože se jedná o jedno nedělitelné povolení, bez kterého není platební instituce oprávněna poskytovat platební služby, žalobce označil za naprosto účelovou a nesprávnou, a to s ohledem na institut zúžení povolení dle § 245 ZPS. Je tedy evidentní, že platební instituce nedisponují jedním nedělitelným povolením, které nejde zúžit (resp. částečně odejmout), ale povolením, které se vztahuje k různým platebním službám, přičemž je možné původně udělené povolení zúžit, případně též rozšířit (postupem uvedeným v § 14 ZPS). V této souvislosti upozornil na to, že ČNB mohla přistoupit k zúžení

povolení dle § 245 odst. 2 písm. a) ZPS, tedy z důvodu, že „osoba, jíž bylo povolení k činnosti uděleno, nesplňuje podmínky pro udělení povolení k poskytování některé platební služby“ a zachovat povolení k činnosti platební instituce žalobci pro poskytování platební služby podle § 3 odst. 1 písm. f) ZPS, tj. služby Money Remittance. Podle § 9 odst. 1 písm. f) ZPS platí, že ČNB udělí povolení k činnosti platební instituce žadateli, jehož věcné, technické, personální a organizační předpoklady jsou vhodné z hlediska řádného a obezřetného poskytování platebních služeb. Na základě učiněného závěru o nedůvěryhodnosti žalobce, pokud jde o plnění zákonných povinností při poskytování platebních služeb, tedy ČNB mohla povolení žalobce zúžit dle § 245 odst. 2 písm. a) ZPS.

94. K námitce rozporu napadeného rozhodnutí s právem EU žalobce v replice dodal, že souhlasí s tím, že je třeba pojmy evropského práva vykládat autonomně. Žalobce má nicméně za to, že textace směrnice PSD2 hovoří ve prospěch závěru, že čl. 13 PSD2 zakládá fakultativní možnost odnětí povolení. Podotkl, že se jedná o právní otázku týkající se výkladu práva EU, ke kterému je oprávněn pouze SDEU. V případě, že by soud uvažoval o potenciálním výkladu, že čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 nezakládá fakultativní možnost odejmutí povolení, jak vyplývá z jeho jazykového výkladu, nelze pro rozpor s textací předmětného ustanovení dojít k závěru, že výklad čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 je jasný, tj. nelze uzavřít, že jedná se o tzv. *acta éclair*. Dle žalobce lze souhlasit s ČNB, že čl. 13 odst. 1 písm. e) směrnice PSD2 stanovuje diskreci členských států, pokud jde o stanovení dalších případů, kdy lze přistoupit k odejmutí povolení (tj. například v případě závažného porušení povinností). Nicméně dle výkladu žalobce stále platí, že takové rozšíření důvodů pro odejmutí povolení stále musí být koncipováno jako „fakultativní odnětí povolení“.
95. ČNB ve vyjádření k doplnění žaloby argumentovala tím, že i pokud by směrnice PSD2 zaváděla pouze možnost odnětí povolení, tak této diskrece využil již tuzemský zákonodárce tím, že obligatorní odnětí povolení stanovil pouze pro závažné porušení právních povinností. Proti tomuto argumentu však podle žalobce svědčí skutečnost, že čl. 13 směrnice PSD2 přiznává diskreci, pokud jde o využití možnosti odnětí povolení, „příslušným orgánům“ (tj. správním orgánům, v tomto případě žalované) a nikoliv členským státům, tj. zákonodárcům. Pokud by bylo úmyslem evropského zákonodárce přiznat tuto diskreci členským státům (resp. zákonodárcům jednotlivých členských států), pak by čl. 13 směrnice PSD2 by zněl například takto: „členské státy stanoví, že příslušné orgány odejmou povolení, pokud tato instituce ...“. Žalobce se proto domnívá, že i v případě využití autonomního výkladu práva EU je nutné dojít k závěru, že § 244 odst. 1 ZPS je v rozporu s čl. 13 směrnice PSD2. V případě, že by podle soudu nebyl takový výklad zřejmý, je v souladu s návrhem žalobce nutné předložit tuto otázku SDEU dle čl. 267 Smlouvy o fungování EU.

V. Duplika ČNB

96. Na žalobcovu repliku reagovala ČNB duplikou ze dne 14. 1. 2025 (nesprávně označenou jako „vyjádření k žalobě“), v níž poukázala na to, že se závěry žalované se žalobce seznámil již prostřednictvím Protokolu o kontrole, který obsahoval detailní popis kontrolních skutkových zjištění a byly zde vypsány jednotlivé dokumenty, které žalobce předložil a na základě kterých kontrolní orgán své závěry učinil. Žalobce nijak neosvětlil, proč mu již z Protokolu o kontrole nebylo zřejmé, že nepředložil všechny relevantní dokumenty, kterými údajně v době správní kontroly disponoval. ČNB uznává, že žalobce může mlčet a obranu

si nechat až do správního řízení, nicméně zde nelze říci, že by žalobce v kontrolním řízení mlčel - ke kontrolním závěrům uplatnil připomínky a zároveň hodnotil posouzení jednotlivých dokumentů předložených v rámci správní kontroly. V tomto ohledu považuje ČNB za podstatný i specifický průběh jí prováděných kontrol, které trvají delší časové období a s kontrolovanými osobami je vyměňována obsáhlá korespondence, což jim poskytuje dostatečný prostor pro přípravu vyžádaných podkladů a uplatnění procesních práv. Nejedná se o přepadové jednodenní správní kontroly, které by kontrolované osoby mohly zastihnout nepřipravené. To dále snižuje důvěryhodnost žalobcova tvrzení ohledně disponování těmito dokumenty již v době správní kontroly.

97. ČNB se nedomnívá, že by používání e-mailového klienta od společnosti INTERNET CZ mělo dopad na nezměnitelnost časové známky e-mailových zpráv. E-mailový klient slouží převážně pouze k zobrazení a práci s emailovými zprávami. ČNB zároveň není toho názoru, že by důkazní břemeno v této otázce přenášela na žalobce. Žalovaná v rámci kontroly důsledně a detailně zjistila skutkový stav. Žalobce tato zjištění rozporuje tím, že tvrdí, že v době správní kontroly měl ještě dodatečné dokumenty, které měl získat v kontrolním období při provádění AML kontrol a které přiložil k Úvodnímu vyjádření. Je to ale žalobce, kdo má dle § 9 odst. 3 AML zákona povinnost doložit ČNB jako osobě dle § 35 AML zákona způsob provádění AML kontrol.
98. Ke snímkům obrazovky předloženým v rámci řízení o rozkladu ČNB uvedla, že datum modifikace souborů na disku Google drive je v případě nahrání nového souboru na tento disk určeno dle data změny, které měl tento soubor přiřazen v počítači, ze kterého je na disk Google drive nahráván. To je i případ žalobcem předložených snímků, na nichž datum modifikace souboru předchází datu vytvoření tohoto souboru (nahrání na disk Google drive). Zároveň i v případě obdržení těchto souborů např. na datovém nosiči nebo jako přílohy e-mailu (v případě přímého stáhnutí souboru z přílohy na disk Google drive) nemusí dojít k úpravě data změny daného souboru, a žalobce je tak mohl obdržet kdykoliv, případně na disk Google drive mohly tyto soubory být nahrány víceméně kýmkoliv a odkudkoliv. Ve své podstatě předložené snímky obrazovky pouze dokládají, že tyto soubory někde od uvedeného data existovaly, pokud se plně odhlédne od možnosti, že s metadaty předmětných souborů mohlo být před nahráním na disk Google drive manipulováno. Předložené snímky obrazovky však nijak neprokazují to, že těmito soubory od tohoto data disponoval právě žalobce. Tyto snímky obrazovky navíc ani neprokazují, že obsahem souborů na nich zachycených jsou právě dokumenty, které žalobce přiložil k Úvodnímu vyjádření. ČNB tak stále trvá na závěrech popsanych v bodech 20 až 24 napadeného rozhodnutí a zejména na tom, že předložené snímky obrazovky neprokazují, že žalobce těmito dokumenty disponoval již v rámci správní kontroly.
99. ČNB podotkla, že nevyslovila pochybnosti o věrohodnosti předložených dokumentů nebo jejich pravosti, ale má pochybnosti o pravdivosti tvrzení žalobce, že těmito dokumenty disponoval již v době správní kontroly, protože toto tvrzení je v rozporu se skutkovými zjištěními učiněnými v jejím průběhu a neodpovídá ani jednání a vyjádřením žalobce při správní kontrole, kdy žalobce po seznámení se s kontrolními závěry jiné dokumenty, které měl opomenout na výzvu předložit, doplnil.

100. Co se týče snímků obrazovky zachycujících soubory údajně obsahující faktury od společnosti Bloomberg a složku „Example of statements“, ČNB uvedla, že ve vyjádření k žalobě popisovala situaci, která zde byla v době rozhodování o rozkladu a úvahy, jakými se při tomto rozhodování řídila. V té době nemohla předvídat, že se má jednat o další ze série tvrzených pochybení smluvních partnerů a zaměstnanců žalobce, resp. nemohla se domýšlet, že tvrzení obsažené v Úvodním vyjádření, že faktury společnosti Bloomberg žalobce získal až v návaznosti na správní kontrolu, mělo být nesprávné kvůli nedorozumění mezi žalobcem a jeho právním zástupcem, nebo že snímky obrazovky zachycující složku „Examples of statements“, které nemají k dokumentům přiloženým k Úvodnímu vyjádření žádný vztah, jí měly být zaslány omylem. Co se týče snímků obrazovky údajně zachycujících soubory obsahující daňová přiznání, u kterých je uvedeno datum modifikace v roce 2023, ČNB již v bodě 23 napadeného rozhodnutí uvedla, že se nejedná o dokumenty, u kterých by byl důvod, aby je žalobce upravoval. Z detailu souboru Y. IE Tax Return 2006.pdf zachyceného na tomto snímku obrazovky vyplývá, že žalobce s tímto konkrétním souborem pracoval (viz datum posledního otevření souboru), aniž by došlo ke změně data modifikace. V neposlední řadě to byl sám žalobce, kdo tyto snímky obrazovky předložil a uvedl, jak mají být posouzeny, přičemž přesně tak bylo žalovanou postupováno. Žalobci nic nebránilo předložit snímky obrazovky, které zachycují původní nezměněné soubory s původním datem modifikace, pokud v průběhu práce s těmito soubory došlo k jejich změně, nebo si ověřit za použití jím navrženého postupu, zda závěry, které z jím navrhovaného posouzení vyplynou, budou v souladu s jeho tvrzeními.
101. ČNB souhlasí s tím, že přiložení dokumentů k námitkám proti Protokolu o kontrole nemohlo zvrátit závěry rozhodnutí o námitkách, protože Protokol o kontrole vychází z kontrolních zjištění učiněných při kontrole, nicméně činilo by to důvěryhodnějším žalobcovo tvrzení, že jimi disponoval již v době správní kontroly. Ostatně tam, kde žalobce dokumenty, které nepředložil v průběhu správní kontroly, doplnil již v rámci námitek proti Protokolu o kontrole, ČNB sice tyto námitky zamítla, neboť bylo vycházeno ze zjištění učiněných v průběhu správní kontroly, ale v této oblasti již nebylo se žalobcem zahájeno přestupkové řízení.
102. ČNB nesouhlasí s názorem žalobce, že v případě společností ve vlastnictví osob s velmi vysokými příjmy, které mají finanční zázemí, které je přiměřené obchodům prováděným těmito společnostmi, existuje obecně menší riziko praní špinavých peněz než v porovnání se situací, kdy by společnosti prováděly obchody v hodnotách zjevně nepřiměřených k finančnímu zázemí jejich vlastníků. Pokud by totiž ti stejní vlastníci, jejichž společnosti převádějí peněžní prostředky neodpovídající jejich finančnímu zázemí, založili více společností a identický objem peněžních prostředků mezi ně rozdělili tak, aby každá z těchto společností nedisponovala větším objemem peněžních prostředků, než odpovídá finančnímu zázemí vlastníků, tak situace zůstane obdobná, pouze při posuzování každé společnosti odděleně a nedostatečném přezkumu zdroje peněžních prostředků nebude tento nesoulad evidentní. Riziko praní špinavých peněz je tak v obou případech, pokud neexistují jiné relevantní rozdíly mezi těmito případy, víceméně identické. Rozdílné je pouze to, že v případě nedostatečného přezkoumání původu peněžních prostředků nastane situace, že všechny tyto společnosti jsou posuzovány bez vazby na jiné společnosti financované stejnými vlastníky, a u každé se tak jeví, že jejich dispozice s majetkem nepřevyšují finanční možnosti jejich vlastníků, ačkoliv ve svém součtu tomu tak není. Žalobce se při AML

kontrole spokojil s tím, že skuteční majitelé a jimi vlastněné společnosti měli historicky vysoké příjmy a v dlouhodobém horizontu mohla být činnost KAISERREICH z příjmů skutečných majitelů financována. Neměl ani totiž doloženo, že zdroj finančních prostředků KAISERREICH pochází právě od skutečných majitelů, a neměl doloženo ani to, že od roku 2015 nedošlo k žádným vkladům, přičemž právě to měl být důvod, proč údajně měl v době AML kontroly disponovat daňovými přiznáními skutečných majitelů a jimi vlastněných společností pouze do roku 2015, ačkoliv obchodní vztah byl s tímto klientem navázán až v roce 2019. Ostatně i sám žalobce uvádí, že měl ověřit pouze možnost, že peněžní prostředky pocházejí od skutečných majitelů.

103. Co se týče výsledku svědka A. K., žalobce jej v řízení před správním orgánem prvního stupně navrhoval k prokázání některých skutečností, které ČNB nespornuje (zejména informace ohledně personálního propojení mezi některými žalobcovými klienty navzájem a žalobcem), případně ke sdělení informací, které měl A. K. vědět, ale které žalobcem nebyly doložené (např. to, že do KAISERREICH nebyly od roku 2015 provedeny žádné vklady). ČNB má stále za to, že navržený výsledek byl nadbytečný a nemohl relevantním způsobem zpochybnit kontrolní skutková zjištění.
104. Dle ČNB nemůže být dovozováno, že rezignovala na svoji povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti případu, z toho, že odmítla nekriticky přijmout tvrzení žalobce, že předmětnými dokumenty k AML kontrole disponoval již v době správní kontroly, ačkoliv toto tvrzení odporuje kontrolním zjištěním a je i v rozporu s postupem žalobce, jenž opomenuté dokumenty, kterými v době podání námitek proti Protokolu o kontrole disponoval, k těmto námitkám přiložil. Proč tomu tak nebylo i u dokumentů vztahujících se k AML kontrole dle § 9 AML zákona, již nijak přesvědčivě nevysvětlil, a stejně tak nedoložil, že těmito dokumenty již v době správní kontroly disponoval. Nekritickým přijímáním žalobcových tvrzení o jeho dispozici s předmětnými dokumenty již v době správní kontroly a zavržením učiněných skutkových zjištění pouze na základě těchto tvrzení by se ČNB naopak vzdálila od naplňování zásady materiální pravdy. Podle § 9 odst. 3 AML zákona bylo povinností žalobce rozsah AML kontroly odůvodnit a její průběh doložit. Neprovedením nadbytečného výsledku svědka pak ČNB sledovala naplnění zásady procesní hospodárnosti dle § 6 správního řádu.
105. ČNB v duplice dále upozornila na to, že zákonodárce zákonem č. 163/2024 Sb., novelizoval ustanovení § 15 ZISIF a v odst. 4 písm. a) bodu 6 tohoto ustanovení zavedl povinnost pro osoby rizikového kapitálu (což je nové označení pro osoby dle § 15 odst. 1 ZISIF po novele), že o skutečnosti, že nejsou ze strany ČNB dohlíženy, musí písemně a s dostatečným předstihem své investory informovat. Ačkoliv výslovná povinnost informovat potenciální investory, že ČNB osoby dle § 15 ZISIF nedohlíží, byla zavedena nově, tak i z důvodové zprávy vyplývá, že tyto osoby jí nebyly dohlíženy ani před touto změnou.
106. ČNB plně souhlasí s tím, že § 9 odst. 1 AML zákona požaduje kontrolu klienta, a i proto se nedomnívá, že žalobci byla totožná skutečnost přičtena vícekrát, pokud byl uznán vinným, že u jednotlivých AML kontrol různých klientů řádně nepřezkoumal zdroj peněžních prostředků. V prvoinstančním rozhodnutí ČNB reagovala na žalobcovu námitku, že u daného klienta peněžní prostředky přezkoumal, neboť zjistil, že peněžní prostředky pocházely od subjektů ve skupině vlastněné skutečnými majiteli, a měly tak pocházet přímo

od skutečných majitelů (viz body 108, 142, 175, 195, 226, 256 prvoinstančního rozhodnutí), přičemž tento zdroj peněžních prostředků měl být žalobcem přezkoumán doložením daňových priznání skutečných majitelů do roku 2015 a daňových priznání společností v jejich vlastnictví. Sám žalobce tedy uváděl, že původ peněžních prostředků jednotlivých klientů přezkoumával tímto způsobem a odkazoval přitom na svoji argumentaci ohledně toho, jak přezkoumal zdroj peněžních prostředků KAISEIRREICH. Až v řízení o rozkladu žalobce začal tvrdit, že mu tatáž skutečnost byla přičtena opakovaně, a že zdroj peněžních prostředků zjišťoval, neboť z důvodu řetězení platebních transakcí byl jejich zdrojem vždy zákazník provádějící předcházející platbu v řetězci, a to až do první transakce, která byla provedena klientem KAISERREICH.

107. Podle § 9 odst. 2 písm. e) AML zákona AML kontrola klienta zahrnuje přezkoumání zdrojů peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká. AML zákon tak nepožaduje pouhé zjištění zdrojů peněžních prostředků, ale jejich přezkoumání, tedy činnost komplexnější a důslednější než pouhé zjištění. FAÚ na svých internetových stránkách k přezkumu zdrojů peněžních prostředků uvádí následující: *„Zjišťování zdroje peněžních prostředků by mělo primárně směřovat ke zjištění informací o zdroji majetku klienta, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká, a zjištění dalších případných souvisejících informací – např. informací o předchozím či následném toku peněžních prostředků či převodu majetku (od koho a kam se majetek přesouval), nebo informací o objemu takového majetku, o frekvenci získávání/generování takového majetku či peněžních prostředků v čase.“* I dle FAÚ by tak mělo docházet k případnému zjištění předcházejících toků peněžních prostředků a dalších relevantních informací o majetku užitém v obchodu nebo obchodním vztahu tam, kde je to s ohledem na rizikově orientovaný přístup nutné. ČNB je toho názoru, že u předmětných AML kontrol mělo dojít k přezkumu zdroje peněžních prostředků z důvodu rizikovosti jednotlivých kontrolovaných klientů, personálního propojení těchto klientů mezi sebou a často i se samotným žalobcem, existence kaskádových plateb mezi těmito klienty a dalších rizik pro oblast AML/CFT, jako je přeshraniční charakter platebních transakcí, možné časté užívání tzv. „bílých koní“ v řídicích funkcích klientů žalobce, vznik těchto společností těsně předtím, než s nimi žalobce navázal obchodní vztah atd. (viz bod 284 až 299 prvoinstančního rozhodnutí). Zejména v situaci, kdy většina klientů žalobce vyskytujících se v řetězcích platebních transakcí měla i dle informací žalobce sloužit pouze jako zprostředkovatelé obchodů nebo investic, měl žalobce přezkoumat skutečný zdroj těchto peněžních prostředků, tedy zdroj peněžních prostředků koncové osoby, pro které jsou tyto obchody nebo investice zprostředkovávány. ČNB na tomto místě zdůraznila, že legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 3 odst. 1 AML zákona spočívá v zakrytí nezákonného původu jakékoliv ekonomické výhody vyplývající z trestné činnosti s cílem vzbudit zdání, že jde o majetkový prospěch nabytý v souladu se zákonem. Ze samotné podstaty legalizace výnosů z trestné činnosti vyplývá, že tato bude prováděna převážně právě maskováním výnosů z trestné činnosti jako příjmů na základě „řádného právního důvodu“, nebo jejich ukrytím prostřednictvím řetězení převodů peněžních prostředků mezi více osobami (zpravidla také na základě „řádného právního důvodu“). Žalobce při své činnosti v oblasti AML/CFT víceméně žádnou analytickou činnost ohledně informací, které o svých klientech a jejich chování měl, neprováděl a u přezkumu zdroje peněžních prostředků se spokojil převážně pouze s tím, že peněžní prostředky pocházely ze vzájemných obchodních vztahů, a že řetězení plateb je logickým následkem těchto vztahů. Takový přístup je čistě formalistický a ČNB jej považuje za zcela nedostatečný.

108. K namítané překvapivosti napadeného rozhodnutí ČNB v duplice zopakovala, že kontrolní období FAÚ a kontrolní období ČNB na sebe nenavazují a i velká část klientů, u kterých žalobce podle rozhodnutí ČNB neprováděl AML kontrolu v souladu s § 9 AML zákona (Excellence, Kvanteks, BETTA, DELTA), nebyla v období správní kontroly prováděné ze strany FAÚ klienty žalobce. Klient KAISERREICH nebyl součástí kontrolního vzorku FAÚ a jediný částečný překryv v kontrolním vzorku představuje klient Stichting. ČNB také neshledala pochybení ve vnitřních předpisech žalobce, které byly FAÚ i ČNB kontrolovány, ale v konkrétních AML kontrolách dle § 9 AML zákona, které měl žalobce provést až mimo kontrolní období FAÚ, a které tak nemohly být FAÚ posuzovány. Žalobci proto nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že jeho postup při těchto AML kontrolách byl správný, nebo že ČNB může v těchto AML kontrolách shledat jen menší nedostatky.
109. Co se týče namítané absence vymezení neurčitěho právního pojmu „závažný způsob porušení povinnosti“, z podstaty neurčitěho právního pojmu podle ČNB vyplývá, že jeho obsah nelze vymezit jednou provždy, neboť by tím došlo ke ztrátě jeho hlavní funkce, tedy umožnění právu přizpůsobovat se změnám bez nutnosti zásahu zákonodárce. Požadavek na interpretaci neurčitěho právního pojmu a jeho naplnění v konkrétní věci nelze chápat tak, že v každém jednotlivém případě je nutné aplikaci neurčitěho právního pojmu obsáhle odůvodňovat nebo podat jeho vyčerpávající definici. Smyslem povinnosti správního orgánu vymezit neurčitý právní pojem je dostatečně vysvětlit jeho obsah a rozsah pro potřeby konkrétního posuzovaného případu. Podle ČNB tak nebylo nutné, aby závažný způsob porušení právních povinností definovala natolik přesně, aby bylo jasné, jak bude v budoucnu rozhodovat. Své povinnosti dostala tím, že rámcově dostatečně vyjasnila, co považuje za závažný způsob porušení právních povinností a také dostatečně odůvodnila, proč žalobcovo porušení právních povinností lze pod tento neurčitý právní pojem podřadit. Z prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že ČNB za závažný způsob porušení povinností považuje takové porušení, kterým je určitá povinnost ve své podstatě popřena, nebo jednání spočívající v systematickém porušování zákonných povinností. Dále je závažným způsobem porušení právní povinnosti takové jednání, které zavdává důvod k vážným pochybnostem o důvěryhodnosti a odbornosti osoby, která se porušení povinnosti dopustila. Tato vymezení lze vztáhnout i k porušením povinností v oblasti systému vnitřní kontroly, a není tedy nutné neurčitý právní pojem „závažný způsob porušení povinností“ vykládat k porušení rozdílných povinností opakovaně. Proč ČNB jednání žalobce pod tento neurčitý právní pojem subsumovala, bylo v rozhodnutích obou stupňů popsáno a odůvodněno s odkazy na učiněná skutková zjištění.
110. Pokud se žalobce domáhal zhodnocení všech relevantních skutečností pro účely odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, pak ČNB tomuto požadavku dostala. Ve vydaných rozhodnutích náležitě osvětlila, proč žalobcem tvrzené skutečnosti nejsou pro účely odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS relevantní. Žalobce se totiž ve svém důsledku nedomáhá toho, aby byl neurčitý právní pojem vyložen s ohledem na všechny relevantní skutečnosti případu, ale domáhá se správního uvážení ČNB o tom, zda je vhodné a přiměřené mu odejmout povolení za účelem ochrany veřejného zájmu nebo třetích osob tam, kde jí k takovému uvážení nebyl dán prostor. Ve své argumentaci stírá rozdíly mezi výkladem a aplikací neurčitěho právního pojmu a správním uvážením ČNB o dalším postupu. Jelikož ČNB dospěla k závěru, že se žalobce dopustil porušení právních povinností

závažným způsobem, byla povinna k odnětí povolení přistoupit, na čemž nemění nic ani následná žalobcová snaha o nápravu, neboť pro účely odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS se nezkoumá reakce žalobce na zjištění porušení právních povinností, ale samotná závažnost způsobu porušení jeho právních povinností. ČNB má sice určitou volnost v interpretaci neurčitých právních pojmů, touto volností však nemůže obcházet vůli zákonodárce. Pokud bylo shledáno, že lze neurčitý právní pojem podřadit pod skutkový stav případu, je ČNB vázána právními následky, které s tímto neurčitým právním pojmem právní předpisy spojují. ČNB tudíž nebyl dán prostor hodnotit to, jakým způsobem bude žalobce dodržovat své povinnosti v budoucnu a do jaké míry budou ohrožena práva třetích osob a veřejný zájem, pokud k odejmutí povolení nedojde, ale musela hodnotit pouze to, jak se žalobce dopustil porušení svých právních povinností ve vztahu k poskytování platebních služeb. S ohledem na výše uvedené ČNB nespátřuje ani rozpor mezi irelevantností nápravných opatření přijatých žalobcem a účelem opatření správního dozoru jako opatření sloužícího k ochraně třetích osob nebo veřejného zájmu. ČNB nebyla dána možnost volby, jak má třetí osoby a veřejný zájem chránit před osobami, které opakovaně nebo závažným způsobem porušují zákonné povinnosti vztahující se k činnosti dle ZPS, ale bylo jí uloženo, aby třetí osoby a veřejný zájem chránila tím, že neumožní regulovanou činnost v této oblasti všem osobám, které se takového porušení zákonných povinností dopustily, a to odejmutím jejich povolení k činnosti v oblasti platebních služeb.

111. ČNB v duplice dále konstatovala, že prostřednictvím zúžení povolení dle § 245 odst. 1 ZPS lze pouze omezit rozsah platebních služeb, na které se povolení vztahuje. I toto ustanovení tak pojednává o jednom povolení, na které je vázáno více platebních služeb. ČNB nadále trvá na tom, že každá platební instituce má pouze jedno povolení, na základě kterého může případně poskytovat více platebních služeb. Nelze zaměňovat samotné povolení k poskytování platebních služeb a jeho odnětí na straně jedné a rozsah platebních služeb, na které se povolení platební instituce vztahuje a zúžení tohoto rozsahu na straně druhé. Zatímco při zúžení povolení dochází k omezení platebních služeb, které může platební instituce na základě povolení poskytovat, tak v případě odnětí povolení dojde ke ztrátě samotného oprávnění poskytovat platební služby (viz § 7 ZPS). Není tak možné odejmout povolení pouze k jedné nebo více platebním službám. Co se týče možnosti zúžit povolení z důvodu nesplňování podmínky pro udělení povolení dle § 9 odst. 1 písm. f) ZPS, tuto podmínku k udělení povolení musí platební instituce splňovat při poskytování všech platebních služeb, které může na základě povolení k činnosti platební instituce poskytovat. Ustanovení § 245 odst. 2 písm. a) ZPS ale míří na podmínku k udělení povolení, která se vztahuje ke konkrétní platební službě, jako je např. podmínka dle § 9 odst. 1 písm. d) ZPS, která v případě, že se povolení k činnosti platební instituce má vztahovat na platební službu dání nepřímého platebního příkazu nebo na službu informování o platebním účtu, vyžaduje uzavření pojistné smlouvy nebo uzavření srovnatelného zajištění v souladu se ZPS. ČNB je však toho názoru, že i pokud by teoreticky bylo možné povolení žalobce z důvodu nesplňování podmínky pro udělení povolení dle § 9 odst. 1 písm. f) ZPS postupem dle § 245 téhož zákona zúžit, tak v situaci, kdy se dopustil závažného způsobu porušení zákonných povinností vztahujících se k poskytování platebních služeb, nemohla ČNB upustit od odnětí povolení, neboť k takovému uvážení jí není zákonem dán prostor.

112. Ohledně namítaného rozporu napadeného rozhodnutí s právem EU ČNB v duplice uvedla, že nesouhlasí s tím, že by žalobcem zastávaný výklad práva EU byl autonomní. Žalobce se

podle ní snaží přiřknout ustanovení práva EU význam, který by obdobné ustanovení mělo v českém právním řádu. Přitom toto ustanovení ani nevykládá ve svém celku, neboť ho redukuje pouze na jeho část „kompetentní orgány mohou povolení odejmout“ a ignoruje navazující část začínající slovy „pouze tehdy“. Dle názoru ČNB ustanovení čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 stanoví pouze demonstrativní výčet podmínek, při jejichž zjištění mají kompetentní orgány mít pravomoc povolení k činnosti platební instituce odejmout. Z tohoto ustanovení tedy nelze vyvodit, že by v něm bylo stanoveno, zda by mělo být na uvážení kompetentních orgánů, zda tak učiní nebo nikoliv. Ačkoliv některé jiné jazykové verze směrnice PSD2 používají obdobnou formulaci jako verze česká, například francouzské znění čl. 13 odst. 1 PSD2 (*Les autorités compétentes ne peuvent retirer l'agrément accordé à un établissement de paiement que si ledit établissement:*) používá slovní konstrukci „ne peuvent que“, která značí podmínku nebo omezení toho, co lze činit. Předklad francouzského znění do českého jazyka by tak zněl, že „příslušné orgány nemohou odejmout povolení platební instituci, ledaže“ (nastane některá ze skutečností uvedených ve výčtu v tomto ustanovení). Francouzská jazyková verze tak nenechává žádné pochybnosti o tom, že výklad předkládaný žalobcem je nesprávný. Ke stejnému výkladu je nutno dospět i výkladem české jazykové verze, pokud nebude ignorován dovětek předmětného ustanovení „pouze tehdy“.

113. Předložení předběžné otázky není procesním prostředkem účastníků řízení sporu u vnitrostátního soudu, a nestačí tak, že jeden z účastníků tvrdí, že spor nastoluje otázku ohledně platnosti nebo výkladu práva EU, aby dotyčný soud musel mít za to, že vyvstala otázka, kterou je nutné SDEU předložit. Pokud je soud toho názoru, že se jedná o otázku práva EU jasnou (*acta clair*) nebo otázku práva EU již vyjasněnou SDEU (*acta éclairée*), není nutné se na SDEU obracet (viz rozsudek SDEU C-283/81). Nejasnost výkladu práva EU, která by zakládala nutnost se na SDEU s předběžnou otázkou obrátit, pak nemůže zakládat pouze rozdílná textace mezi vnitrostátním a právním předpisem EU, když tyto rozdíly plynou z autonomního postavení práva EU a odlišností významu jednotlivých formulací a pojmů oproti vnitrostátním právním řádům jednotlivých členských států EU a v některých částech musí k odchylkám ve znění transponované směrnice a transpozičního předpisu dojít. V daném případě je nesprávnost žalobcem předkládaného výkladu zřejmá, a proto se ČNB domnívá, že jím navrženou otázku není nutné SDEU předkládat, na čemž nic nemění ani to, že ZPS jakožto transpoziční vnitrostátní předpis doslovně nekopíruje znění transponované směrnice PSD2.

VI. Ústní jednání před soudem

114. Při ústním jednání před soudem konaném dne 30. 10. 2025 soud nejprve vyrozuměl účastníky řízení o tom, že v souladu se závěry, které zaujal rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 1. 10. 2025 č. j. 8 Ads 164/2022 – 97, je žalovanou v této věci bankovní rada České národní banky, jíž zákon o České národní bance v § 5 odst. 2 písm. h) výslovně svěřuje kompetenci rozhodovat o rozkladech proti rozhodnutím České národní banky v prvním stupni, a nikoliv tedy Česká národní banka. Soud zároveň konstatoval, že v podání ze dne 29. 10. 2024 ČNB na výzvu soudu sdělila, že dosavadní podání učiněná v tomto soudním řízení Českou národní bankou vyjadřují i postoj bankovní rady ČNB.
115. Žalobce prostřednictvím svého zástupce při jednání odkázal na žalobu a její doplnění a akcentoval některé žalobní body. Nesouhlasí s tím, že byl ze strany ČNB označen jako subjekt, u kterého probíhalo praní špinavých peněz. Konstatoval, že předložil ČNB řadu

dalších důkazů, ke kterým ale ČNB nepřihlédla a navíc se domáhala toho, aby žalobce doložil jejich věrohodnost. Nesprávné právní posouzení věci tkví v závěru, že žalobce AML kontrolu klientů v podstatě vůbec neprováděl. Předchozí kontrola, kterou u žalobce provedl FAÚ, se v některých aspektech shodovala s kontrolou provedenou ČNB, a již proto nelze akceptovat diametrálně rozdílné závěry obou kontrol. Odejmutí povolení žalobce nadále považuje za nepřiměřené a ČNB vytýká, že neřešila neproporcionality tohoto zásahu a nevyužila možnosti zúžení povolení. Žalobce považuje správní řízení za účelové a neférové, protože ČNB pouze hledala důvody, na základě nichž by ho označila za toxickou společnost. V jiných případech přitom postupovala jinak – ukládala pokutu či nápravná opatření, ale k odnětí povolení nepřistoupila. Dle žalobce je otázkou, zda důvodem tvrdého postupu, který vůči němu ČNB uplatnila, nebyla jeho vlastnická struktura, resp. jeho zahraniční vlastníci.

116. Žalovaná při jednání odkázala na vyjádření k žalobě a jejímu doplnění a na dupliku. Popřela, že by žalobce označila za subjekt, který pere špinavé peníze. Setrvala na závěru, že povolení k činnosti má platební instituce pouze jedno, a již proto jí ho nelze odejmout jen částečně. Podle § 244 ZPS je odnětí povolení obligatorní, a ČNB proto k tomuto opatření musela v projednávané věci přistoupit. Nemohla přihlížet k tomu, zda žalobce dodatečně učinil nějaká nápravná opatření. K odnětí povolení ČNB v minulosti přistoupila i u jiných subjektů. Rozhodné je vždy pouze to, zda jsou ze strany platebních institucí řádně plněny zákonem stanovené povinnosti.
117. Soud při jednání usnesením zamítl návrh žalobce na položení předběžné otázky/otázek SDEU, neboť tento procesní krok nepovažoval za potřebný pro rozhodnutí o žalobě. Soud se neztotožnil s výkladem čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2, o který žalobce opřel své tvrzení o rozporu § 244 odst. 1 ZPS s tímto článkem směrnice PSD2 a žádný rozpor mezi těmito dvěma právními normami neshledal (k tomu viz níže).
118. Soud dospěl k závěru, že důvodnost námitek uplatněných v žalobě je možné posoudit na základě obsahu správního spisu, jenž mu byl předložen žalovanou, a proto při jednání zamítl veškeré důkazní návrhy uplatněné žalobcem v jeho písemných podáních (žaloba, doplnění žaloby, replika). Jinak řečeno, soud jakékoliv provádění dokazování vyhodnotil jako nadbytečné a nepotřebné pro rozhodnutí ve věci samé. Obsahem správního spisu, ze kterého soud při rozhodování o žalobě obligatorně vycházel, se v řízení před správním soudem nedokazuje (srov. rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117 a ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75).
119. K dotazu soudu, jak si vysvětluje rozdíl mezi výstupy kontroly provedené u žalobce FAÚ a kontroly ČNB, žalovaná při jednání uvedla, že nemůže hovořit za FAÚ. Protokol o kontrole provedené u žalobce ČNB je mnohem detailnější a také je rozdíl v kontrolovaných obdobích, přičemž některé klienty žalobce, jichž se týkala kontrola ČNB, FAÚ vůbec nekontroloval. Je rovněž možné, že kontrola ze strany FAÚ nebyla tak detailní jako kontrola provedená ČNB.

VII. Posouzení věci samé

120. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

121. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
122. Podle § 2 odst. 1 písm. b) bod 5 AML zákona ve znění účinném do 30. 4. 2024 povinnou osobou se pro účely tohoto zákona rozumí osoba oprávněná k poskytování platebních služeb nebo vydávání elektronických peněz.
123. Podle § 7 odst. 1 AML zákona ve znění účinném od 1. 1. 2021 povinná osoba provede identifikaci klienta nejpozději tehdy, kdy je zřejmé, že hodnota obchodu překročí částku 1 000 EUR, pokud tento zákon dále nestanoví jinak.
124. Podle § 7 odst. 2 písm. b) AML zákona bez ohledu na limit stanovený v odstavci 1 identifikuje povinná osoba klienta rovněž vždy, pokud jde o vznik obchodního vztahu,
125. Podle § 9 odst. 1 písm. a) bod 6 AML zákona ve znění účinném do 30. 4. 2024 kontrolu klienta provádí povinná osoba před uskutečněním obchodu mimo obchodní vztah při naplnění podmínek podle § 7 odst. 1 při převodu peněžních prostředků v hodnotě 1 000 EUR nebo vyšší.
126. Podle § 9 odst. 1 písm. b) AML zákona ve znění účinném do 30. 4. 2024 kontrolu klienta provádí povinná osoba v situacích, na které se vztahuje povinnost identifikace podle § 7 odst. 2 písm. a) a b), a to nejpozději před uskutečněním transakce.
127. Podle § 9 odst. 1 písm. c) AML zákona ve znění účinném do 30. 4. 2024 kontrolu klienta provádí povinná osoba v době trvání obchodního vztahu.
128. Podle § 9 odst. 2 AML zákona ve znění účinném do 30. 4. 2024 kontrola klienta zahrnuje
- a) získání a vyhodnocení informací o účelu a zamýšlené povaze obchodu nebo obchodního vztahu a informací o povaze podnikání klienta,
 - b) zjištění totožnosti skutečného majitele a přijetí opatření k ověření jeho totožnosti z důvěryhodných zdrojů s tím, že v případě, že klient podléhá povinnosti zápisu do evidence skutečných majitelů nebo obdobného registru, povinná osoba ověří skutečného majitele vždy alespoň z této evidence nebo obdobného registru a jednoho dalšího zdroje, a zjištění, zda skutečný majitel není politicky exponovanou osobou nebo osobou, vůči níž Česká republika uplatňuje mezinárodní sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí,
 - c) v případě, že je klientem právnická osoba nebo svěřenský fond, zjištění vlastnické a řídicí struktury klienta, a zjištění, zda osoba v této struktuře není osobou, vůči níž Česká republika uplatňuje mezinárodní sankce podle zákona o provádění mezinárodních sankcí,
 - d) průběžné sledování obchodního vztahu včetně přezkouvání obchodů prováděných v průběhu daného vztahu za účelem zjištění, zda obchody jsou v souladu s tím, co je povinné osobě známo o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu,
 - e) přezkouvání zdrojů peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká, a

f) v rámci obchodního vztahu s politicky exponovanou osobou též přiměřená opatření ke zjištění původu jejího majetku.

129. Podle § 9 odst. 3 AML zákona ve znění účinném do 30. 4. 2024 povinná osoba provádí kontrolu klienta podle odstavce 2 v rozsahu potřebném k posouzení možného rizika legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu v závislosti na typu klienta, obchodního vztahu, produktu nebo obchodu. Osobám oprávněným k provádění kontroly plnění povinností podle § 35 odůvodní povinná osoba přiměřenost rozsahu kontroly klienta a doloží způsob jejího provádění nebo ověření splnění podmínek pro zjednodušenou identifikaci a kontrolu klienta podle § 13 nebo pro výjimku z identifikace a kontroly klienta podle § 13a, a to s ohledem na výše uvedená rizika.

130. Podle § 16 odst. 1 AML zákona ve znění účinném do 29. 12. 2024 povinná osoba uchovává po dobu 10 let od uskutečnění obchodu mimo obchodní vztah nebo od ukončení obchodního vztahu s klientem

a) identifikační a další údaje získané v rámci identifikace klienta nebo na základě přímo použitelného předpisu Evropské unie upravujícího informace doprovázející bezhotovostní převody peněžních prostředků,

b) kopie dokladů předložených k identifikaci, byly-li pořizovány,

c) údaj o tom, kdo a kdy provedl první identifikaci klienta,

d) informace a kopie dokumentů získané v rámci kontroly klienta,

e) záznamy o veškerých krocích uskutečněných v rámci identifikace a kontroly klienta, včetně informací o případných obtížích souvisejících s těmito kroky,

f) záznamy o postupu při posouzení a stanovení rizikového profilu klienta, včetně volby odpovídajících opatření užitých vůči klientovi a při posouzení skutečností souvisejících s podáním oznámení o podezřelém obchodu,

g) dokumenty odůvodňující výjimku z identifikace a kontroly klienta podle [§ 13a](#) a

h) v případě zastupování originál nebo ověřenou kopii plné moci nebo číslo jednací rozhodnutí soudu o jmenování opatrovníka.

131. Podle § 16 odst. 3 AML zákona ve znění účinném do 29. 12. 2024 povinná osoba uchovává údaje podle odstavců 1 a 2 způsobem a v rozsahu, který zajistí průkaznost jednotlivých obchodů a postupů s nimi spojených.

132. Podle § 35 odst. 1 AML zákona ve znění účinném do 30. 4. 2024 dozorčím úřadem pro správní dozor nad plněním povinností stanovených tímto zákonem je Finanční analytický úřad, který současně kontroluje, zda nedochází k legalizaci výnosů z trestné činnosti nebo financování terorismu. Dozorčím úřadem pro správní dozor nad plněním povinností stanovených tímto zákonem je také

a) Česká národní banka u povinných osob, vůči nimž vykonává dohled,

b) orgán Celní správy České republiky vykonávající dozor nad dodržováním zákona upravujícího hazardní hry u povinných osob uvedených v § 2 odst. 1 písm. c),

- c) Česká obchodní inspekce u povinných osob uvedených v § 2 odst. 1 písm. i) a j),
- d) příslušná profesní komora u advokáta, notáře, auditora, soudního exekutora nebo daňového poradce.

133. Podle § 18 odst. 1 AML vyhlášky instituce zajistí, že schvalovací a rozhodovací procesy a kontrolní činnosti v rámci systému vnitřních zásad, včetně jejich důvodů, souvisejících odpovědností, pravomocí, podkladů a posouzení zprávy hodnotící činnost instituce v oblasti předcházení legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu podle § 19 (dále jen "hodnotící zpráva"), včetně procesu identifikace a kontroly klienta, posouzení a stanovení rizikového profilu klienta, volby odpovídajících opatření užitých vůči klientovi či posouzení související s podáním oznámení o podezřelém obchodu, jsou zpětně rekonstruovatelné.

134. Podle § 18 odst. 2 AML vyhlášky k zabezpečení požadavku podle odstavce 1 instituce zavede a uplatňuje systém uchování informací v rozsahu podle § 16 zákona, který zahrnuje rovněž informace o zjištěních a úkonech učiněných při identifikaci a kontrole klienta a při přezkoumávání obchodů a korespondenci vztahující se k obchodům a obchodním vztahům, a dále informace o opatřeních uplatněných vůči klientovi na základě jeho rizikového profilu. V rámci systému uchování informací instituce zajistí rekonstruovatelnost sestavení, vyhodnocení a aktualizace rizikového profilu klienta.

135. Podle § 18 odst. 3 AML vyhlášky instituce zajistí zpětnou rekonstruovatelnost podle odstavce 1 tak, že vede záznamy způsobem, který umožní v případě potřeby zjistit, kterých konkrétních osob se týkají úkony a zjištění učiněné v rámci identifikace a kontroly klienta, kdo a kdy daný úkon či zjištění za instituci provedl a s jakým výsledkem, na základě jakých podkladů a důvodů, a kdy a kým byl daný podklad či údaj vložen do dokumentace vedené v souvislosti s klientem.

136. Podle § 7 ZPS platební instituce je právnická osoba, která je oprávněna poskytovat platební služby na základě povolení k činnosti platební instituce, které jí udělila Česká národní banka.

137. Podle § 8 odst. 1 ZPS platební instituce je na základě uděleného povolení k činnosti platební instituce oprávněna

- a) poskytovat platební služby, na něž se vztahuje povolení k činnosti platební instituce,
- b) provádět činnosti související s poskytováním platebních služeb podle písmene a), včetně poskytování úvěrů, a
- c) provozovat platební systém s výjimkou platebního systému s neodvolatelností zúčtování.

138. Podle § 10 odst. 3 ZPS v rozhodnutí o udělení povolení k činnosti platební instituce Česká národní banka uvede platební služby, na něž se povolení k činnosti vztahuje.

139. Podle § 12 ZPS povolení k činnosti platební instituce zaniká dnem

- a) zrušení platební instituce,
- b) nabytí právní moci rozhodnutí o úpadku platební instituce,

- c) vykonatelnosti rozhodnutí, kterým Česká národní banka udělila platební instituci povolení k činnosti instituce elektronických peněz, povolení k činnosti poskytovatele platebních služeb malého rozsahu, povolení k činnosti vydavatele elektronických peněz malého rozsahu nebo povolení k činnosti správce informací o platebním účtu, nebo
- d) nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o odnětí povolení k činnosti platební instituce.

140. Podle § 13 odst. 1 věty první ZPS ode dne zániku povolení k činnosti platební instituce nesmí ten, jehož povolení zaniklo, vykonávat činnosti uvedené v § 8.

141. Podle § 242 odst. 1 ZPS poruší-li osoba podléhající dohledu České národní banky povinnost stanovenou tímto zákonem nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při výkonu činností, které je tato osoba oprávněna vykonávat podle tohoto zákona, může Česká národní banka podle závažnosti a následků zjištěného nedostatku uložit této osobě, aby

- a) ve stanovené lhůtě zjednala nápravu,
- b) nevykonávala činnosti, které je oprávněna vykonávat podle tohoto zákona, nebo některé z nich, dokud nezjedná nápravu,
- c) nechala na své náklady provést mimořádný audit,
- d) vyměnila auditora,
- e) vyměnila svoji vedoucí osobu,
- f) nevykonávala činnosti, které je oprávněna vykonávat podle tohoto zákona, prostřednictvím pověřeného zástupce,
- g) nevykonávala činnosti, které je oprávněna vykonávat podle tohoto zákona, prostřednictvím pobočky v hostitelském členském státě,
- h) omezila výkon některých provozních činností vztahujících se k činnostem, které je oprávněna vykonávat podle tohoto zákona, prostřednictvím jiné osoby, nebo aby tyto činnosti prostřednictvím jiné osoby nevykonávala, nebo
- i) nakládala s peněžními prostředky, které jí byly svěřeny k provedení platební transakce nebo proti jejichž přijetí byly vydány elektronické peníze, pouze stanoveným způsobem.

142. Podle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS ve znění účinném od 1. 7. 2022 Česká národní banka odejme povolení udělené podle tohoto zákona, jestliže osoba, již bylo povolení uděleno, závažným způsobem porušila povinnost stanovenou tímto zákonem nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při výkonu činností, které lze vykonávat na základě uděleného povolení.

143. Podle § 245 odst. 2 ZPS Česká národní banka může zúžit rozsah platebních služeb, na které se povolení vztahuje, jestliže

- a) osoba, již bylo povolení k činnosti uděleno, nesplňuje podmínky pro udělení povolení k poskytování některé platební služby, nebo
- b) povolení k činnosti bylo uděleno na základě nepravdivých nebo neúplných údajů nebo v důsledku jiného nedovoleného postupu osoby, již bylo povolení k činnosti uděleno.

144. Podle § 261 ZPS pro účely tohoto zákona se za důvěryhodnou považuje osoba, jejíž dosavadní činnost dává předpoklad řádného výkonu činnosti podle tohoto zákona.
145. Podle § 226 odst. 1 písm. d) ZPS se platební instituce dopustí přestupku tím, že neuplatňuje řídicí a kontrolní systém v souladu s § 20.
146. Podle § 19 odst. 1 ZPS platební instituce vykonává činnosti podle § 8 řádně a obezřetně.
147. Podle § 19 odst. 2 ZPS k zajištění řádného a obezřetného výkonu činností podle § 8 platební instituce uplatňuje řídicí a kontrolní systém.
148. Podle § 20 odst. 1 písm. d) bodu 3 ZPS řídicí a kontrolní systém platební instituce zahrnuje vnitřní audit zajišťující nezávislou a objektivní vnitřní kontrolu výkonu činnosti platební instituce a předkládání jasných doporučení k zajištění nápravy takto zjištěných nedostatků příslušné úrovni řízení.
149. Podle § 20 odst. 2 ZPS řídicí a kontrolní systém musí být účinný, ucelený a přiměřený povaze, rozsahu a složitosti rizik spojených s modelem podnikání a činností platební instituce v jeho celku i částech.
150. Podle § 20 odst. 3 ZPS platební instituce ověřuje a pravidelně hodnotí účinnost, ucelenost a přiměřenost řídicího a kontrolního systému v jeho celku i částech a zjednává bez zbytečného odkladu odpovídající nápravu.
151. Podle § 21 odst. 1 přestupkového zákona právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
152. Podle § 37 písm. c) přestupkového zákona při určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
153. Podle § 15 odst. 1 ZISIF ve znění účinném do 28. 5. 2022 právnická osoba, která není oprávněna obhospodařovat investiční fondy a v České republice výdělečně živnostenským nebo obdobným způsobem spravuje nebo hodlá takto spravovat majetek, spočívající ve shromážděných peněžních prostředcích nebo penězi ocenitelných věcech od investorů nebo nabytý za tyto peněžní prostředky nebo penězi ocenitelné věci, za účelem jeho společného investování na základě určené strategie ve prospěch těchto investorů, musí podat žádost o zápis do seznamu vedeného Českou národní bankou podle § 596 písm. f) a být v tomto seznamu zapsána. Pro správu majetku investičního fondu se věta první nepoužije. Osoba zapsaná v seznamu vedeném Českou národní bankou podle § 596 písm. f) není oprávněna přesáhnout rozhodný limit.
154. Soud předně uvádí, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce. Zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí způsobuje buď jeho nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů. Za nesrozumitelné soudy považují rozhodnutí správního orgánu například tehdy,

jestliže jeho odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí, nebo je-li výrok rozhodnutí v rozporu s odůvodněním. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, tato musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů tak nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45. Pro dílčí pochybení v odůvodnění není tedy rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž je třeba vzít v potaz i to, že správní řízení tvoří jeden celek a orgánu druhého stupně nic nebrání v tom se pouze ztotožnit se závěry prvoinstančního rozhodnutí a odkázat na jeho odůvodnění.

155. Zároveň je nutno vzít v potaz, že povinnost orgánů veřejné moci řádně odůvodnit svá rozhodnutí nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku účastníka řízení. Správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, čímž se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Ani absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, ze dne 28. 5. 2009 č. j. 9 Afs 70/2008 - 13 a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72 či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011 sp. zn. II. ÚS 2774/09 a ze dne 11. 3. 2010 sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu z 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit úkoly uložené jim zákonem.

156. ČNB v prvoinstančním rozhodnutí náležitě popsala skutková zjištění, ze kterých při rozhodování v dané věci vycházela, jakož i právní závěry, které při posouzení skutkových zjištění učinila. Bankovní rada ČNB se s těmito závěry v napadeném rozhodnutí ztotožnila a v dostatečném rozsahu se vypořádala se všemi základními námitkami uplatněnými žalobcem v rozkladu. Závěry žalované jsou dle názoru soudu jednoznačné a nevzbuzují jakékoli pochybnosti nad tím, jakými úvahami byl správní orgán ve svém rozhodování veden. Jinými slovy řečeno, žalovaná přesvědčivě zdůvodnila názory, které v odůvodnění

napadeného rozhodnutí prezentovala a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku napadeného rozhodnutí, jež z procesního hlediska tvoří jeden celek s rozhodnutím prvoinstančním.

157. O tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí není nepřezkoumatelné a důvody, pro které bankovní rada ČNB rozklad zamítla a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí, nezůstaly utajeny ani žalobci, podpůrně svědčí i samotná skutečnost, že žalobce se proti nosným důvodům napadeného rozhodnutí prostřednictvím konkrétních námitek v žalobě obšírně vymezuje.
158. Soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo zatíženo závažnými procesními vadami. Nepřisvědčil argumentaci uplatněné žalobcem v rámci prvního žalobního bodu, že ČNB a potažmo též žalovaná pochybila tím, že nepřihlédla k novým důkazům a tvrzením předloženým žalobcem a odmítla je pouze na základě nepodložených spekulací o jejich možné nevěrohodnosti, což mělo za následek neúplné a nesprávné zjištění stavu věci.
159. Z prvoinstančního i napadeného rozhodnutí dle náhledu soudu zřetelně plyne, že ČNB ani žalovaná žalobcem nově předložené důkazy neodmítly s poukazem na nevěrohodnost či nepravdivost jejich obsahu, ale proto, že žalobce neprokázal, že jimi disponoval v době kontroly (a tudíž i v době, kdy měl provádět AML kontrolu svých klientů).
160. Žalovaná právem poukázala na to, že v průběhu kontroly byl žalobce opakovaně vyzván k předložení kompletních klientských složek a smluvní dokumentace, resp. veškerých uchovávaných dokumentů a jiných záznamů vztahujících se ke konkrétně specifikovaným platebním transakcím realizovaným v kontrolovaném období pro jeho korporátní klienty (viz výzvy ze dne 21. 12. 2021, 22. 2. 2022, 11. 4. 2022 nebo ze dne 20. 6. 2022). Prostřednictvím Protokolu o kontrole byl seznámen s kontrolními závěry, z nichž plynulo, že předložené dokumenty jsou podle ČNB pro prokázání plnění povinností dle AML zákona nedostatečné. Žalobce následně podal proti Protokolu o kontrole obsáhlé námitky, v nichž sice brojil proti posouzení jím předložených dokumentů jako nedostatečných, avšak rozhodně neargumentoval tím, že by klientské složky byly nekompletní, resp. že by měl k dispozici další relevantní dokumenty a záznamy, které (v rozporu s výše zmíněnými výzvami) dosud nepředložil. Pokud s takovou argumentací přišel (a nové dokumenty začal předkládat) až po zahájení přestupkového řízení a řízení o odejmutí povolení k činnosti platební instituce, ČNB i žalovaná tento postup oprávněně označily za nevěrohodný a k nově předloženým důkazům nepřihlédly. Bylo zákonnou povinností žalobce vyplývající z § 9 odst. 3 AML zákona odůvodnit přiměřenost rozsahu kontroly svých klientů a *doložit způsob jejího provádění* žalované již při kontrole. Nesplnění této zákonné povinnosti, která jej stíhala v průběhu kontroly, nemůže žalobce účinně obhajovat svou „procesní taktikou“, resp. oprávněním předkládat důkazy v navazujícím správním řízení. Akceptací takového postupu by se zcela vyprázdnil smysl a účel provádění kontroly plnění povinností, které AML zákon ukládá povinným osobám.
161. S přihlédnutím k výše uvedenému se žalované a stejně tak i soudu jeví krajně nevěrohodným a účelovým i žalobcovo dodatečné zdůvodnění, že se jednalo o administrativní pochybení jeho pracovníků, kteří (v průběhu kontroly) nezaslali žalované všechny dokumenty, jimiž v souvislosti s prováděním AML kontroly klientů disponoval. Při kontrole byl žalobce vyzván k předložení kompletních klientských složek, jejichž obsahem měl doložit své AML postupy

v kontrolovaném období. Tyto klientské složky žalobce ČNB předložil, jejich úplnost či správnost během více než půl roku trvající kontroly nijak nezpochyboval a až následně začal tvrdit, že tyto složky kompletní nebyly. Nic mu přitom nebránilo v tom, aby se k takovému „administrativnímu pochybení“ přiznal již v námitkách proti Protokolu o kontrole, třebaže by tím nemohl zvrátit kontrolní závěry. Po seznámení s Protokolem o kontrole navíc některé opomenuté dokumenty přiložil k námitkám, jimiž napadal závěry v tomto protokolu obsažené; o tom, že by existovaly ještě další relevantní podklady, které by mohl předložit, se však ani slovem nezmínil. Nové podklady předložil ČNB až společně s Úvodním vyjádřením na konci března 2023, tedy po osmi měsících od seznámení se s Protokolem o kontrole, nicméně důvod tohoto prodlení věrohodným způsobem nevysvětlil.

162. Za situace, kdy žalobce v pozici obviněného v přestupkovém řízení uvedl nová tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhl nové důkazy, jimiž hodlal zpochybnit kontrolní závěry obsažené v Protokolu o kontrole, bylo povinností ČNB, aby se s těmito tvrzeními a nově předkládanými důkazy vypořádala (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2023 č. j. 6 As 289/2022-46). To samozřejmě neznamená, že by ČNB či následně žalovaná musely žalobcovým tvrzením o tom, že v době kontroly disponoval i jinými důkazy, automaticky uvěřit a jím nově nabízené důkazy provést. Žalovaná svůj závěr, proč tak neučinila, náležitě zdůvodnila především nevěrohodností tvrzení, jimiž žalobce zdůvodňoval, proč další důkazy, kterými údajně disponoval již během kontroly, při kontrole nepředložil, jakož i s poukazem na to, že z nově předkládaných důkazů nebylo zřejmé, že by je žalobce skutečně měl k dispozici (a tudíž je mohl zohlednit) při provádění AML kontroly klientů. Nutno zdůraznit, že povinnost věrohodně doložit, že těmito nově předkládanými důkazy skutečně disponoval při provádění AML kontroly prověřovaného vzorku klientů, tížila žalobce a nikoliv správní orgán.
163. Co se týče předložených snímků obrazovky zachycujících e-mailovou komunikaci žalobce s klienty datem předcházející kontrole, žalovaná je oprávněně nepovažovala za věrohodný důkaz toho, že těmito e-maily žalobce skutečně disponoval v době předcházející kontrole, a to s ohledem na obecně známou skutečnost, že v e-mailu zobrazený čas odeslání se řídí podle času nastaveného v počítači uživatele, a má tak zanedbatelnou výpovědní hodnotu ohledně skutečné datace e-mailu. Totéž platí i pro datum modifikace souboru uvedené v detailech souboru na cloudovém úložišti Google drive, které je možné upravit za použití volně dostupného software. Žalovaná v této souvislosti důvodně poukazuje na to, že datum modifikace souborů na disku Google drive je v případě nahrání nového souboru na tento disk určeno dle data změny, které měl tento soubor přiřazen v počítači, ze kterého je na disk Google drive nahráván, a že při obdržení souborů např. na datovém nosiči nebo jako přílohy e-mailu nemusí dojít k úpravě data změny daného souboru, a žalobce je tak mohl obdržet v podstatě kdykoliv (stejně tak na disk Google drive mohly být tyto soubory nahrány kýmkoliv a odkudkoliv). Sám žalobce v replice připustil, že časové značky modifikace souborů uvedené v jím předložených snímcích obrazovky nemohou přesně určit datum získání daného souboru, jelikož téměř jakákoliv manipulace se souborem má za následek přepsání časové značky. Ostatně jím předložené snímky obrazovky s daňovými přiznáními pana Y. u daňových přiznání za rok 2008 až 2015 uvádějí jako datum poslední modifikace souboru rok 2023, z čehož žalovaná těžko mohla usuzovat na to, že jimi žalobce disponoval již dříve.

164. Žalobcem předložené snímky obrazovky nadto nebylo možné ztotožnit s dokumenty, které žalobce předložil v Úvodním vyjádření, ač se o to žalovaná pokusila. Žalovaná tak v napadeném rozhodnutí oprávněně dospěla k názoru, že snímky obrazovky, které jí byly žalobcem zaslány jako příloha rozkladu, neprokazují, že žalobce měl tyto dokumenty k dispozici již během AML kontroly.
165. K žalobcově argumentaci uvedené v replice soud podotýká, že žalované nemohlo být známo, jakého emailového klienta žalobce používá (či v minulosti používal) pro zasílání e-mailů.
166. Byl to žalobce, kdo v řízení tvrdil, že nově předkládanými dokumenty disponoval již dříve, a mohl tak jejich obsah zohlednit při provádění AML kontroly klientů. Bylo tudíž na něm a nikoliv na žalované, aby toto tvrzení doložil (prokázal) relevantními důkazy. Soud odmítá snahu žalobce přenést důkazní břemeno na správní orgán s poukazem na vyšetřovací zásadu, protože tím, kdo měl dle § 9 odst. 3 AML zákona povinnost doložit ČNB relevantními důkazy způsob provádění AML kontrol svých klientů v kontrolovaném období, byl žalobce jakožto povinná osoba dle AML zákona. Pokud tak žalobce neučinil ve správním řízení, jež vyústilo (mj.) v odejmutí jeho povolení k činnosti platební instituce, nemůže negativní důsledky neunesení důkazního břemene „napravovat“ v přezkumném soudním řízení. Tím má soud na mysli dodatečnou snahu žalobce předkládat až v řízení před soudem další důkazy v podobě jednotlivých souborů uvedených na snímcích obrazovky za účelem ověření obsahu těchto dokumentů a jeho shody se souborem představujícím „spojené dokumenty“, který byl ČNB předložen jako příloha Úvodního vyjádření.
167. K fakturám souvisejícím se smlouvou uzavřenou s BLOOMBERG FINANCE L.P (dokumenty předložené jako příloha č. 74 Úvodního vyjádření) sám žalobce v bodě 124 Úvodního vyjádření uvedl, že: *„v návaznosti na zjištění ČNB uvedené v Protokolu rovněž provedl další kontrolu Excellence a vyžádal si některé dodatečné informace. Tyto informace pak potvrzují správnost dříve získaných informací, zejm. týkající se informací o povaze podnikání Excellence.“* Tímto sdělením žalobce fakticky popřel, že by měl předmětné dokumenty ve svém držení před datem 20. 7. 2022, kdy byl vyhotoven Protokol o kontrole, což znamená, že je nemohl mít ani v době provádění AML kontroly klienta Excellence. Pokud nyní tuto „nekonzistentnost“ v replice prezentuje jako neúmyslnou chybu vzniklou nedorozuměním mezi ním a jeho právním zástupcem, považuje soud takové zdůvodnění za ryze účelové a nevěrohodné.
168. ČNB sice v prvoinstančním rozhodnutí deklarovala, že nebyl důvod přihlédnout k novým dokumentům (důkazům), které jí žalobce předložil až v průběhu správního řízení, přesto i tyto dokumenty posoudila věcně, přičemž dospěla k závěru, že nejsou dostatečné k doložení řádného splnění povinnosti AML kontroly klientů. Žalovaná se s tímto názorem v napadeném rozhodnutí ztotožnila a ztotožnil se s ním i soud.
169. Přestože že žalobce přesvědčen o opaku, k řádnému přezkoumání původu a zdroje peněžních prostředků jeho klienta KAISERREICH nepostačovaly ani nově překládané účetní závěrky a daňová přiznání skutečných majitelů této nadace. Mezi dobou, kdy skuteční vlastníci KAISERREICH dosahovali vysokých příjmů, jež žalobce prostřednictvím těchto listin dokládal a zahájením obchodního vztahu žalobce s klientem KAISERREICH v roce 2019

totiž existuje značná časová prodleva. Žalobce ji sice vysvětluje svým povědomím o tom, že po roce 2015 již vklady (do nadace) neprobíhaly, o tom však v klientské složce neexistuje žádný záznam. Žalobce se tedy při AML kontrole spokojil s tím, že skuteční majitelé a jimi vlastněné společnosti v minulosti dosahovali vysokých příjmů, z čehož dovodil, že zdrojem peněžních prostředků pro činnosti, které KAISERREICH realizoval v rámci později navázaného obchodního vztahu se žalobcem, byly tyto historické příjmy skutečných majitelů. Jedná se však o pouhou hypotézu, která vychází z předpokladu, že značné peněžní prostředky získané v minulosti skutečnými majiteli KAISERREICH převyšovaly vklady do této nadace, a obecně tak bylo možné, aby z těchto příjmů byla nadace financována, avšak tato hypotéza nebyla ničím doložena. Přestože podle § 9 odst. 2 písm. e) AML zákona má kontrola klienta zahrnovat *přezkouvání* zdrojů peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká, je z výše uvedeného zřejmé, že žalobce ve skutečnosti žádnou přezkumnou činnost ohledně zdrojů peněžních prostředků KAISERREICH neprováděl.

170. Žalovaná v této souvislosti oprávněně poukazuje na to, že žalobcův postup při AML kontrole klienta KAISERREICH (a dalších) byl v rozporu s *risk based approach* (RBA), jenž se uplatňuje v AML/CTF oblasti a vyžaduje nejen individuální přístup ke každému klientovi na základě jeho rizikovosti, ale také zohlednění rizikovosti činnosti, kterou povinná osoba vykonává. Nutnost takového přístupu výslovně zmiňuje i Metodický pokyn FAÚ č. 9, jehož se žalobce opakovaně dovolává, neboť vyžaduje, aby povinná osoba přizpůsobila způsob a rozsah provádění kontroly individuálním okolnostem své činnosti a každého jednotlivého případu. To, že si žalobce opatřil účetní závěrky a daňová přiznání skutečných majitelů KAISERREICH, lze označit jen za naplnění minimálního standardu, který se však z pohledu RBA v daném případě nutně jeví jako nedostačující, a to jednak s ohledem na značnou rizikovost žalobcem prováděné činnosti spočívající v poskytování platebních služeb mezinárodní korporátní klientele, a dále s přihlédnutím k rizikovosti žalobcovy korporátní klientely a rizikům plynoucím z dalších zjištění učiněných při kontrole, jež jsou detailně popsána v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí (personální propojení klientů mezi sebou, některých i se samotným žalobcem, existence kaskádových plateb mezi těmito klienty, možné užívání tzv. „bílých koní“ v řídicích funkcích klientů žalobce, vznik těchto společností těsně předtím, než s nimi žalobce navázal obchodní vztah atd.).
171. Z právě uvedeného je patrný nesouhlas soudu s názorem žalobce, že rozsah jím provedené AML kontroly byl i s ohledem na rizika spojená s jeho klienty dostatečný a že rozsah žalobcem získaných a ověřených informací významně převyšoval nezbytné minimum uvedené v § 9 AML zákona nebo metodickém pokynu FAÚ č. 9.
172. Informace, které měl žalobce údajně získat od skutečných majitelů KAISERREICH, a také ty informace, které byly žalobci známy na základě obchodních vztahů mezi jeho jednateli (G. Y. a A. S.) a skutečnými majiteli KAISERREICH, měly být vtěleny do listinných dokumentů, informací a záznamů o veškerých krocích uskutečněných v rámci identifikace a kontroly klienta, které měl žalobce uchovávat po stanovenou dobu podle § 16 odst. 1 písm. d) a e) AML, aby jimi mohl v případě potřeby osobám oprávněným k provádění kontroly doložit způsob provádění AML kontroly klientů. Pouhé tvrzení žalobce o tom, že mu byly určité informace o klientovi známy, je z tohoto pohledu neprůkazné, a tedy nedostatečné.

173. Soud se nehodlá blíže vyjadřovat k žalobcově polemice o obecně menším riziku praní špinavých peněz v případě nadací/svěřeneckých fondů spravovaných ve prospěch osob s velmi vysokými příjmy, neboť se jedná o krajně obecné tvrzení, které nezohledňuje konkrétní okolnosti nyní projednávané věci, a nemá tak žádný význam pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
174. Podstatou dodatků ke smlouvě mezi Stichting a Excellence bylo ujednání o navýšení horní hranice finančních prostředků, které může Excellence podle smlouvy investovat. Jediné, co jsou tyto dodatky ke smlouvě způsobilé doložit, je skutečnost, že platby mezi Stichting a Excellence nepřekročily nově stanovenou mezní částku uvedenou v dodatcích. Žádné jiné informace z nich čerpat nelze, a už vůbec ne informace o povaze obchodní činnosti klienta Excellence či zdroji peněžních prostředků určených k jejímu financování. Nejsou tak způsobilé zpochybnit závěr ČNB aprobovaný též žalovanou, že žalobce o klientovi nezískal na počátku obchodního vztahu dostatek informací o povaze obchodní činnosti, jeho obchodních záměrech, jakož i o zdroji financování těchto záměrů, aby mu to umožňovalo v průběhu obchodního vztahu dostatečným způsobem přezkoumat obchody klienta a posoudit, zda jsou v souladu s tím, co je mu o něm známo.
175. K námitce vztahující se ke klientovi DELTA, jejíž podstatou je tvrzení žalobce, že při ověření zdroje peněžních prostředků tohoto klienta vycházel z kombinace prohlášení klienta, které bylo dále potvrzeno daňovým přiznáním pana B., soud uvádí, že z dodatečně předloženého daňového přiznání pana B. (příloha č. 46 Úvodního vyjádření) není zřejmý zdroj v něm deklarovaných finančních prostředků. Žalobce poprvé až v replice objasnil, že „income code“ 2000 uvedený v daňovém přiznání má podle právního předpisu Ruské federace označovat příjem ze závislé činnosti. Žalované však nelze přičítat znalost ruských právních předpisů, ani jí takovou povinnost žádný zákon neukládá, a žalobce proto měl i tuto skutečnost v řízení prokázat, což neučinil. I pro daňové přiznání pana Babii nadto platí to, co bylo soudem uvedeno ohledně předložení daňových přiznání skutečných majitelů KAISERREICH, tedy že opatření si tohoto dokumentu žalobcem lze považovat pouze za naplnění minimálního standardu AML kontroly, které se však z pohledu RBA jeví jako nedostačující jak s ohledem na značnou rizikovost činnosti spočívající v poskytování platebních služeb mezinárodní korporátní klientele, tak i s přihlédnutím k rizikovosti klienta DELTA (bydliště jeho jednatele a zároveň skutečného jednatele v Rusku, nově založená společnost, druhá jednatelka společnosti figurovala ve značném množství jiných společností v řídicích pozicích, aniž by bylo možné dohledat jakékoliv záznamy dokládající reálně prováděnou manažerskou činnost či její odbornou způsobilost k vedení tolika společností) a rovněž dalším rizikům plynoucím ze zjištění učiněných ČNB při kontrole. Obstojí tak závěr správního orgánu, že žalobce dodatečně nepřezkoumal zdroje peněžních prostředků, jichž se jeho obchodní vztah s klientem DELTA týká.
176. Žalovaná ani ČNB nepochybily tím, že neprovedly žalobcem navržený důkaz v podobě výslechu svědka A. K. Z napadeného rozhodnutí (bod 32) je patrné, že výslech tohoto svědka nebyl proveden zejména proto, že byl správním orgánem prvního stupně vyhodnocen jako nadbytečný, a s tímto vyhodnocením se soud plně ztotožňuje. Žalovaná má pravdu v tom, že je nemožné, aby A. K. byl při svědecké výpovědi schopen zpaměti rekonstruovat jednotlivé klientské složky a obsah jednotlivých dokumentů tak, aby svou výpověď doložil, že žalobce řádně splnil povinnost AML kontroly korporátních klientů. Nebylo tudíž možné

očekávat, že by výpověď této osoby mohla přinést skutková zjištění relevantní pro rozhodnutí ve věci samé. Výpověď o tom, co bylo svědkovi známo o provádění AML kontroly klientů žalobce a jaké informace a listiny měl svědek při provádění AML kontroly klientů KAISERREICH, Stichting a ECTO k dispozici, nebylo zapotřebí provádět i z toho důvodu, že tyto informace měly být vtěleny do listinných dokumentů a záznamů o veškerých krocích žalobce uskutečněných v rámci identifikace a kontroly klienta, které měl žalobce v souladu s § 16 odst. 1 a 3 zákona AML v potřebném rozsahu uchovávat a podle § 9 odst. 3 téhož zákona právě jimi při kontrole doložit ČNB způsob provádění AML kontroly svých klientů. S přihlédnutím k předmětu, rozsahu a zákonem stanovenému způsobu provádění AML kontroly nemá soud nejmenších pochyb o tom, že k doložení jejího splnění nemohou sloužit svědecké výpovědi, ale výlučně listinné důkazy, tj. písemnosti obsahující příslušné záznamy, jejichž uchovávání po stanovenou dobu povinným osobám AML zákon ukládá. Jen ty totiž mohou zajistit zpětnou rekonstruovatelnost schvalovacích a rozhodovacích procesů a kontrolní činnosti instituce, kterou vyžaduje § 18 AML vyhlášky. Žalovaná v podstatě stejnou myšlenku v napadeném rozhodnutí vyjádřila slovy, že to, jaké informace A. K. měl, aniž by je poznamenal do klientské složky, je pro účely posouzení toho, zda žalobce (řádně) provedl AML kontrolu dle § 9 odst. 1 AML zákona, nadbytečné.

177. Soud pouze na okraj dodává, že žalobce netvrdil, že A. K. by mohl svou výpověď prokázat existencí jiných dokumentů vztahujících se k AML kontrole korporátních klientů než těch, které již v řízení předložil a jejichž relevancí se ČNB zabývala v prvoinstančním rozhodnutí.
178. Neprovedením nadbytečného důkazu v podobě svědeckého výsledku A. K. nemohla žalovaná porušit zásadu materiální pravdy zakotvenou v § 3 správního řádu či zásadu vyšetřovací a nepřipustně zkrátit žalobcova procesní práva.
179. Žalobce již v rámci prvního žalobního bodu brojl i proti právnímu posouzení věci samé, neboť napadal samotný závěr žalované, že v potřebném rozsahu neprovedl AML kontrolu svých klientů. Tato žalobcova argumentace se obsahově prolíná s námitkami uplatněnými ve druhém žalobním bodu, k jehož vypořádání soud přistupuje nyní.
180. Krajiní obecnost námítky, v níž žalobce vytkl ČNB a potažmo též žalované nesprávnou interpretaci „některých zákonných pojmů“, brání soudu, aby se jí blíže zabýval. K dostatečně konkretizované námitce poukazující na absenci (nikoliv tedy nesprávnost) interpretace neurčitého právního pojmu „závažný způsob porušení“ obsaženého v § 244 odst. 1 písm. b) ZPS se soud vyjadřuje níže v rámci vypořádání pátého žalobního bodu.
181. ČNB ani žalovaná dle názoru soudu nepochybily při právním posouzení věci týkajícím se plnění povinnosti AML kontroly klientů žalobcem. Skutečnost, že si žalobce při provádění AML kontroly opatřil celou řadu podkladů, ještě neproazuje, že svým zákonným povinností při kontrole dostal. ČNB vypovídací hodnotu těchto podkladů náležitě posoudila v prvoinstančním rozhodnutí, přičemž vzala v potaz všechny relevantní okolnosti týkající se jednotlivých klientů, obchodních vztahů, jež žalobce s těmito klienty navázal, personální o obchodní propojenosti těchto klientů navzájem či se samotným žalobcem, provázanosti plateb realizovaných žalobcem pro tyto klienty a dalších faktorů významných z hlediska rizikovosti v oblasti AML/CFT. Není tedy pravdou, že zjištěné informace o provádění AML kontroly klientů žalobcem nehodnotila ve vzájemných souvislostech. Je to

naopak žalobce, kdo tyto zásadní okolnosti, které se měly promítnout do jím prováděné kontroly klientů, záměrně ignoruje a akcentuje význam jednotlivých dokumentů ve snaze přesvědčit soud, že jejich předložením žalované ve „vyčerpávajícím množství“ prokázal provedení AML kontroly v dostatečném rozsahu.

182. Pokud žalobce v žalobě odkazuje na tvrzení, která ohledně plnění povinnosti AML kontroly klientů předložil v Úvodním vyjádření, jedná se o rekapitulaci obsahu jeho podání učiněného v průběhu správního řízení a nikoliv o způsobilé žalobní námítky, na které by soud mohl a měl reagovat. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Tvrzené důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí tedy musí být v podané žalobě uvedeny výslovně; pouhý odkaz na jiná podání žalobce a tam uváděnou argumentaci je pro vymezení žalobních bodů nedostačující. Považoval-li žalobce tvrzení obsažená v Úvodním vyjádření, na které v žalobě odkázal, za relevantní též z hlediska soudního přezkumu napadeného rozhodnutí, bylo jeho povinností tyto argumenty jako žalobní body v žalobě výslovně uvést.
183. Soud k tomu doplňuje, že veškeré podklady, jež žalobce ČNB předložil s cílem prokázat, že získal a vyhodnotil dostatečné množství informací o účelu a zamýšlené povaze obchodního vztahu s klientem, ať již se jedná o AML dotazníky, výpisy z obchodního rejstříku, zakladatelské listiny, depozitní certifikáty, internetové stránky týkající se jednotlivých klientů, příslušné smlouvy či vyjádření klientů, ČNB náležitě posoudila v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Totéž platí pro podklady předložené žalobcem za účelem prokázání toho, že dostatečně přezkoumal zdroje peněžních prostředků, kterých se obchodní vztah s tím kterým klientem týká (daňová přiznání skutečných vlastníků KAISERREICH aj.) i pro podklady předložené za účelem prokázání toho, že žalobce jednotlivé obchody přezkoumal za účelem zjištění, zda jsou v souladu s tím, co je mu o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu známo (smluvní dokumentace, faktury, nákladní listy). Soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na popis obsahu a vyhodnocení těchto dokladů žalovanou u jednotlivých korporátních klientů žalobce v příslušných pasážích odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, které obsahují i vypořádání s tím souvisejících námitek žalobce, a zároveň uvádí, že se s těmito hodnotícími závěry správního orgánu ztotožňuje a se souhlasnou poznámkou je přejímá jako vlastní. Takový postup ve své judikatuře aproboval i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 8. 7. 2011 č.j. 2 As 72/2011 – 181 vyslovil, že *„krajský (resp. městský) soud nemusí vždy vymýšlet zcela nové právní argumenty, odlišné od argumentů správních orgánů, jelikož by to bylo v konečném důsledku často i kontraproduktivní. Požadavku přezkoumatelnosti jeho rozhodnutí proto postačuje, pokud při posuzování jednotlivých žalobních bodů výslovně a zcela konkrétně označí, které názory správního orgánu považuje za správné, a naopak s kterými polemizuje, resp. které vyvrací. Z hlediska hospodárnosti řízení proto není nutno trvat na tom, aby krajský soud vždy opakoval, resp. argumentačně rozkošatil, právní názory vyjádřené již v přezkoumávaných správních rozhodnutích.“* Jinými slovy totéž dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.11.2014 č.j. 6 As 54/2013 – 128, v němž konstatoval, že *„.....nelze vyloučit, že se závěry přezkoumávaného správního rozhodnutí budou přezkoumávajícím správnímu soudu jevit natolik přiléhavé, že nenalezne dostatečné množství jiných slov, jimiž by na straně jedné vyjádřil prakticky totéž a jimiž by na straně druhé přesvědčivě a pro stěžovatele uspokojivě demonstroval, že uvažuje zcela samostatně. Jinak řečeno, smyslem soudního přezkumu není nalezení*

alternativního a za každou cenu originálního způsobu vyjádření týchž závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán.“ Na stejném stanovisku setrval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 30.3.2020 č.j. 1 Azs 513/2019-34, v němž uvedl, že „vada nepřezkoumatelnosti není založena ani tehdy, když by krajský soud pouze odkázal na část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, s nímž se ztotožnil. To ostatně odpovídá i zásadě procesní ekonomie. Není důvodu, aby bylo v rozhodnutí soudu řečeno stejnými slovy v podstatě to samé; v takovém případě je vhodnější, aby si soud závěry správního orgánu osvojil se souhlasnou poznámkou (srov. usnesení ze dne 19. 5. 2015, č. j. 5 Azs 220/2015 – 35, rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afj 119/2005 – 118, nebo ze dne 8. 11. 2016, č. j. 5 Azs 115/2016 – 34).“

184. Přestože je žalobce přesvědčen o opaku, soud má ve shodě s názorem žalované za to, že povinnost AML kontroly ve stanoveném rozsahu nesplnil ani v případě klienta Excellence. Z dokladů a informací, které si za účelem AML kontroly tohoto klienta žalobce opatřil a které ČNB předložil v průběhu jí prováděné kontroly (AML dotazník vyplněný dne 19. 11. 2019, formulář k vyhodnocení rizikového profilu klienta ze dne 19. 11. 2010, výpis z obchodního rejstříku, notářské zápisy z valné hromady společnosti a vyrozumění ČNB ze dne 13. 12. 2018 o zápisu Excellence do seznamu osob uvedených v § 15 odst. 1 ZISIF), mohl žalobce zjistit pouze obecné informace, jež jsou pro provedení AML kontroly v daném případě nedostatečné.
185. Skutečnost, že Excellence byla jako alternativní fond ve smyslu § 15 odst. 1 ZISIF zapsána do příslušného seznamu vedeného ČNB, a lze jí tak přiřítat vykonávání činností vymezených ve zmíněném ustanovení zákona, jejichž podstatou je správa majetku investorů, nemá dostatečnou vypovídací hodnotu pro posouzení účelu a zamýšlené povahy obchodního vztahu mezi žalobcem a tímto klientem a už vůbec neumožňovala žalobci přezkoumat zdroje peněžních prostředků, kterých se jeho obchodní vztah s klientem týkal. Soud k tomu na okraj dodává, že žalobcova polemika o míře a významu dohledu prováděného ČNB nad tzv. alternativními fondy je s ohledem na svou obecnost zcela bezvýznamná pro posouzení toho, zda žalobce provedl AML kontrolu svého klienta Excellence v souladu s požadavky AML zákona.
186. Další dokumenty týkající se klienta Excellence žalobce předložil až v průběhu správního řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, aniž by přesvědčivě vysvětlil, proč tak neučinil již při kontrole ČNB zaměřené mj. na plnění povinnosti AML kontroly. Z těchto dodatečně předložených dokumentů zároveň není zřejmé, že by je měl žalobce k dispozici (a mohl tedy z informací v nich obsažených vycházet) v době, kdy měl AML kontrolu klienta Excellence provádět, a ČNB i žalovaná je proto při rozhodování v dané věci oprávněně odmítly zohlednit. Jedná se o například o dokument „Terms“ konkretizující smluvní vztah mezi Stichting a Excellence, potvrzení o založení účtu u brokera InteractiveBrokers ze dne 21. 8. 2019, smlouvu s BLOOMBERG FINANCE L.P. týkající se služby poskytování informací, potvrzení o založení obchodního účtu u FxPro UK Limited, smlouvu o svěření finančních prostředků (fondů) k správě za účelem jejich kolektivního investování“ mezi Stichting a Excellence, výpisy z platebních účtů Stichting, ECTO a Excellence aj.
187. Namítá-li žalobce, že povaha jeho obchodního vztahu s klientem Excellence spočívala v provádění platebních transakcí v souvislosti s ekonomickou aktivitou klienta, a dále že

účelem tohoto obchodního vztahu bylo provádění plateb souvisejících s provozováním ekonomické aktivity klienta, jedná se o povšechnou a zcela nekonkrétní argumentaci, kterou lze bezpochyby vztáhnout na obchodní vztahy žalobce s každým jeho korporátním klientem. Žalobce zároveň tvrdí, že z informací získaných od klienta zjistil, že se jedná o „*alternativní investiční fond, jehož služby zahrnují kolektivní správu kapitálu klientů; Excellence investuje aktiva klientů do fixního výnosu (jako jsou dluhopisy) či nakupuje akcie*“, přičemž tuto informaci povaze podnikání Excellence si následně ověřil prostřednictvím vyrozumění ČNB ze dne 13. 12. 2018 o zápisu Excellence do seznamu osob uvedených v § 15 odst. 1 ZISIF. Další informace o povaze činnosti Excellence a současně informace o zamýšlených platbách, tedy o zamýšlené povaze obchodního vztahu, žalobce údajně získal ze smlouvy o svěřeni finančních prostředků (fondů) k správě za účelem jejich kolektivního investování uzavřené mezi Excellence a Stichting dne 31. 5. 2019, jakož i z dalších dokumentů uvedených v předchozím odstavci. Soud k tomu uvádí, že žádný ze žalobcem zmiňovaných dokumentů neskýtá přesvědčivou odpověď na otázku, jaký byl smysl a důvod plateb, které žalobce pro klienta Excellence realizoval ve dnech 1. 6. 2020, 7. 7. 2020, 11. 8. 2020, 25. 11. 2020 a 26. 11. 2020. Rozhodně z nich nelze dovodit, že by tyto platby směřovaly k naplnění žalobcem deklarované podnikatelské činnosti Excellence coby alternativního investičního fondu. Jak ČNB konstatovala v bodě 179 prvoinstančního rozhodnutí, tyto odchází transakce směřovaly na vlastní externí účty klienta Excellence vedené Mezinárodní bankou hospodářské spolupráce (se sídlem v Rusku) a URALSIB Bank (rovněž se sídlem v Rusku). K odesílání finančních prostředků na externí účet klienta Excellence přitom docházelo bezprostředně po přijetí finančních prostředků na účet vedený žalobcem, přičemž odesílaná částka byla v přibližně stejné výši jako příchozí. Soud se v plném rozsahu ztotožňuje se způsobem, jakým realizace těchto transakcí posoudila ČNB v prvoinstančním rozhodnutí, tedy se závěrem, že ze strany žalobce nedošlo k bližšímu přezkoumání předmětu a účelu daných transakcí za účelem ověření toho, zda jsou v souladu s tím, co je mu o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu známo, a to v širším kontextu. Ze žalobcem předložených podkladů není nikterak zřejmý záměr klienta Excellence užít účet zřízený u žalobce k pouhému přeposílání prostředků na jiný svůj účet a chybí i jakékoliv vysvětlení uplatnění takového postupu, a tedy vůbec účelu zřízení účtu u žalobce. Soud k tomu pro upřesnění dodává, že v případě převodů finančních prostředků na jiné (externí) účty klienta Excellence nic nenasvědčovalo tomu, že jsou činěny za účelem kolektivní správy kapitálu klientů, a nic takového nevyplývá ani ze žalobcem dodatečně předložených dokumentů.

188. Vedle již zmíněného rizika tranzitních účtů ČNB v prvoinstančním rozhodnutí poukázala rovněž na to, že v prvním čtvrtletí roku 2019 došlo ke kompletní obměně vedení společnosti a jejího skutečného majitele, a s ohledem na datum uzavření obchodního vztahu se žalobcem se tak jednalo o novou, neetablovanou společnost bez historie, o které nebylo možné z otevřených zdrojů dohledat jakékoliv bližší informace, a dále na skutečnost, že obchodní partneři Excellence (Stichting a ALFA FOUNDATION) jsou vysoce riziková, protože se jedná o nadace, tedy anonymní formu právního uspořádání, která je často zneužívána k legalizaci výnosů z trestné činnosti. S ohledem na všechny zjištěné rizikové faktory bylo povinností žalobce žádat o detailní podklady a vysvětlení prováděných plateb, k čemuž však nedošlo. Lze tak potvrdit závěr správního orgánu, že na základě informací, které měl při AML kontrole klienta Excellence k dispozici, nebyl žalobce schopen přezkoumat, zda realizované platební transakce odpovídají charakteru jeho obchodního vztahu s tímto

klientem a obchodním záměrem klienta, ani zdroj peněžních prostředků, kterých se obchodní vztah s klientem týká, čímž porušil § 9 odst. 2 písm. a) a e) AML zákona.

189. Pokud jde o zdroje peněžních prostředků, kterých se týkal jeho obchodní vztah s klientem Excellence, žalobce v průběhu správního řízení své přesvědčení o jejich řádném přezkoumání stavěl – podobně jako tomu bylo u ostatních prověřovaných korporátních klientů - na tom, že se jednalo o prostředky pocházející od ostatních subjektů (klientů žalobce) patřících do skupiny mající stejné skutečné majitele, zejména od klienta Stichting, který zase získával peněžní prostředky od KAISERREICH. Soud v této souvislosti odkazuje na vypořádání žalobních námitek uplatněných v prvním žalobním bodu, z něhož plyne, že ze strany žalobce nedošlo k řádnému přezkoumání původu a zdroje peněžních prostředků jeho klienta KAISERREICH, od něhož měly, a to i podle slov samotného žalobce, peněžní prostředky směřovat k dalším jeho klientům.
190. To, že napadené rozhodnutí není založeno na nesprávném posouzení věci, vyplývá i z vypořádání pátého žalobního bodu (viz níže), v rámci kterého soud přisvědčil klíčovému závěru žalované, že žalobce závažným způsobem porušil povinnosti stanovené ZPS a AML zákonem, a povolení k výkonu činnosti platební instituce mu tedy bylo odňato v souladu s § 244 odst. 1 písm. b) ZPS.
191. Za neopodstatněnou soud považuje také námitku vtělenou do třetího žalobního bodu, v níž žalobce vytkl ČNB, že mu byla opakovaně přičtena k tíži totožná skutečnost, pokud jde o zjišťování zdrojů peněžních prostředků při poskytování platebních služeb korporátním klientům. K této námitce soud předně uvádí, že ČNB nemohla při rozhodování o odnětí povolení žalobci k činnosti platební instituce porušit zásadu zákazu dvojího přičítání již proto, že tato zásada se uplatňuje výlučně v oblasti správního trestání, a to při ukládání trestu. Jak vyložil NSS ve své judikatuře, zásadu zákazu dvojího přičítání je třeba chápat tak, že k okolnosti, která je zákonným znakem deliktu, nelze přihlídnout jako k okolnosti polehčující nebo přitěžující při ukládání sankce (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2010, č. j. 4 Ads 66/2009 – 101 či ze dne 29. 10. 2009, č. j. 6 As 22/2009 – 84). Odnětí povolení k činnosti platební instituce však není správní sankcí, ale opatřením správního dozoru, a proto se při rozhodování žalované o uložení tohoto opatření žádné polehčující či přitěžující okolnosti nezohledňují (k tomu viz níže). Soud si je samozřejmě vědom toho, že prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci vedle odnětí povolení uložena i sankce za spáchané přestupky ve formě pokuty, nicméně z relevantní části odůvodnění rozhodnutí je patrné, že ČNB jako přitěžující okolnost při ukládání sankce hodnotila pouze skutečnost, že žalobce se dopustil více (konkrétně dvou) přestupků, nikoliv tedy to, jakým způsobem zjišťoval zdroj peněžních prostředků u jednotlivých klientů.
192. Žalobce sám v žalobě uvedl, že z důvodu řetězení transakcí byl zdrojem peněžních prostředků vždy klient provádějící předcházející platbu v řetězci, a to až do první transakce, která byla provedena klientem KAISERREICH, od něhož peněžní prostředky směřovaly postupně ke všem dalším klientům. Provázanost plateb mezi jednotlivými klienty žalobce potvrdil i v replice, v níž doslova uvedl, že: „*Platby přitom v zásadě proudily od společnosti KAISERREICH a Stichting postupně k dalším uvedeným klientům.*“ Podle těchto tvrzení tedy peněžní prostředky původně pocházely od klienta KAISERREICH. V podstatě shodně argumentoval též v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně, kdy tvrdil, že u

každého klienta zdroj peněžních prostředků přezkoumal tím způsobem, že zjistil, že peněžní prostředky pocházely od subjektů ve skupině vlastněné skutečnými majiteli, a měly tak pocházet přímo od skutečných majitelů (KAISERREICH), jejichž zdroje peněžních prostředků měl žalobce přezkoumat prostřednictvím daňových přiznání skutečných majitelů do roku 2015 a daňových přiznání společností v jejich vlastnictví. Právě v reakci na to ČNB v bodech 110, 144, 177, 198 a 258 prvoinstančního rozhodnutí týkajících se dalších klientů uvedla, že žalobce argumentuje stejnými námitkami, které již vypořádala ve vztahu ke klientovi KAISERREICH, a na toto vypořádání odkázala.

193. Podle § 9 odst. 2 písm. e) AML zákona kontrola klienta zahrnuje přezkoumávání zdrojů peněžních prostředků nebo jiného majetku, kterého se obchod nebo obchodní vztah týká. Bylo tedy povinností žalobce provést přezkoumání zdrojů peněžních prostředků v rámci AML kontroly každého svého klienta. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je zřejmé, že ČNB posuzovala AML kontrolu spočívající v přezkumu zdroje peněžních prostředků ve vztahu ke každému klientovi žalobce zvlášť, přičemž podrobně popsala, k jakým závěrům ohledně plnění této povinnosti u jednotlivých klientů dospěla. Neposuzovala tedy opakovaně stejnou okolnost, ale žalobcova skutková jednání spočívající v plnění sice stejné zákonné povinnosti, ale vůči rozdílným klientům (z vybraného kontrolního vzorku). Nelze se však divit tomu, že s ohledem na zjištěnou propojenost žalobcových klientů, s tím související řetězení peněžních transakcí a též vysvětlující argumentaci žalobce, který původ peněžních prostředků použitých při těchto platbách sám spojoval se skutečnými vlastníky klienta KAISERREICH, se ČNB zabývala vždy také tím, zda žalobce náležitě přezkoumal zdroje peněžních prostředků již u klienta KAISERREICH, resp. že odkázala na své závěry, z nichž plyne, že této povinnosti nedostál. Přezkoumání zdrojů peněžních prostředků použitých pro provádění plateb za těchto okolností skutečně není možné redukovat pouze na formální zjištění toho, od kterého plátce pocházely peněžní prostředky použité pro realizaci jednotlivých plateb.
194. Čtvrtý žalobní bod, v němž žalobce vytkl napadenému rozhodnutí překvapivost a zároveň porušení jeho legitimního očekávání s poukazem na to, že předchozí kontrola provedená FAÚ žádné pochybení v postupech a procesech žalobce v oblasti AML/CFT neshledala, soud rovněž nepovažuje za důvodný.
195. Výstupy z kontroly provedené FAÚ, jež jsou zachyceny v protokolu o kontrole ze dne 7. 4. 2020 č. j. FAU-25770/2020/032, nemohly založit legitimní očekávání žalobce, že ČNB při kontrole dojde k totožným závěrům jako FAÚ, a nepřikročí tedy (v navazujícím řízení) k vydání rozhodnutí o odejmutí povolení k činnosti platební instituce. Za podstatnou v tomto směru soud považuje především skutečnost, že kontrolovaná období se u obou kontrol liší. Podle protokolu ze dne 7. 4. 2020 o kontrole provedené FAÚ byl kontrolovaným obdobím časový úsek od 1. 1. 2018 do 30. 10. 2019, zatímco podle Protokolu o kontrole (provedené ČNB) bylo kontrolované období vymezeno dny 25. 1. 2020 – 15. 11. 2021. Není tedy pravdou, že by se kontrolovaná období těchto kontrol byť i jen zčásti překrývala. Vzhledem k rozdílnosti kontrolovaných období se nutně lišil i předmět kontroly – FAÚ u žalobce kontroloval plnění zákonem stanovených povinností (včetně povinností plynoucích z AML zákona) ve vztahu k jiným obchodním případům (realizovaným během jiného časového období), než v následné kontrole činila ČNB. Již z tohoto důvodu nemohl výsledek kontroly provedené FAÚ založit u žalobce legitimní

očekávání, že ČNB při následné kontrole musí nutně dojít k totožným kontrolním závěrům jako FAÚ. Viděno z jiného úhlu pohledu, výsledky předchozí kontroly provedené FAÚ nikterak nezavazovaly ČNB při jí prováděné kontrole, neboť ČNB u žalobce posuzovala zákonnost provedení konkrétních AML kontrol klientů, jimiž se FAÚ při „své“ kontrole nezabýval, protože nespádaly do jím kontrolovaného období. K tomu přistupuje i skutečnost, že řada klientů žalobce, jichž se týkají kontrolní zjištění ČNB (Excellence, Kvanteks, BETTA, DELTA), v období kontroly prováděné FAÚ ještě klienty žalobce nebyla, a tato kontrola se jich tedy vůbec nemohla týkat.

196. Předchozí kontrola, kterou u žalobce provedl FAÚ, nemohla založit legitimní očekávání žalobce ohledně výsledku následné kontroly ze strany ČNB i z toho důvodu, že kontrolu FAÚ není možné považovat za ustálenou, jednotnou a dlouhodobou činnost orgánu veřejné správy, jež by opakovaně potvrzovala určitý výklad a použití právních předpisů. Jak dovodil rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 21. 7. 2009 č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, pouze správní praxe vykazující tyto znaky je způsobilá založit legitimní očekávání adresátů veřejné správy. Kontrola FAÚ, resp. výstup z této kontroly ve formě protokolu o kontrole ze dne 7. 4. 2020 nepředstavuje ani autoritativní poskytnutí konkrétních ujištění žalobci, že při jiné kontrole provedené v budoucnu jiným správním orgánem (zde ČNB) ve vztahu k obchodním případům realizovaným v jiném kontrolovaném období budou výsledky kontroly totožné.
197. Z těchto důvodů soud žalobcovu tvrzení o porušení jeho legitimního očekávání a překvapivosti napadeného rozhodnutí zakládající jeho rozpor s čl. 2 odst. 2 LZPS nepřisvědčil.
198. Soud neshledal opodstatněnými ani námitky, které byly žalobcem uplatněny v rámci pátého žalobního bodu.
199. Není pravdou, že ČNB při rozhodování v dané věci nevyložila neurčitý právní pojem „závažný způsob porušení“ (zákonem stanovené povinnosti) užitý v § 244 odst. 1 písm. b) ZPS. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že ČNB za závažný způsob porušení zákonem stanovené povinnosti považuje systematické porušování takové povinnosti, které ve výsledku znamená její popření a ignorování smyslu a účelu zákona (viz bod 315). Za závažný způsob porušení právních povinností pokládá též situaci, kdy kontrolou zjištěné nedostatky zavádají vážné pochybnosti o důvěryhodnosti účastníka řízení ve smyslu § 261 ZPS (viz bod 318 prvoinstančního rozhodnutí). ČNB tedy povinnosti rámcového vymezení zmíněného neurčitého právního pojmu pro potřeby právě posuzovaného případu dostala tím, že v rozhodnutí specifikovala, co považuje za závažný způsob porušení právních povinností.
200. Soud má za to, že obsah neurčitého právního pojmu „závažný způsob porušení“ (zákonem stanovené povinnosti) je dostatečně srozumitelný všem, kdo chápou význam slova „závažný“, a nevyžaduje tedy nějaký podrobnější výklad. Jedná se zkrátka o takové porušení povinnosti stanovené zákonem, které je třeba s ohledem na důležitost této povinnosti a nutnost jejího plnění považovat za závažné, tj. významné, podstatné či intenzivní (a nikoliv pouze marginální, bagatelní, nevýznamné a zanedbatelné).

201. Nebylo povinností ČNB, aby v rámci obecného výkladu, jak chápe obsah tohoto neurčitého právního pojmu, rozlišovala mezi konkrétními zákonem stanovenými povinnostmi, které platební instituce může porušit, tedy aby stejný neurčitý právní pojem vykládala zvlášť (a jinak) ve vztahu k povinnosti AML kontroly, povinnosti provádět vnitřní audit atd. Stejně tak nebylo její povinností, aby předložila takový výklad neurčitého právního pojmu, z něhož bude patrné, jak bude tento pojem vykládat v budoucnu v jiných případech. Smyslem povinnosti správního orgánu vymezit neurčitý právní pojem je dostatečně vysvětlit jeho obsah a rozsah pro potřeby konkrétního posuzovaného případu a nikoliv ve vztahu k neurčité množině všech případů, které mohou v budoucnu nastat (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 2. 2023 č. j. 6 As 217/2021 – 126).
202. ČNB ani žalovaná nikterak nepochybily, jestliže porušení zákonným stanovených povinností plynoucích ze ZPS a AML zákona, která byla u žalobce zjištěna, subsumovaly pod výše zmíněný neurčitý právní pojem, tedy jestliže je kvalifikovaly jako porušení „závažným způsobem“ ve smyslu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS. Důvody, proč tak učinila, ČNB v potřebném rozsahu uvedla v prvoinstančním rozhodnutí společně s podrobným popisem skutkových zjištění vztahujících se ke konkrétním vytykaným jednáním. Soud neshledává smysluplným přepisovat na tomto místě v plném rozsahu jednotlivá skutková zjištění ČNB a k nim se upínající právní posouzení do odůvodnění rozsudku a pro stručnost odkazuje na velmi podrobné odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí čítající 96 stran.
203. Na tomto místě je nanejvýš vhodné zdůraznit, že při soudním přezkumu použití neurčitého právního pojmu jsou správní soudy významně limitovány, jak vyplývá z ustálené judikatury, například z rozsudku NSS ze dne 22. 3. 2007, č. j. 7 As 78/2005-62: *„Úkolem soudu je tedy kontrola zákonnosti rozhodnutí správního orgánu a dodržení zákonem stanovených pravidel v řízení, jež vydání správního rozhodnutí předcházelo. Soudu nepřislouží, aby správní orgán nahradil, provedl sám vlastní hodnocení a učinil závěr, zda předmětné jednání naplnilo či nenaplnilo neurčitý právní pojem, neboť by tak nepřípustným způsobem zasáhl do činnosti správního orgánu.“* V této argumentační linii následovalo i rozhodnutí NSS ze dne 30. 4. 2008 č. j. 1 As 16/2008 – 48, které doplnilo, že *„při aplikaci a interpretaci neurčitých správních pojmů má správní orgán určitou volnost v interpretaci právního pojmu, a tedy i v hodnocení jednotlivých skutečností při subsumpci skutkového stavu pod hypotézu právní normy, je však absolutně vázán, pokud jde o právní následky.“* Jediným právním následkem, který § 244 odst. 1 písm. b) ZPS spojuje s porušením zákonem stanovených povinností závažným způsobem, je odnětí povolení uděleného podle tohoto zákona.
204. Na posouzení závažnosti žalobcova jednání, které ČNB i žalovaná označily za porušení povinnosti uplatňovat účinný systém vnitřní kontroly v rámci řídicího a kontrolního systému dle § 20 odst. 1 písm. d) bod 3 ZPS ve spojení s § 20 odst. 2 téhož zákona, nemá naprosto žádný vliv skutečnost, že nedodržení plánu vnitřního auditu bylo zapříčiněno nečinností třetí osoby, v daném případě společnosti Jurekon. Bylo rozhodnutím samotného žalobce, že prováděním vnitřního auditu smluvně pověřil právě zmíněnou společnost. Takový postup nemohl žalobce zprostit jeho odpovědnosti za splnění veřejnoprávní povinnosti uplatňovat účinný systém vnitřní kontroly v rámci řídicího a kontrolního systému. Tato povinnost stíhá platební instituci, tj. v daném případě žalobce, k jehož tíži je nutno přičíst zjištěné porušení těchto povinností bez ohledu na jeho smluvní vztah se společností Jurekon.

205. Dodatečné kroky, které žalobce činil k nápravě situace (ukončení smluvního vztahu se společností Jurekon, uzavření nové smlouvy o provádění vnitřního auditu se společností FINREG), nebyly způsobilé zpětně ovlivnit posouzení závažnosti porušení povinností týkajících se uplatňování účinného systému vnitřní kontroly v rámci řídicího a kontrolního systému. Jednalo se až o následné úkony realizované poté, co ke zjištěnému porušení povinností došlo. Totéž platí i pro činnost, kterou v oblasti vnitřního auditu pro žalobce na základě nově uzavřené smlouvy realizovala společnost FINREG – ani její následná činnost nebyla s to zpětně modifikovat závěr o tom, zda k porušení zákonem stanovených povinností, které se odehrálo předtím, než vůbec svou činnost pro žalobce zahájila, došlo závažným způsobem.
206. K tomu, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro zproštění odpovědnosti žalobce dle § 21 přestupkového zákona ve vztahu k jednání, jež mělo spočívat v tom, že nezajistil, aby byl vnitřní audit prováděn v termínech stanovených v periodickém plánu vnitřního auditu, se soud vyjadřuje níže v rámci posouzení sedmého žalobního bodu.
207. Soud ani v nejmenším nesídlí přesvědčení žalobce, že jemu vytčené porušení povinností uplatňovat účinný systém vnitřní kontroly v rámci řídicího a kontrolního systému nebylo závažné. Na tomto místě soud nejprve považuje za potřebné připomenout, jaká konkrétní pochybení týkající se vnitřního auditu byla u žalobce při kontrole zjištěna.
208. Žalobce předložil v rámci kontroly mimo jiné svůj vnitřní předpis Interní audit (dále jen „VP interní audit“) a „Plán interního auditu u platební instituce BESTPAY s.r.o. na rok 2021“ (dále jen „Plán interního auditu 2021“). Od žalobce byly vyžádány kompletní auditní spisy k vybraným auditům, které měly být provedeny dle Plánu interního auditu 2021 v časovém období od 12. 3. 2021 do 15. 5. 2021. Současně s předložením podkladů žalobce ve vyjádření doručeném ČNB dne 13. 1. 2022 sdělil, že *„Plán interního auditu 2021 bohužel obsahoval chybné informace. Jak nás společnost Jurekon informovala, došlo k chybnému uvedení termínů (...). K jeho realizaci má dojít v roce 2022.“* Poté žalobce předložil opravený plán interního auditu, jehož analýzou bylo zjištěno, že došlo ke změně termínu provedení interního auditu, a to tak, že měl být zahájen 21. 2. 2022 a dokončen 16. 5. 2022, kdy měla být rozeslána závěrečná zpráva z provedeného auditu. Žalobce nicméně v rámci pohovoru uskutečněného dne 2. 3. 2022 sdělil, že předpokládaný audit nebyl ze strany interního auditora (společnosti Jurekon) zahájen. Tato zjištění ČNB oprávněně vyhodnotila tak, že audit podle Plánu interního auditu 2021 nebyl proveden, a dále že interní audit nebyl u žalobce prováděn ani podle předloženého opraveného plánu interního auditu.
209. V průběhu kontroly žalobce předložil mj. „Zprávu z interního auditu ve společnosti BESTPAY s.r.o., auditované období: 1. 1. 2020 – 31. 12. 2020“ (dále jen „Závěrečná zpráva IA 2020“) a dále podklady, které internímu auditu poskytl k provedení auditu, jehož výstupem je Závěrečná zpráva IA 2020. Analýzou těchto podkladů ČNB zjistila, že předložená Závěrečná zpráva IA 2020 obsahuje v kapitole „Auditované oddělení: Řízení rizik“ tabulkový přehled zabývající se kontrolou vnitřního reportingu jednatelům, tedy kontrolou toho, zda reporting skutečně probíhá a zda jsou výstupy archivovány a jsou dohledatelné. Interní auditor tuto kontrolu provedl na základě komparace tabulky prováděných vnitřních kontrol se skutečně prováděnými reporty a kontrolami

probíhajícími u žalobce. Tabulka prováděných vnitřních kontrol je součástí vnitřního předpisu „Řízení společnosti a vnitřní kontrola“ předloženého žalované dne 13. 1. 2022 (dále jen „VP vnitřní kontrola“), přičemž tento vnitřní předpis sloužil jako jeden z podkladů pro sestavení Závěrečné zprávy IA 2020. Analýzou tabulkového přehledu zpracovaného v Závěrečné zprávě IA 2020 pak ČNB zjistila, že interní auditor zcela nezohlednil předem nastavená kritéria reportingu uvedená ve VP vnitřní kontrola. Například v případě zprávy o řízení rizik, kterou má zasílat risk manažer a reporting má probíhat ročně vždy do 30. 4., byla interním auditorem povinnost předložení reportingu označena jako splněná, ačkoliv dle vyjádření žalobce obsaženého v záznamu o poskytnutí informací ze dne 2. 3. 2022 tato povinnost fakticky splněna nebyla; k reportingu tedy vůbec nedošlo. V případě plánu interního auditu, který má zasílat interní auditor a reporting má probíhat ročně, byla interním auditorem povinnost předložení reportingu označena jako splněná, ačkoliv dle žalobce doručeného žalované dne 13. 1. 2022 nebyl plán interního auditu na rok 2020 připraven; k reportingu tedy vůbec nedošlo. Pokud jde o závěrečnou zprávu z interního auditu, kterou má zasílat interní auditor a reporting má probíhat ročně, interním auditorem byla povinnost předložení reportingu označena jako splněná, ačkoliv dle vyjádření samotného žalobce obsaženého v záznamu o poskytnutí informací ze dne 2. 3. 2022 byla Závěrečná zpráva IA 2020, jež byla vyhotovena 26. 11. 2021, prvním výstupem z prvního auditu, který byl společností Jurekon proveden; k reportingu tedy vůbec nedošlo. Co se týče auditu ochrany osobních údajů, který zasílá Compliance officer, přičemž reporting má probíhat ročně, interním auditorem byla povinnost předložení reportingu označena jako splněná, ačkoliv dle vyjádření žalobce obsaženého v záznamu o poskytnutí informací ze dne 2. 3. 2022 audit ochrany osobních údajů Compliance officer vůbec neprovádí, a k reportingu tedy vůbec nedošlo. Právě popsaná skutková zjištění ČNB vyhodnotila tak, že interní auditor hodnotil vybraná kritéria jako splněná, byť splněna prokazatelně nebyla. Tvrzení interního auditu, že *„předávané a generované výstupy jsou archivované a zpětně dohledatelné“*, neodpovídalo skutečnému stavu. Interní auditor zcela nezohlednil nastavená kritéria reportingu uvedené ve VP vnitřní kontrola, a to především u reportingu týkajícího se četnosti reportování zpráv compliance. Interní auditor nepostupoval v kontrole této oblasti podle nastavených parametrů, když změnil název tohoto reportingu na „Zprávy o činnosti compliance“ a četnost daného reportingu změnil na roční. V postupu interního auditora tak byly shledány nedostatky spočívající v nedosažení nezávislého prověření dodržování pravidel nastavených vnitřními předpisy žalobce.

210. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že žalobce správnost právě popsaných skutkových zjištění, která prokazují porušení povinnosti uplatňovat v rámci řídicího a kontrolního systému účinný systém vnitřní kontroly, žádnou relevantní námitkou nezpochybil. Tato porušení v jejich souhrnu ČNB a potažmo i žalovaná právem vyhodnotily jako závažná, neboť žalobce ve své podstatě rezignoval na uplatňování účinného systému vnitřní kontroly, jehož nedílnou součástí je právě interní audit. Nekontroloval, zda a jakým způsobem je interní audit společností Jurekon prováděn, nezajistil, aby byl tento audit prováděn ve stanovených termínech, aby jeho výstupy odpovídaly skutečnému rozsahu provedených vnitřních kontrol a aby bylo provedeno nezávislé a objektivní prověření dodržování pravidel nastavených vnitřními předpisy žalobce.

211. K žalobcově odkazu na rozhodnutí ze dne 12. 4. 2022 č. j. 2022/38192/570, z něhož údajně plyne, že ČNB u subjektu řešeného tímto rozhodnutím rovněž zjistila závažné nedostatky

týkající se provádění auditu, avšak k odnětí povolení nepřistoupila, se soud vyjadřuje níže v rámci posouzení námitky, že vydáním napadeného rozhodnutí bylo porušeno legitimní očekávání žalobce.

212. Ve vztahu k žalobci vytčenému porušení povinnosti týkající se provádění AML kontroly při poskytování služby Money Remittance soud uvádí, že žalobci bylo prvoinstančním rozhodnutím povolení k činnosti platební instituce odňato také z toho důvodu, že závažně porušil povinnost provádět kontrolu klientů, jejíž provádění platební instituci ukládají (mj.) ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 6, písm. b) a c), odst. 2 písm. a), d) a e) AML zákona. Žalovaná v napadeném rozhodnutí připustila, že zjištěná žalobcova pochybení u služby Money Remittance dosahovala nižší závažnosti než pochybení u služby RemmitOne. Žalovaná má ovšem pravdu v tom, že žalobcova pochybení týkající se služby Money Remittance představují porušení shodné povinnosti (provádět kontrolu klientů), přičemž pro odnětí povolení podle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS není podstatné, ve vztahu k jaké z platebních služeb vymezených v § 3 ZPS, které platební instituce nabízí, k porušení zákonem stanovené povinnosti došlo. S přihlédnutím ke všem zjištěním, která ČNB u žalobce učinila a která se týkají porušení povinnosti provádět kontrolu klientů podle výše zmíněných ustanovení AML zákona, nelze než učinit závěr, že se jednalo o porušení této povinnosti závažným způsobem. Výrazně závažnější byla s ohledem na svou četnost, rizikovost transakcí realizovaných žalobcem pro korporátní klientelu a objem převáděných peněžních prostředků pochybení u platební služby RemitOne, nicméně i pochybení zjištěná u platební služby Money Remittance svým dílem přispěla ke konečnému závěru správního orgánu, že se ze strany žalobce jednalo o porušení povinnosti provádět AML kontrolu klientů závažným způsobem, přičemž porušení této povinnosti bylo zjištěno u obou žalobcem poskytovaných platebních služeb. Soud k tomu dodává, že počet pochybení, k nimž došlo ze strany žalobce při poskytování platební služby Money Remittance (celkem 10), nepovažuje za nikterak nízký, a ani dobu v trvání „pár měsíců“, po kterou žalobce kvůli nedostatkům jeho informačního systému neprováděl řádně kontrolu klientů při poskytování platební služby Money Remittance, za zanedbatelnou.
213. Soud bez výhrad souhlasí se žalovanou, že povinnosti týkající se provádění AML kontroly korporátních klientů při poskytování služby RemitOne žalobce porušil závažným způsobem. S ohledem na charakter vytčených pochybení, jejich počet, dobu, po kterou k porušování těchto povinností docházelo, jakož i s přihlédnutím k tomu, že pochybení se týkala AML kontroly všech žalobcových klientů zařazených do kontrolního vzorku, nelze než přitakat závěru ČNB i žalované, že se ze strany žalobce jednalo o systematické porušování zákonem stanovené povinnosti. Závažnost tohoto žalobcova protiprávního jednání dále významně zvyšuje značná rizikovost jím poskytovaných platebních služeb v oblasti AML ve spojení se zaměřením žalobce na rizikovou klientelu (rizikové faktory žalobcovy klientely a jejich řetězení jsou shrnuty v bodě 285 prvoinstančního rozhodnutí). V průběhu řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, sice žalobce předložil žalované velké množství dokumentů, jimiž se pokoušel doložit řádné provádění AML kontroly svých korporátních klientů a transakcí, které na základě jejich pokynů prováděl, tyto dokumenty však ani ve svém souhrnu neosvědčují provedení AML kontroly v rozsahu stanoveném v § 9 odst. 3 AML zákona, tedy v rozsahu potřebném k posouzení možného rizika legalizace výnosů z trestné činnosti a financování terorismu v závislosti na typu klienta, obchodního vztahu, produktu nebo obchodu. Značnou rizikovost svých klientů a

jím poskytovaných služeb žalobce nepromítl do způsobu provádění AML kontroly, neboť se spokojil s vesměs obecnými a izolovanými informacemi o povaze obchodní činnosti klientů a s obecnými prohlášeními o zdrojích jejich peněžních prostředků, které si od svých klientů opatřil, aniž by tyto informace řádně přezkoumal. V důsledku toho pak při realizaci plateb pro klienty nemohl ani dostatečně přezkoumat, zda jsou tyto transakce v souladu s tím, co je mu o klientovi a jeho podnikatelském a rizikovém profilu známo. Vzhledem k tomu, že žalobce při své činnosti v oblasti AML/CFT neprováděl žádnou analytickou činnost ohledně informací, které o svých klientech měl a namísto řádného přezkumu zdrojů jejich peněžních prostředků se spokojil s tím, že peněžní prostředky měly pocházet buď od skutečných majitelů (v případě KAISERREICH), nebo ze vzájemných obchodních vztahů mezi jeho klienty, přičemž řetězení plateb označil za logický následek těchto vzájemných vztahů, ČNB i žalovaná oprávněně označily jím prováděnou AML za toliko formální. Soud v tomto směru přisvědčuje žalované, že žalobce neprovedl náležitou kontrolu toho, zda realizované platby zachycují reálnou ekonomickou realitu jeho klientů, nebo zda se jedná pouze o fiktivní ekonomické vztahy, jejichž smyslem je zastrčit nelegální původ převáděných peněžních prostředků. To platí především pro kontrolou zjištěné systematické provádění vzájemně souvisejících peněžních převodů, které postupně kaskádovitě procházely mezi jednotlivými klienty žalobce, přičemž přes některé klienty finanční prostředky pouze přechodně tranzitovaly, aniž by byl zřejmý účel takového tranzitu. Soud v této souvislosti odkazuje na body 290 – 295 prvoinstančního rozhodnutí, kde je toto řetězení plateb detailně popsáno. Žalobcovo tvrzení, že tyto vzájemně zjevně propojené platby jsou důsledkem existence obchodních vztahů mezi jeho klienty, nepovažuje soud za věrohodné už proto, že nevysvětluje bezprostřední časovou návaznost jednotlivých plateb v řetězci, tedy to, že po připsání určité částky ve prospěch jednoho účtu došlo obratem, zpravidla ještě v též den, k odeslání prostředků v přibližně stejné výši na jiný účet.

214. Soud zároveň považuje za potřebné zdůraznit, že k odnětí povolení k činnosti platební instituce podle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS ve znění účinném od 1. 7. 2022 postačí, jestliže osoba, již bylo povolení uděleno, závažným způsobem poruší byť i jedinou povinnost stanovenou ZPS nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při výkonu činností, které lze vykonávat na základě uděleného povolení. Poruší-li, stejně jako to učinil žalobce, závažným způsobem více takových povinností, je porušení každé z nich důvodem, který ob stojí sám o sobě jako důvod pro odnětí povolení. Z toho zároveň plyne, že soud by mohl rozhodnutí o odnětí povolení žalobci k činnosti platební instituce označit za nezákonné pouze v tom případě, že by nepřisvědčil žádnému z důvodů, o něž ČNB toto rozhodnutí opřela, tedy pokud by nepřisvědčil závěru ČNB a žalované, že žalobce závažně porušil povinnost uplatňovat účinný systém vnitřní kontroly v rámci řídicího a kontrolního systému, a současně ani závěru, že žalobce závažně porušil povinnost provádět kontrolu klientů dle příslušných ustanovení AML zákona. Nutno podotknout, že v projednávané věci soud oběma těmito závěry přitakal.
215. ČNB a žalované nelze důvodně vytýkat, že nevycházely z úplného skutkového stavu, protože při aplikaci § 244 odst. 1 písm. b) ZPS nepřihlédly k řadě žalobcem uváděných polehčujících okolností. Judikaturou NSS dovozená povinnost správního orgánu zabývat se při interpretaci neurčitěho právního pojmu konkrétní skutkovou podstatou i všemi ostatními okolnostmi případu, na kterou žalobce opakovaně poukazuje, dopadá zajisté pouze na ty okolnosti případu, které mají pro naplnění konkrétní skutkové podstaty

význam. Pro aplikaci ustanovení § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, jež upravuje odnětí povolení k činnosti platební instituce, je však významné pouze to, zda osoba, jíž bylo toto povolení uděleno, *závažným způsobem porušila povinnost* stanovenou tímto zákonem nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při výkonu činností, které lze vykonávat na základě uděleného povolení. Řečeno jinými slovy, podstatné je jenom to, zda se ze strany dotyčné osoby jednalo o porušení zákonem stanovené povinnosti závažným způsobem či nikoliv. To, jak se dotyčná osoba chovala v minulosti či jak jednala poté, co již k porušení zákonné povinnosti z její strany došlo, je z hlediska aplikace § 244 odst. 1 písm. b) ZPS irelevantní, protože tyto okolnosti nemají vliv na posouzení toho, zda šlo o porušení zákonem stanovené povinnosti závažným způsobem.

216. Soud zcela souhlasí s názorem, že poté, co ČNB dospěla k závěru, že se žalobce dopustil porušení právních povinností závažným způsobem, byla povinna k odnětí povolení přistoupit bez ohledu na žalobcovu snahu o nápravu, protože pro účely odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS se nezkoumá následná reakce žalobce na zjištěné porušení právních povinností, ale (výlučně) samotná závažnost způsobu porušení právních povinností. Shledala-li ČNB, že skutkový stav věci lze podřadit pod neurčitý právní pojem „závažný způsob porušení“ (zákonem stanovené povinnosti), byla vázána jediným právním následkem, který s tímto neurčitým právním pojmem ZPS spojuje, a tím je odnětí povolení žalobci k činnosti platební instituce. ČNB skutečně podle zákona nemá možnost volby, přesněji řečeno správního uvážení ohledně toho, jakým způsobem má chránit třetí osoby a veřejný zájem před platebními institucemi, které závažným způsobem porušují zákonné povinnosti vztahující se k jejich činnosti. Jediná možná forma ochrany, kterou musí podle zákona zajistit, spočívá v neumožnění dalšího výkonu regulované činnosti v této oblasti osobám, které se takového porušení zákonných povinností dopustily, a to formou odejmutí jejich povolení k činnosti v oblasti platebních služeb.
217. ČNB tedy mohla v souladu se zákonem hodnotit pouze to, jakým způsobem žalobce porušil zákonem stanovené povinnosti týkající se poskytování platebních služeb; nebyla oprávněna jakkoliv zkoumat a zohlednit, jakým způsobem bude žalobce dodržovat své povinnosti v budoucnu a nemohla se zabývat ani tím, do jaké míry by byla ohrožena práva třetích osob a veřejný zájem, pokud by k odejmutí povolení žalobci nepřikročila. Rovněž posuzování toho, zda jsou u žalobce dány předpoklady řádného plnění regulatorních povinností v budoucnu, nepřicházelo v úvahu.
218. Z právě uvedeného je evidentní, že soud ani v nejmenším nesdílí žalobcův názor, že ČNB či žalovaná měly při posouzení pojmu „porušení povinnosti závažným způsobem“ ve smyslu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS přihlídnout k jím zmiňovaným okolnostem. Dosavadní žalobcova bezúhonnost nemá z hlediska aplikace § 244 odst. 1 písm. b) ZPS význam, protože posuzováno je konkrétní zjištěné protiprávní jednání žalobce a nikoliv to, zda se již v minulosti dopustil jiného porušení zákona či nikoliv. Porušit zákonem stanovenou povinnost závažným způsobem dozajista může i dosud bezúhonný subjekt. Předchozí kontrola plnění povinností AML ze strany FAÚ posuzovala žalobcovo jednání v odlišném (kontrolovaném) období a již z tohoto důvodu nemohla mít žádný vliv na posouzení jeho (jiného) jednání, kterým se v nyní posuzované věci zabývala žalovaná. Veškerá jednání žalobce, k nimž došlo poté, co se se dopustil vytýkaných porušení povinností stanovených v ZPS a AML zákoně, ať již se jednalo o jeho spolupráci s ČNB v průběhu kontroly, revizi

a úpravu vnitřních postupů v oblasti AML s cílem odstranit případné nedostatky, ukončení smlouvy o provádění vnitřního auditu se společností Jurekon a uzavření nové smlouvy se společností FINREG, provedení revize a zdokonalení vnitřních postupů a vnitřních předpisů v návaznosti na činnost nového auditora FINREG či ukončení činnosti v oblasti poskytování služby RemitOne, rovněž nemají z hlediska aplikace § 244 odst. 1 písm. b) ZPS význam, neboť nemohou „zpětně“ ovlivnit posouzení toho, zda se v případě jim předcházejících protiprávních jednání žalobce, která jsou specifikována ve výrokové části prvoinstančního rozhodnutí, jednalo o porušení zákonem stanovené povinnosti závažným způsobem či nikoliv.

219. Toho, že mu ze ZPS plyne povinnost zajistit provádění vnitřního auditu, si žalobce bezpochyby musel být vědom. Pokud za tímto účelem uzavřel, ať již na základě doporučení kohokoliv, smlouvu se společností Jurekon, jednalo se výhradně o jeho rozhodnutí. Odpovědnost za splnění uvedené veřejnoprávní povinnosti však i nadále tížila žalobce. Soudu není zřejmé, proč by uzavření smlouvy mezi žalobcem a společností Jurekon, která svým smluvně převzatým povinnostem prokazatelně nedostála, mělo být hodnoceno ve prospěch žalobce.
220. Co se týče zjištěných porušení povinností souvisejících s poskytováním platební služby Money Remittance, soud již výše uvedl, že i dle žalované sehrála pochybení týkající se poskytování platební služby Money Remittance při úvaze o závažnosti porušení zákonné povinnosti spíše podpůrnou roli. I tato zjištěná pochybení však svým dílem přispěla ke konečnému závěru správního orgánu, že ze strany žalobce se v souhrnu jednalo o závažné porušení povinnosti provádět AML kontrolu klientů dle ustanovení § 9 AML zákona, přičemž porušení této povinnosti se vyskytovalo u obou platebních služeb poskytovaných žalobcem.
221. Soud pro úplnost podotýká, že námitka o nezohlednění výše nastíněných okolností podle slov samotného žalobce nesměřovala k posouzení závažnosti přestupku podle § 38 přestupkového zákona, ale k posouzení „závažného způsobu porušení“ (zákonem stanovených povinností), tedy týkala se výlučně aplikace § 244 odst. 1 písm. b) ZPS. Mezi účastníky zároveň není sporu o tom, že odnětí povolení k činnosti platební instituce není trestem ve smyslu § 35 přestupkového zákona, ale opatřením správního dozoru, jehož účelem je ochrana třetích osob a veřejného zájmu spočívajícího v tom, aby platební služby neposkytovaly subjekty, které nesplňují regulatorní požadavky. Okolnosti, jejichž zohlednění se žalobce dovolával při posouzení toho, zda se z jeho strany jednalo o „závažný způsob porušení“ (zákonem stanovené povinnosti) ve smyslu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, proto pojmově nemohou být polehčujícími okolnostmi, neboť k těm správní orgán v souladu s § 37 písm. c) přestupkového zákona přihlíží při určení druhu správního trestu a jeho výměry a nikoliv při rozhodování o opatření správního dozoru, které správním trestem není.
222. K námitce žalobce, že ČNB k uvedeným okolnostem běžně přihlíží, o čemž svědčí její rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020 č. j. 2020/146559/570, ve kterém v rámci úvah o odnětí povolení přihlédla k tomu, že předmětný subjekt jí pravidelně předkládal nepravdivé informace, a dále k tomu, že u předmětného subjektu nedošlo k žádnému významnému zlepšení poměrů a nápravě nedostatků, soud uvádí, že toto rozhodnutí jednak nepředstavuje

dlouhodobou a ustálenou správní praxi, kterou by byla ČNB při rozhodování v jiných věcech vázána. Jak v této souvislosti žalovaná poznamenala, jednalo se o jedno z jejích prvních rozhodnutí podle ZPS, takže nyní je to spíše toto rozhodnutí, které vybočuje z konstantní rozhodovací praxe ve vztahu k odnětí povolení osobám poskytujícím platební služby. V bodě 141 napadeného rozhodnutí přitom žalovaná zmínila tři konkrétní rozhodnutí, která reprezentují její dlouhodobou rozhodovací praxi a podle nichž došlo k uložení pokuty a odnětí povolení subjektům za porušení povinností obdobných těm, jichž se dopustil i žalobce v nyní projednávané věci. Pravdivost této argumentace žalovaného správního orgánu žalobce ničím nezpochybnil. Soud k tomu na okraj dodává, že pokud by ČNB v rozhodnutí ze dne 11. 12. 2020 č. j. 2020/146559/570 skutečně i v rámci úvah o odnětí povolení k činnosti platební instituce (a nikoliv jen při úvaze o formě a výši sankce) zohlednila to, že u řešeného subjektu nedošlo v době následující po porušení zákonem stanovených povinností k žádnému významnému zlepšení poměrů a nápravě nedostatků, jednalo by se o postup jsoucí v rozporu se zákonem, neboť taková okolnost je (z důvodů popsaných soudem výše) pro rozhodnutí o odnětí povolení irelevantní. Nezákonné rozhodnutí zásadně nemůže založit správní praxi vyvolávající legitimní očekávání jiných subjektů, že v jejich skutkové a právně obdobné věci bude správní orgán rozhodovat stejným způsobem.

223. Rozpor napadeného rozhodnutí se zásadou legitimního očekávání vyjádřenou v § 2 odst. 4 správního řádu dle žalobce zakládá i rozhodnutí ze dne 12. 4. 2022 č. j. 2022/38192/570, ve kterém ČNB ve věci skutkově podobné jeho případu závěr o „závažném porušení povinností“ ve smyslu § 244 odst. 1 písm. b) ZPS neučinila. Soud k tomu předně uvádí, že žalobce nedoložil, že by se jím zmíněné rozhodnutí opravdu týkalo skutkově obdobného případu. Neuvedl, kolika a jakých konkrétních protiprávních jednání se dopustil subjekt, ve vztahu k němuž bylo zmíněné rozhodnutí vydáno, což soudu znemožňuje posoudit podobnost obou věcí. Je to právě žalobce, jehož stíhá povinnost uvést v žalobě dostatečně konkrétní žalobní námitky. Úkolem soudu není, aby nahrazoval žalobcovu nečinnost tím, že bude sám z vlastní iniciativy domýšlet a doplňovat tvrzení, která v žalobě chybí. Ze žaloby a jejího doplnění plyne pouze to, že podle rozhodnutí ze dne 12. 4. 2022 č. j. 2022/38192/570 měla ČNB zjistit nedostatky týkající se provádění auditu spočívající „*vesestavení strategického a periodického plánu vnitřního auditu a hluboké nedostatky v rekonstruovatelnosti provádění vnitřního auditu*“ (viz bod 86 doplnění žaloby). Žalobci však žádná taková pochybení v projednávané věci vytčena nebyla; naproti tomu mu byla vytčena celá řada závažných pochybení týkajících se provádění AML kontroly jeho klientů, přičemž žalobce neuvádí, že by k takovým pochybením došlo i v případě řešeném rozhodnutím ze dne 12. 4. 2022 č. j. 2022/38192/570. Již s ohledem na tyto odlišnosti je zřejmé, že žalobcův případ se po skutkové stránce významně liší od případu, jehož se týká rozhodnutí ze dne 12. 4. 2022 č. j. 2022/38192/570.

224. Nutno dodat, že jedno jediné rozhodnutí (ze dne 12. 4. 2022 č. j. 2022/38192/570), v němž ČNB ve vztahu k jinému subjektu posuzovala povinnosti týkající se provádění vnitřního auditu, nepředstavuje dlouhodobou, jednotnou a ustálenou správní praxi, kterou by byl správní orgán při rozhodování v jiných věcech vázán, a nebylo tak způsobilé založit legitimní očekávání žalobce, že v jeho věci bude ČNB rozhodovat stejným způsobem.

225. Z výše uvedeného je zřejmé, že soud nepovažuje způsob, jakým ČNB a potažmo i žalovaná v posuzované věci interpretovaly skutková zjištění, za účelový, a ztotožnil se i s jejich klíčovým závěrem, že žalobce své povinnosti vyplývající ze ZPS a AML zákona porušil závažným způsobem. ČNB v takovém případě o odnětí povolení žalobci k činnosti platební instituce rozhodla v souladu se zákonem. Právo žalobce na svobodu podnikání garantované článkem 26 odst. 1 LZPS tudíž nebylo nepřipustně zkráceno, protože podle druhého odstavce tohoto článku může zákon stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Zákonem stanovenou podmínkou pro výkon činností spočívajících v poskytování služeb platební instituce je existence povolení k činnosti platební instituce (§ 7 ZPS), přičemž zákon zároveň stanoví, za jakých podmínek bude toto povolení platební instituci odejmuto. V řízení týkajícím se žalobce, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, byly tyto podmínky splněny.
226. Soud nesouhlasí s názorem žalobce vyjádřeným v šestém žalobním bodu, že odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS bylo v jeho případě nepřiměřené.
227. Jak již bylo soudem konstatováno shora, poté, co ČNB dospěla k závěru, že žalobce při výkonu činností, které byl oprávněn jako platební instituce vykonávat na základě uděleného povolení, závažným způsobem porušil povinnosti stanovené ZPS a AML zákonem, nemohla podle zákona postupovat jinak, než že žalobci odejmula povolení k činnosti platební instituce. ZPS je v tomto směru jednoznačný a striktní (*dura lex, sed lex*) a ČNB v takovém případě ukládala povinnost odejmout žalobci povolení k činnosti platební instituce; užití jiných, mírnějších opatření k nápravě zkrátka nepřicházelo v úvahu. To platí i pro opatření k nápravě vymezená v § 242 odst. 1 ZPS pod písmeny a) – i), která může ČNB uložit, jestliže zjistí, že osoba podléhající jejímu dohledu porušila povinnost stanovenou tímto zákonem nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při výkonu činností, které je tato osoba podle tohoto zákona oprávněna vykonávat. Užití opatření k nápravě vymezených v § 242 odst. 1 ZPS pod písmeny a) – i) má své místo pouze při zjištění takových porušení zákonem stanovených povinností, která není možné kvalifikovat jako závažná; v případě porušení těchto povinností závažným způsobem je třeba postupovat podle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS a přistoupit k odnětí povolení k činnosti platební instituce.
228. Spojuje-li ZPS se zjištěním, že osoba, jíž bylo uděleno povolení k činnosti platební instituce, závažným způsobem porušila povinnost stanovenou tímto zákonem nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při výkonu činností, které lze na základě uděleného povolení vykonávat, jediný možný důsledek, jímž je odnětí povolení k činnosti platební instituce, je tím zároveň vyloučeno, aby se ČNB poté, co takové zjištění u kontrolované osoby učinila, zabývala proporcionalitou odnětí povolení. Proporcionalitu užití tohoto krajního opatření dovodil a legislativně zakotvil již samotný zákonodárce při přijetí právní úpravy obsažené v § 244 odst. 1 písm. b) ZPS. Soud tedy přisvědčuje argumentaci uvedené žalobcem v replice, že je-li odejmutí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS koncipováno jako obligatorní (což skutečně je), nemůže ČNB jeho přiměřenost posuzovat v rámci správního uvážení, zda k odnětí povolení přistoupí. V tomto směru ostatně ČNB ani žádný prostor pro správní uvážení nemá - při naplnění zákonem stanovených podmínek musí k odnětí povolení přistoupit. Námitka vytýkající ČNB, že pochybila, jestliže v rámci úvahy o odnětí povolení dle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS neaplikovala test proporcionality, je tudíž lichá.

229. Přisvědčit nelze ani argumentaci žalobce, že ČNB mu měla odejmout povolení k činnosti platební instituce pouze v částečném rozsahu, tj. pouze ve vztahu k poskytování platební služby RemitOne a nikoliv též ve vztahu ke službě Money Remittance. Soud má ve shodě s názorem žalované za to, že každá platební instituce disponuje pouze jedním povolením, na základě něhož je oprávněna poskytovat ty platební služby, na něž se povolení vztahuje. Rozsah služeb, na které se povolení k činnosti platební instituce vztahuje, je možné způsobem upraveným v zákoně rozšířit či zúžit (viz § 14 a § 245 ZPS), to však nic nemění na tom, že se pořád jedná o jediné povolení. Také na základě systematického výkladu ZPS je nutno k závěru, že při odnětí povolení k činnosti platební instituce z důvodu uvedeného v § 244 odst. 1 písm. b) ZPS dochází k odnětí takového povolení jako celku a nikoliv pouze ve vztahu k některé ze služeb, které toto povolení umožňuje dotyčné osobě vykonávat. Související ustanovení § 13 odst. 1 ZPS se zánikem povolení k činnosti platební instituce v důsledku nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o odnětí povolení k činnosti platební instituce výslovně spojuje zákaz vykonávat činnosti uvedené v § 8, tedy (veškeré) činnosti, k jejichž výkonu je platební instituce na základě uděleného povolení k činnosti oprávněna. Lze shrnout, že odnětím povolení k činnosti platební instituce se zjevně rozumí odnětí tohoto povolení jako celku; ZPS žádné dílčí či svým rozsahem omezené odnětí povolení k činnosti platební instituce neumožňuje. Není tedy možné odejmout platební instituci povolení pouze k jedné nebo více platebním službám, jež je na základě povolení k činnosti oprávněna vykonávat.
230. Neobstojí ani argumentace, v níž žalobce poukazuje na možnost zúžení rozsahu platebních služeb, která je upravena v § 245 odst. 2 ZPS. Soud k této argumentaci předně uvádí, že zúžení rozsahu platebních služeb, na které se povolení vztahuje, je institutem, k jehož aplikaci dochází při naplnění jiných podmínek než těch, s nimiž § 244 odst. 1 písm. b) ZPS spojuje odejmutí povolení k činnosti platební instituce. V nyní posuzované věci ČNB oprávněně dospěla k závěru, že žalobce při výkonu činností, které byl jako platební instituce oprávněn vykonávat, závažným způsobem porušil povinnosti stanovené ZPS a AML zákonem. Její zákonnou povinností v takovém případě bylo rozhodnout o odnětí žalobcova povolení k činnosti platební instituce podle § 244 odst. 1 písm. b) ZPS, což ve výsledku znamenalo, že žalobce pozbyl oprávnění vykonávat veškeré činnosti platební instituce, k nimž ho toto povolení opravňovalo. Nebyl tak nejmenší důvod zabývat se otázkou případného zúžení rozsahu platebních služeb, které může žalobce dle jemu odnímaného povolení vykonávat. Souběžná aplikace obou těchto institutů (odejmutí povolení vs. zúžení rozsahu platebních služeb, na které se povolení vztahuje) je totiž vyloučena. Při zúžení rozsahu platebních služeb, na které se povolení vztahuje, nedochází k odnětí povolení – to zůstává platební instituci zachováno, nadále existuje a platební instituce je na jeho základě oprávněna poskytovat platební služby (v zúženém rozsahu). Naproti tomu při odnětí povolení k činnosti platební instituce toto povolení jako celek zaniká, takže subjekt, který do té doby na jeho základě působil jako platební instituce, oprávnění poskytovat jakékoliv platební služby ztrácí. Z právě uvedeného je zřejmé, že podle ZPS není možné platební instituci odejmout povolení k činnosti pouze ve vztahu k jedné z více platebních služeb, které je platební instituce podle jí vydaného povolení oprávněna poskytovat, neboť by se ve skutečnosti nejednalo o odnětí povolení k činnosti, ale o pouhé zúžení rozsahu služeb, na které se toto (nadále existující) povolení vztahuje.

231. O tom, že by v projednávané věci byly splněny podmínky pro zproštění odpovědnosti žalobce dle § 21 přestupkového zákona ve vztahu k jednání, jež mělo spočívat v tom, že nezajistil, aby byl vnitřní audit prováděn v termínech stanovených v periodickém plánu vnitřního auditu, tedy ve vztahu k přestupku podle § 226 odst. 1 písm. d) ZPS, jak žalobce namítal v rámci sedmého žalobního bodu, nemůže být dle názoru soudu vůbec řeč.
232. To, že žalobce provádění vnitřního auditu nezajišťoval vlastními silami, ale na základě smlouvy o provedení vnitřního auditu uzavřené se společností Jurekon tím pověřil třetí osobu, tj. společnost Jurekon, není ani v nejmenším „rozhodující skutečností“, která by dokládala naplnění liberační podmínky zakotvené v § 21 odst. 1 přestupkového zákona. Je tomu právě naopak – tím, že žalobce, ať již z vlastního popudu nebo na základě doporučení či rady kohokoliv, smluvně pověřil prováděním vnitřního auditu třetí osobu, výrazně oslabil svou možnost kontroly nad řádným plněním *jeho vlastní povinnosti* uplatňovat k zajištění řádného a obezřetného výkonu činností platební instituce účinný, ucelený a přiměřený řídicí a kontrolní systém zahrnující (mj.) vnitřní audit. Smluvní přenesení provádění vnitřního auditu na třetí osobu *de facto* znamenalo, že žalobce se plně spoléhá na to, že tato třetí osoba (zde společnost Jurekon) bude řádně plnit veškeré povinnosti týkající se provádění vnitřního auditu u žalobce, aniž by to žalobce mohl zásadním způsobem ovlivnit. Takový postup rozhodně nelze interpretovat jako vynaložení veškerého úsilí, které bylo na žalobci možno požadovat, aby zabránil přestupku, jehož skutková podstata je vymezena v § 226 odst. 1 písm. d) ZPS.
233. K výše uvedenému dále přistupuje fakt, že žalobce prokazatelně neplnil povinnost uloženou mu ustanovením § 20 odst. 3 ZPS, tj. povinnost ověřovat a pravidelně hodnotit účinnost, ucelenost a přiměřenost vnitřního auditu jakožto část řídicího a kontrolního systému. Zdůrazňuje-li v doplnění žaloby, že jednal bez zbytečného odkladu poté, co na počátku března 2022 vyšlo najevo, že společnost Jurekon nezačala vnitřní audit, a že během jednoho měsíce zajistil provedení vnitřního auditu jinou společností, jedná se pouze o část skutkového příběhu. Jeho další část spočívá v tom, že žalobce při kontrole ČNB v prosinci 2021 předložil Plán interního auditu 2021. Poté, co byl vyzván k předložení auditních spisů k vybraným auditům, které měly být dle Plánu interního auditu 2021 provedeny v období od 12. 3. 2021 do 15. 5. 2021, sdělil ČNB v lednu 2022, že Plán interního auditu 2021 obsahoval chybně uvedené termíny, a že k realizaci interního auditu má dojít v roce 2022. Současně s tím žalované předložil „opravený“ plán interního auditu, podle něhož měl být interní audit zahájen 21. 2. 2022 a dokončen 16. 5. 2022. K tomu lze dodat, že v rámci pohovoru uskutečněného dne 2. 3. 2022 žalobce ČNB sdělil, že audit nebyl ze strany interního auditora zahájen (míněno ani ke dni 21. 2. 2022).
234. Z právě uvedeného je evidentní, že žalobce při hodnocení a ověřování vnitřního auditu, jehož provádění pro něj měla zajišťovat společnost Jurekon, postupoval velmi nedbale, neboť jinak si nelze vysvětlit, že zjistil až na počátku roku 2022, nepochybně v návaznosti na výzvu ČNB k předložení auditních spisů k vybraným auditům, že Plán interního auditu 2021 obsahuje „chybné“ termíny provedení interního auditu, které nebyly dodrženy. I tato skutečnost vede soud k závěru, že žalobce rozhodně nevynaložil veškeré úsilí, které na něm bylo možno požadovat, aby zabránil spáchání přestupku podle § 226 odst. 1 písm. d) ZPS. Pokud by totiž internímu auditu věnoval náležitou pozornost, musel by tento nedostatek odhalit sám a mnohem dříve.

235. Soud k tomu dodává, že označení termínů v Plánu interního auditu 2021 za chybné a předložení „opraveného“ plánu interního auditu s jinými termíny provedení auditu (které ve výsledku stejně nebyly dodrženy) považuje za ryze účelové jednání, jímž žalobce sledoval jediný cíl, a to zbavit se důvodného podezření, že na provádění interního auditu společnosti Jurekon v souladu s Plánem interního auditu 2021 vůbec nedohlížel.
236. Soud nehledal opodstatněným ani osmý žalobní bod, v němž bylo namítáno porušení práva EU, přičemž žalobce konkrétně poukazoval na rozpor mezi ustanovením § 244 odst. 1 ZPS, které odnětí povolení pojímá striktně jako obligatorní, a úpravou obsaženou v čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 (citovanou v bodě 43 tohoto rozsudku), jež při naplnění předepsaných podmínek stanoví toliko fakultativní možnost odnětí povolení.
237. Soud má ve shodě s názorem žalované za to, že z formulace čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 nelze dovodit, že by vnitrostátní právní řády členských států mohly odnětí povolení vydaného platební instituci zavést pouze jako fakultativní. Slovní spojení „*mohou odejmout povolení*“, které při výkladu čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 akcentuje žalobce, nestojí v textu právní normy izolovaně, ale váže se úzce ke slovnímu spojení „*pouze tehdy, pokud tato instituce: ...*“. Z toho je zřejmé, že smyslem a účelem čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 není stanovit odnětí povolení jako ryze fakultativní možnost, ale vymezit, za jakých podmínek, resp. v jakých případech jediné je možné přikročit k odnětí povolení vydaného platební instituci. Nelze zároveň přehlédnout, že se jedná o pouze demonstrativní výčet případů, kdy lze povolení vydané platební instituci odejmout – článek 13 odst. 1 písm. e) směrnice PSD2 totiž připouští odejmout povolení vydané platební instituci také tehdy, pokud tato instituce *spadá pod jeden z dalších případů, pro které vnitrostátní právní předpisy stanoví odnětí povolení*. Takovým dalším případem, který nelze ztotožnit s případy vymezenými v témže ustanovení směrnice pod písmeny a), b), c) a d), je i odnětí povolení z důvodu vymezeného v § 244 odst. 1 ZPS, tedy tehdy, jestliže osoba, jíž bylo povolení uděleno, závažným způsobem porušila povinnost stanovenou tímto zákonem nebo jiným právním předpisem upravujícím postup při výkonu činností, které lze vykonávat na základě uděleného povolení.
238. Tuzemský zákonodárce tedy při přijetí právní úpravy obsažené v § 244 odst. 1 ZPS nejednal v rozporu s právem EU, neboť čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 mu umožňoval přiznat ČNB (jakožto příslušnému orgánu) pravomoc odejmout povolení vydané platební instituci jednak v případech vymezených konkrétně pod písmeny a), b), c) a d), a podle písm. e) také v dalších případech, pro které vnitrostátní právní předpisy stanoví odnětí povolení.
239. Žalobcova argumentace, podle níž čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2 umožňuje členským státům zavést toliko fakultativní možnost odnětí povolení vydaného platební instituci, neobstojí ani s ohledem na logický výklad této normy. Při zjištění, že platební instituce by *při pokračování svého podnikání v oblasti platebních služeb představovala hrozbu pro stabilitu platebního systému nebo ohrožovala důvěru v něj*, tedy v případě, kdy lze povolení vydané platební instituci odejmout podle čl. 13 odst. 1 písm. d) směrnice PSD2, by bylo zcela absurdní, aby odnětí povolení takové platební instituci bylo stanoveno jako pouhá možnost. V takové mezní situaci zkrátka nelze po příslušném orgánu požadovat, aby zvažoval, zda má k odnětí povolení přistoupit či nikoliv – jediným přijatelným řešením je v takovém případě obligatorní odnětí povolení.

240. Z výše popsaných důvodů se soud neztotožnil s výkladem čl. 13 odst. 1 směrnice PSD2, o který žalobce opřel své tvrzení o rozporu ustanovení § 244 odst. 1 ZPS s tímto článkem směrnice PSD2. Soud žádný rozpor mezi těmito dvěma právními normami neshledává, a proto nevyhověl ani návrhu žalobce na položení jím formulovaných předběžných otázek SDEU.

241. Soud závěrem podotýká, že při vypořádání jednotlivých žalobních bodů nebylo jeho povinností reagovat na každé dílčí tvrzení žalobce. Absence odpovědi na jeden každý argument účastníka řízení v odůvodnění bez dalšího nezpůsobuje nepřezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Zejména u obsáhlých podání, jakým je i žaloba v této věci včetně jejího doplnění, by tento přístup vedl k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Jeho odpověď na základní námitky v sobě může konzumovat i odpověď na některé dílčí a související námitky (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–130).

VIII. Závěr a náklady řízení

242. Protože soud v projednávané věci neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, prvním výrokem rozsudku žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

243. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Soud proto ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. října 2025

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

